

Кралиците на ТРИЛЪРА

ПАТРИША КОРНУЕЛ

БЕСТСЕЛЪР
НА NEW YORK
TIMES

Колко далеч е готова да стигне една млада и амбициозна прокурорка в спретежа си към губернаторския пост?

В ОПАСНОСТ

Поредица на **Story**

ПАТРИША КОРНУЕЛ В ОПАСНОСТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

На Джоел Дж. Касимир, един истински майстор.

1

Есенна буря цял ден блъска Кеймбридж и се готви да изпълни яростен бис през нощта. Светкавиците избледняват и гръмотевиците заглъхват, докато Уинстън Гарано (Уин или Джеронимо^[1], както му викат повечето хора) крачи в сумрака покрай източния край на парка „Дарвард“.

Няма чадър. Няма шлифер. Костюмът марка „Дуто Бос“ и черната му коса са вир-вода и прилепнали по него. Обувките „Прада“ са подгизнали и мръсни заради погрешна стъпка в локва на слизане от таксито. Естествено, шибаният таксиметров шофьор го остави на погрешен адрес. Не на Куинси Стрийт 20 пред Харвардския факултетски клуб, а пред музея на изобразителните изкуства „Фог“. В действителност грешката беше на Уин. Когато се качи на таксито пред международното летище „Логан“, той случайно каза на шофьора: „Харвардският университетски клуб, който е близо до «Фог».“ Мислеше, че ако спомене и двете места, ще изглежда сякаш е учил в Харвард или колекционира изящно изкуство, вместо онова, което е — следовател в щатската полиция на Масачузетс, който кандидатства в Харвард преди седемнадесет години, но не може да влезе.

Едри капки дъжд падат, сякаш дразнещи пръсти потрепват по главата му. Обзет е от безпокойство, докато стои на старата пътека от червени глинени плочки по средата на древния парк, заобиколен от алени тухлени сгради, и се оглежда нагоре-надолу по Куинси Стрийт. Гледа как хората се точат покрай него в коли и на велосипеди, малцина ходят пеша и присвити под чадъри. Привилегировани хора се движат през дъжда и мъглата, мястото им е тук и те го знаят, както знаят и къде отиват.

— Извинете — казва Уин на един тип с черно яке и торбести избелели джинси, — вашият Менса въпрос за днес.

— Какво? — мъжът се смръщва, след като току-що е пресякъл мократа еднопосочна улица. От гърба му прокапва мокра ученическа чанта.

— Къде е университетският клуб?

— Ей там — отговаря онзи с ненужно раздражение, вероятно защото ако Уин беше преподавател или някой важен човек, очевидно щеше да знае къде е клубът.

Той се насочва към красиво здание в джорджиански стил със сив покрив от шисти и тухлена веранда, покрита с мокри бели чадъри. Осветените прозорци са топли в спускащия се мрак и тихичкото плискане на фонтан се смесва със звуците от дъжда, докато Уин върви по хлъзгави павета към входната врата, прекарвайки пръсти през мократа си коса. Вътре се оглежда така, сякаш току-що е влязъл на място, където е извършено престъпление, попива околната обстановка и преценява онова, което трябва да е било приемна на някой богат аристократ преди повече от век. Оглежда махагоновата ламперия, персийските килими, месинговите полилеи, викторианските театрални плакати, маслените портрети и полираните стари стъпала, които водят нанякъде, където той вероятно никога няма да отиде.

Сяда на твърд античен диван, а стенният часовник с махало му напомня, че е тук точно навреме и че окръжният прокурор (ОП) Моник Ламонт (Мъни ла Маунт^[2], както я нарича той), жената, която всъщност ръководи живота му, не се вижда никъде. В Масачузетс ОП имат юрисдикция върху всички убийства и разполагат със собствена щатска полицейска следователска служба, която им е поверена изцяло. А това означава, че Ламонт може да вкара всеки, когото поиска, в личната си команда. Същевременно означава и че може да се отърве от всеки, когото поиска. Той ѝ принадлежи и тя си има начини да му го напомня.

Тази е най-новата и най-лошата от политическите ѝ маневри и в някои отношения — късогледи разсъждения, или това, което той понякога смята за нейни фантазии. Всичко произлиза от ненаситната ѝ амбиция и нужда да контролира. Внезапно решава да го прати далеч на юг в Ноксвил, Тенеси, за да посещава Националната академия по криминалистика, заявявайки, че когато се върне, ще просвети колегите си за последните новости в проучването на местопрестъпленията и ще им покаже как се прави. Точно както трябва. Да им покаже, каза тя, как да направят така, че нито едно криминално разследване да не бъде някога поставяно под съмнение заради неправилно отношение към доказателствата или липсата на процедури и анализи, които е трябвало

да бъдат направени. И като казвам някога, имам предвид никога. Той не го разбира. Масачузетската щатска полиция си има собствени служители за оглед на местопрестъпленията. Защо да не изпрати един от тях? Но тя не искаше да слуша. Не искаше да обясни.

Уин поглежда надолу към подгизналите обувки, които купи за двадесет и два долара в магазина за маркови дрехи втора ръка, наречен „Предай ме“. Забелязва петна от изсъхнала вода върху сивия костюм, който купи за сто и двадесет долара в същия магазин, откъдето се сдобиваше с доста бутикови дрехи — неприлично евтини, защото всички бяха носени и захвърлени от богати хора, които лесно се уморяват от вещи или просто са непостоянни. Или мъртви. Той чака и се тревожи, чудейки се какво е толкова важно, че Ламонт да го повика чак от Ноксвил. Рой, нейният бързлив високомерен пресекретар, му се обади тази сутрин, измъкна го от лекцията и му каза да бъде в следващия самолет за Бостън.

— Сега, на мига? Защо? — протестира Уин.

— Защото тя каза така — отговори Рой.

* * *

В многоетажната бетонна сграда на Кеймбриджкия окръжен съд Моник Ламонт излиза от личната си тоалетна в големия си частен кабинет. За разлика от много ОП и другите, които газят из света на криминалното правосъдие, тя не събира полицейски кепета или униформени знаци, нито чуждестранни униформи и оръжия, нито рамкирани снимки на известни длъжностни лица от правоохранителните органи. Онези, които ѝ дават подобни сувенири, го правят само веднъж, защото тя не се колебае да ги връща или раздава. Случи се така, че тя обича стъкло.

Съвременни произведения на изкуството от стъкло, цветно стъкло, венецианско стъкло, ново стъкло, старо стъкло. Когато слънчевата светлина изпълва кабинета ѝ, той се превръща в пъстър огън, проблясва, примигва, грее и искри в целия цветови спектър, като разсейва и учудва хората.

Тя кани разсеяните и учудени хора под своята дъга, след това ги запознава с отвратителната буря, която я е предхождала.

— По дяволите, не — подема тя оттам, където бе спряла, докато сяда зад скъпото си стъкло писалище, през което може да се вижда, но това не я възпира ни най-малко от носенето на къси поли. — Друго проклето образователно видео за карането след пиене няма да има. Нима никой, освен мен, не мисли извън клишетата?

— Миналата седмица в Туксбъри цяло семейство беше убито от пиян шофьор — обажда се Рой от дивана, разположен под ъгъл спрямо бюрото, и гледа краката ѝ, когато предполага, че тя не забелязва. — Това е много по-важно за гражданите от някакво старо убийство в някакво провинциално южно градче, за което на никого тук не му пука...

— Рой — Ламонт кръстосва крака и наблюдава как я гледа, — имаш ли майка?

— Стига, Моник!

— Разбира се, че имаш майка.

Тя се изправя, започва да обикаля, иска слънцето да се покаже.

Мрази дъжд.

— Рой, как би ти харесало, ако твоята четиридесет и пет килограмова възрастна майка е пребита жестоко в собствения си дом и е оставена да умре сама?

— О, Моник, я стига! Не това е важното. Ние би трябвало да се съсредоточим върху нерешено убийство в Масачузетс, а не в Хиквил. Колко пъти трябва да го предъвкваме?

— Рой, ти си глупав. Ще изпратим един от най-добрите, ще го решим и ще получим...

— Знам, знам, голямо внимание в цялата страна.

— Сигурната силна ръка, която се протяга надолу, за да помогне на тези, които нямат толкова късмет. Ще вземем старите доказателства, ще ги преразгледаме...

— И ще направим така, че Хюбър да изглежда добре. Някак си той и губернаторът ще са тези, които ще се покажат в добра светлина. Самозаблуждаваш се, ако мислиш другояче.

— Това ще покаже мен в добра светлина. А ти ще се погрижиш да...

Тя рязко спира да говори, когато вратата на кабинета се отваря и случайно, може би дори прекалено случайно, нейният съдебен

помощник влиза, без да чука. Синът на Хюбър. Спохожда я мисълта, че е подслушвал, но вратата беше затворена. Не е възможно.

— Тоби? — казва тя предупредително. — Луда ли съм, или ти отново влезе, без да чукаш?

— Съжалявам за това. Имам прекалено много неща на главата — той подсмърча, поклаща бръснатата си глава, изглежда леко пиян. — Просто исках да ти напомня, че тръгвам.

Завинаги, пожелава си тя.

— Знам много добре — отговаря Моник.

— Ще се върна другия понеделник. Ще бъда в Уинярд^[3]. Там ще разпускам. Баща ми знае къде да ме намери, ако имаш нужда от мен.

— Погрижи ли се за всички висящи задачи?

Той подсмърча отново. Ламонт е доста сигурна, че си пада по кокаина.

— Ааа... кои?

— Всички, които сложих на бюрото ти — отговаря тя, потупвайки златен молив върху бележник с жълти листа.

— О, да, разбира се. И бях послушно момче, всичко почистих и оправих, така че няма да има нужда да прибираш след мен — той се ухилва самодоволно, неговият яд срещу нея наднича иззад объркаността му, тръгва си, затваря вратата.

— Една от по-големите ми грешки — заявява тя. — Никога не прави услуга на колега.

— Очевидно е, че си взела решение и то е окончателно като смъртта — подема Рой оттам, където е спрял. — А аз повтарям мнението си, че правиш много голяма грешка. Може би смъртоносна.

— Рой, зарежи сравненията със смъртта. Те наистина ме дразнят. Едно кафе би ми дошло добре.

Губернатор Майлс Краули седи на задната седалка на своята черна лимузина, разделителното стъкло е вдигнато, телохранителят му не се вижда и не може да го чуе как говори по телефона.

— Не бъди толкова дяволски сигурен, ставаш непредпазлив — казва той, втренчен в протегнатите си напред дълги крака в раиран панталон и в лъскавите черни обувки. — Какво ще стане, ако някой се разприказва? И ние не би трябвало да говорим затова...

— Замесеният няма да говори. Това е гарантирано. И аз винаги внимавам.

— Няма никакви гаранции, освен за смъртта и данъците — казва губернаторът неразбираемо.

— В този случай имаш гаранция, няма как да изгубиш. Кой няма да знае къде е било? Кой го е изгубил? Кой го е скрил? Независимо от всичко, кой ще се окаже в лоша светлина?

Втрещен през прозореца навън в мрака, дъжда и светлините на Кеймбридж, които проникват през него, губернаторът не е твърде сигурен дали е трябвало да продължава с това и решава:

— Добре, няма връщане назад, след като това излезе в пресата. Гледай да си прав, защото човекът, когото ще обвиня, си ти. Беше твоя идея.

— Довери ми се, за теб новината ще бъде добра. Някоя добра новина няма да навреди на губернатора. Тия дни жена му е истински трън в гащите, червата му се бунтуват, а той е на път за поредната вечеря. Този път в музея за изобразителни изкуства „Фог“, където ще се разхожда насам-натам, разглеждайки картини на Дега, после ще каже няколко думи, за да се увери, че всички обичащи изкуството филантропи и харвардски избраници ще бъдат подсетени колко културен човек е той.

— Не искам повече да говоря за това — заявява губернаторът.

— Майлс...

Той мрази да се обръщат към него с малкото му име, независимо от колко дълго познава човека. Казва се губернатор Краули. Някой ден — сенатор Краули.

— ... ще ми благодариш, обещавам...

— Не ме карай да повтарям — предупреждава губернатор Краули. — За последен път водим този разговор — той прекъсва връзката и пъха мобилния си телефон обратно в джоба на сакото.

Лимузината спира пред „Фог“. Краули изчаква неговият личен телохранител да го пусне да слезе, да го поведе към следващото му политическо изпълнение. Сам. По дяволите жена му и нейните проклетни синусни главоболия! Бяха го информирали за Дега преди по-малко от час. Поне знае как да произнесе името му и че е французин.

Ламонт става, крачи бавно, гледа навън през прозореца потискащо черния мокър здрач, отпива кафе, което има вкус на

изгоряло.

— Медиите вече започнаха да звънят — казва Рой като предупреждение.

— Мисля, че такъв беше планът — отговаря тя.

— Имаме нужда и от план за ограничаване на вредите...

— Рой, повече не мога да слушам това!

„Такъв страхливец е, направо чудо без гръбнак“ — мисли си тя с гръб към него.

— Моник, просто не мога да разбера как можеш изобщо да вярваш, че някаква интрига на губернатора накрая ще облагодетелства теб.

— Ако получим петдесет милиона долара, за да построим нова лаборатория по криминалистика — повтаря бавно тя, като за тъпанар, — трябва да привлечем вниманието, да покажем на обществото, на законодателите, че сме напълно прави за подновяването на технологията, наемането на повече учени, купуването на още лабораторно оборудване, изграждането на най-голямата база данни с ДНК в страната и може би дори в света. Ще решим някой стар случай, който хората в добрия стар Юг са оставили в някоя картонена кутия преди двадесет години, и ще бъдем герои. Данъкоплатецът ще ни подкрепи. Нищо не постига по-бързо целта от успеха.

— Още от Хюбъровото промиване на мозъка. Кой директор на лаборатория по криминалистика няма да иска да те убеди в това въпреки опасността за теб?

— Защо не схващаш колко е добра тази идея? — пита тя с разочарование, взряна навън в дъжда, неумолимия печален дъжд.

— Защото губернатор Краули те мрази — отговаря Рой сухо. — Запитай се защо би ти дал това в ръцете.

— Защото аз съм най-забележимата ОП в общността. И съм жена. За да не прилича на тесногръд сексистки десен фанатик, какъвто е в действителност.

— Която ще се кандидатира срещу него... Всеки провал ще бъде на твоя гръб, не на неговия. Ти ще бъдеш Робърт Лий^[4], който предава сабята си, а не той...

— Значи той сега е Юлисис Грант. Уин ще оправи това.

— По-вероятно е да се отърве от теб.

Тя бавно се обръща, застава с лице срещу Рой, гледа го как разлиства някакъв бележник.

— Какво знаеш за него? — пита тя.

— Най-добрият следовател в отдела. От политическа гледна точка — съвършен избор.

— Суетен, вманиачен на тема дрехи — чете бележките си. — Дизайнерски костюми, един „Хамър“, едно „Харли“, които повдигат въпроси за финансите му. И „Ролекс“.

— „Брейтлинг“ от титан. Вероятно малко използван, купен от някой от многото магазини втора употреба — уточнява Моник.

Рой вдига очи удивен.

— Как може да знаеш откъде си купува нещата?

— Защото разпознавам по-фините неща в живота. Една сутрин го попитах как може да си позволи вратовръзката „Дермес“, която носеше този ден.

— Постоянно закъснява, когато бъде повикан на местопрестъпление — продължава Рой.

— Според кого?

Той прелиства още няколко страници, плъзга пръста си надолу по една от тях. Тя чака устните му да се раздвижат, докато чете безмълвно. „Ето, наистина се раздвижиха. Боже мили! Светът е пълен с имбецили.“

— Май не е обратен — продължава Рой. — Това е добра новина.

— Всъщност бихме се проявили като много напредничави, ако нашият представителен детектив беше гей. Какво пие?

— Е, не е обратен. Поне това е сигурно — казва Рой. — Женкар.

— Според кого? Какво обича да пие?

Рой спира, казва смутено:

— Пие? Не, поне не изглежда да има този проблем...

— Водка, джин, бира? — тя е на път напълно да изгуби търпение.

— Нямам и най-малка представа.

— Тогава се обади на приятелчето му Хюбър и разбери. И то преди да стигна до университетския клуб.

— Моник, понякога не те разбирам — той се връща към бележките си. — Нарцистичен.

— Кой не би бил, ако изглежда като него — подхвърля тя.

— Тщеславен, красив празноглавец. Трябва да чуеш какво имат да казват останалите ченгета за него.

— Мисля, че току-що го чух.

Уин Гарано влиза в съзнанието ѝ. Черната му вълниста коса, безупречното му лице. Тяло, което изглежда като скулптирано от жълто-кафяв камък. И очите му... има нещо в тях. Когато я гледа, тя придобива обезпокоителното усещане, че чете в нея, познава я, може би дори знае нещо, което тя не знае.

Щеше да бъде съвършен по телевизията, перфектен за фотосеансите.

— ... вероятно единствените две хубави неща у него според мен са, че се представя добре — казва горкият неадекватен Рой — и има нещо като малцинствен статус. Макар да е много светъл.

— Какво каза току-що? — Ламонт се втрещва в него. — Ще се направя, че не си го казал.

— Тогава как ще го наречем?

— Никак.

— Афроиталианец? Е, предполагам, че това е правилното — отговаря той на собствения си въпрос, докато препуска из бележника. — Бащата е бил черен, майката италианка. Явно са решили да му дадат майчиното име Гарано. По очевидни причини. И двамата родители са мъртви. Повредена печка. Някаква дупка, в която са живели, докато бил дете.

Ламонт отива да вземе шлифера си.

— Отглеждането му е мистерия. Нямам представа кой го е отгледал, не са посочени най-близки роднини, а лице за връзка при спешен случай е някакъв на име Фарук, очевидно негов хазяин.

Тя изравя ключовете за колата от чантата си.

— По-малко за него, повече за мен — отсича тя. — Неговата история не е важна. Моята е. Моите постижения, моето досие. Моята позиция по въпросите, които имат значение. Престъплението. Не само днешното. Не само вчерашното — тя излиза през вратата. — Всяко престъпление, по всяко време.

— Да — Рой тръгва след нея, — страхотен предизборен лозунг си имаш.

[1] Вожд на апачите, който се съпротивлява на заселването на индианците в резервати през 1876–1886 г. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: прякорът гласи буквално „Планина от пари“. — Б.пр. ↑

[3] Мартас Уинярд — остров и известен курорт срещу южния бряг на Кейп Код, Масачузетс. — Б.пр. ↑

[4] Главнокомандващият на войските на Конфедерацията по време на Гражданската война в САЩ се предава на генерал Грант през 1865 г. и войната свършва. — Б.пр. ↑

2

Ламонт щраква чадъра да се затвори и разкопчава дългия си черен шлифер, когато забелязва Уин на един антикварен диван, удобен почти колкото талпа.

— Надявам се, че не чакаш отдавна — извинява се тя.

Ако я беше грижа да не му причини неудобство, нямаше да му нарежда да измине целия път дотук, за да вечерят, да прекъсва обучението му в Националната академия по криминалистика и както обикновено да се намесва в живота му. Тя носи найлонов плик с името на магазин за алкохол.

— Разни срещи, а движението беше ужасно — обяснява четиридесет и петте минути закъснение.

— Всъщност току-що дойдох — Уин се изправя, костюмът му е покрит с мокри петна, които не биха могли да изсъхнат, ако току-що бе влязъл на сухо от дъжда.

Тя сваля шлифера си и е трудно да не забележиш какво има под него. Ламонт носи костюм по-добре от всяка жена, която той познава. Жалко, че майката Природа е прахосала толкова добър външен вид за нея. Името ѝ е френско и тя изглежда по френски, мургава и екзотична, секси и прелъстителна по един опасен начин. Ако животът се беше завъртял по различен начин и Уин бе заминал за Харвард, а тя не беше толкова обсебена и егоистична, вероятно щяха да се разбират добре и накрая да се окажат в леглото.

Тя оглежда спортния му сак, смръщва се леко и отбелязва:

— Е, това вече е манияцина. Да не си наместил някоя тренировка от летището до тук?

— Трябваше да донеса някои неща — той стеснително премества сака в другата си ръка, внимавайки да не издрънчат стъклениците неща вътре. Неща, които кораво ченге като него не би трябвало да носи, особено в присъствието на безпощаден ОП като Ламонт.

— Може да го оставиш на гардероба. Ей там до мъжката тоалетна. Нали не носиш пистолет в него?

— Само едно „Узи“. Единственото, което още разрешават да се пренася със самолет.

— Може да закачиш и това — тя му подава шлифера си. — А това е за теб.

Тя му предава плика, той надниква вътре, вижда бутилка бърбън „Букърс“ в дървена кошничка, скъпо нещо. Любимото му.

— Откъде знаеш?

— Аз зная много за служителите си, превръщам това в своя мисия.

Гложди го да бъде споменаван като „служители“.

— Благодаря — измърморва Уин.

Вътре в гардероба внимателно закътва торбата най-отгоре на един рафт, така че да не се вижда, после поема след Ламонт в салона за вечеря със свещи, бели покривки и келнери с бели сака. Опитва се да не мисли за костюма си на петна и подгизналите обувки, докато двамата сядат един срещу друг на ъглова маса. Навън е тъмно, лампите по протежение на Куинс Стрийт неясно просветват през дъжда и мъглата, а хората се насочват към клуба за вечеря. Те нямат петна по дрехите си, мястото им е тук, вероятно са учили тук, може би преподават на това място и са от типа хора, с които Моник Ламонт излиза на среща или има за свои приятели.

— „В опасност“ — започва тя, — новата инициатива на нашия губернатор срещу престъпността, която прехвърли на мен — тя с тръсване разгъва ленена салфетка върху скута си, когато се появява келнерът. — Чаша совиньон блан. Онова от Южна Африка, което пих последния път. И газирана вода.

— Чай с лед — казва Уин. — Каква инициатива срещу престъпността?

— Достави си удоволствие — казва тя с усмивка, — тази вечер сме честни.

— „Букърс“ с лед — казва той на келнера.

— ДНК е стара като света — започва тя. — А наследствената ДНК може да изясни кой е Джон Доу^[1] в съответния случай. Запознат ли си с новата технология, която използват в някои от тези частни лаборатории?

— Да. „ДНК-Принт геномикс“ в Сарасота. Чух за няколко случая на серийни убийства, за които те са помогнали да бъдат решени...

Тя продължава.

— Биологични проби, останали от случаи, за чиито извършители нямаме представа и нищо не е излязло от търсенето в базите данни. Тестваме наново с тази модерна технология. Откриваме например, че заподозреният се оказва мъж, осемдесет и два процента европеец, осемнадесет процента индианец, така че знаем, че прилича на бял и е твърде възможно да разберем дори цвета на косата и очите му.

— А каква е ролята на „В опасност“? Като оставим настрана съображението, че губернаторът все пак трябва да кръсти по някакъв начин новата инициатива. Така поне предполагам.

— Уин, очевидно е. Всеки път, когато го освободим от някой престъпник, опасността за обществото е по-малка. Наименованието е моя идея, отговорността е моя, проектът е мой и възнамерявам да му отделя цялото си внимание.

— С цялото ми уважение, Моник, не можеше ли просто да ми пратиш по имейла всичко това? Трябваше да летя дотук в дъждовна буря чак от Тенеси, за да ми съобщиш за последния рекламен трик на губернатора?

— Ще бъда откровена до грубост — прекъсва го тя, което не е нещо ново.

— Бива те в грубостта — той ѝ се усмихва, внезапно келнерът отново е тук с техните питиета, отнасяйки се с Ламонт като с кралска особа.

— Да бъдем откровени — започва тя. — Ти си доста интелигентен. И мечта за медиите.

Не за първи път му минава мисълта да напусне Масачузетската щатска полиция. Вдига бърбъна си, иска му се да е поръчал двоен.

— Имало е един случай в Ноксвил преди двадесет години... — продължава тя.

— Ноксвил?

Келнерът кръжи, за да вземе поръчката им. Уин дори не е погледнал в менюто.

— Крем супа за начало — поръчва Ламонт. — Съомга. Още едно совиньон бланк. Дайте му от онова хубаво орегонско пино.

— Какъвто и да е стекът ви, нека е недопечен — казва Уин.

— Салата с балсамов оцет. Без картофи. Да видим. Чиста случайност е, че бях изпратен на юг в Ноксвил и ти изведнъж реши да

разследваш някакъв отдавна изстинал случай там.

— Възрастна жена, пребита до смърт — продължава Ламот. — Очевидно обир, който е излязъл от контрол. Възможен опит за сексуално насилие, гола, бикините ѝ — смъкнати около коленете.

— Семенна течност? — става му любопитно. Политика или не, случаите го поглъщат като черни дупки.

— Не зная подробностите — тя бърка в чантата си, измъква папка, подава му я.

— Защо Ноксвил? — не иска да се откаже, параноята го стяга по-силно.

— Нужно беше убийство и някой изключителен да работи по него. Ти си в Ноксвил, защо да не видиш какви нерешени случаи имат и готово. Този явно е бил сензационен по онова време, а сега е толкова студен и забравен, колкото жертвата.

— Има достатъчно нерешени случаи в Масачузетс — той я гледа, изучава я, не разбира какво става в действителност.

— Този трябва да е лесен.

— Не бих разчитал на това.

— Сработва добре по няколко причини. Провал там долу няма да е толкова очевиден, колкото тук — обяснява тя. — Ще го изиграем така: докато си бил в академията, си чул за случая и си подсказал, че Масачузетс би могъл да съдейства, да опита този нов ДНК анализ, да им помогне в нуждата...

— Значи искаш да лъжа.

— Искам да бъдеш дипломатичен и умен.

Уин отваря папката и плъзга навън копия от вестникарски статии, докладите от аутопсията и лабораторните изследвания. Никое от тях не е с добро качество, вероятно са от микрофилм.

— Науката — казва тя с увереност. — Ако е вярно, че има Божи ген, може би има и сатанински — добавя тя.

Ламонт обича тайнствените си уж блестящи изказвания.

Почти е узряла да бъде цитирана.

— Търся сатаната, който се е измъкнал, търся наследственото му ДНК.

— Защо не използваш лабораторията във Флорида, която е известна с това? — Уин преглежда замъгления доклад от аутопсията и добавя: — Вивиан Финли. Сикуоя Хилс. Старите пари на Ноксвил

покрай реката. Не можеш да припариш до къща за по-малко от милион. Някой наистина я е скъсал от бой.

Въпреки че няма включени снимки в архивните документи, които Ламонт му е дала, протоколът от аутопсията изяснява няколко неща. Вивиан Финли е оцеляла достатъчно дълго, за да има реакция на тъканите: лицето — разкъсано и натъртено, очите — подпухнали до затваряне. Когато скалпът ѝ бил обърнат назад, разкрил големи контузии, продупчени места по черепа, причинени от повтарящи се силни удари с оръжие с поне една заоблена повърхност.

— Ако ще тестваме за ДНК, трябва да има доказателства. Кой ги е държал през цялото време? — пита той.

— Знам само, че по онова време ФБР са провели лабораторната работа.

— ФБР? Какъв интерес са имали федералните?

— Имах предвид щатските власти — уточнява тя.

— ТБР. Местното бюро за разследване в Тенеси.

— Не мисля, че по онова време са правели ДНК тестове.

— Не. Тогава беше средновековието, когато все още правеха добрите старомодни серологични изследвания за определяне на кръвната група. Какво точно е анализирано и кой го е съхранявал през цялото време? — опитва Уин отново.

— Кървави дрехи. Както разбрах, били са все още в склада за улики на полицейското управление в Ноксвил и са изпратени в калифорнийската лаборатория...

— Калифорния?

— Всичко това бе внимателно проучено от Хюбър.

Уин посочва ксерокопията, които му е дала, и пита:

— Това всичко ли е?

— Както изглежда, оттогава ноксвилската морга се е преместила, а старите им документи са някъде на склад. В ръцете ти е това, което откри Тоби.

— Което всъщност значи — каквото е успял да накара службата на патолога да му копира от микрофилма. Какъв копой! — вметва той саркастично. — Не мога да разбера защо, по дяволите, държиш идиот като него...

— Знаеш защо...

— Не мога да разбера как синът на Хюбър може да е такъв идиот. Моник, трябва да внимаваш с услугите на директора на лабораториите по криминалистика, независимо колко е важно. Може да се изтълкува като конфликт на интереси...

— Какво ще кажеш да оставиш това на мен — отговаря тя хладно.

— Все пак Хюбър ти дължи голям купон, след като ти е стоварил Тоби.

— Добре. Нали казахме, че тази вечер ще бъдем честни? — тя го поглежда в очите, издържа втренчения му поглед. — Беше лошо решение от моя страна. Прав си. Тоби е безполезен, пълна скръб.

— Трябва ми полицейското досие. Може би Тоби Пълната скръб е получил и ксерокопие от него в течение на усиленото и подробно проучване?

— Мисля, че можеш сам да се погрижиш за това, когато се върнеш в Ноксвил. Тоби току-що излезе в отпуска.

— Горкото момче! Вероятно е изтощено от толкова тежка работа. Ламонт наблюдава как келнерът се връща със сребърния си поднос и две чаши вино и казва:

— Ще харесаш пиното. Дроан, обаче дъщерята^[2].

Той бавно го завърта, помирисва и опитва.

— Забрави ли? Ти ме прати в академията, защото е... сега ще те цитирам: „Харвард на съдебната медицина.“ Остава ми още месец.

— Уин, сигурна съм, че те ще ти помогнат. Никой не говори да отпаднеш. Всъщност това е добре и за академията.

— Значи ще работя в съня си. Чакай да видим — отпива от виното си. — Използваш академията, използваш полицейското управление на Ноксвил, използваш мен, използваш всички за политическа изгода. Моник, я ми кажи нещо — той предизвиква късмета си, очите му напрегнато се впиват в нейните, — наистина ли ти пука за тази възрастна дама?

— Заглавие: „Известен детектив от Масачузетс помага на полицейското управление в малък град, разрешава случай с двадесетгодишна давност, отмъщава за възрастната жена, убита заради дребни пари.“

— Дребни пари?

— Има го във вестникарските статии, които ти дадох — казва тя. — Мисис Финли е събирала сребърни монети в кутия на тоалетната си масичка. Единственото липсващо нещо, доколкото се знае.

Все още вали, когато си тръгват от Харвардския университетски клуб и следват старите плочки на алеята към Куинси Стрийт.

— А сега накъде? — пита Ламонт, наполовина скрита от голям черен чадър.

Уин забелязва заострените ѝ пръсти, здраво увити около дървената дръжка на чадъра. Ноктите ѝ са с прецизна квадратна форма, никакъв лак, голям златен часовник с каишка от крокодилска кожа, един „Бреге“ и харвардски пръстен печат. Няма значение какво изкарва като ОП и от лекциите, които води от време на време. От това, което е чувал, Ламонт произхожда от семейство с пари, и то много. Притежава и къща с историческо значение близо до Харвард Скуер плюс „Рейндж Роувър“ в зеленото на британските състезателни коли, паркиран от другата страна на тъмната мокра улица.

— Аз съм лесен — казва той, сякаш му е предложила да го закара, — ще вървя до площада и ще си хвана такси. Или може би ще се разходя до река Чарлз, за да видя дали свирят хубав джаз в „Регата бар“. Харесваш ли Коко Монтоя^[3]?

— Не и тази вечер.

— Не казах, че ще свири тази вечер.

Той също не я канеше.

Тя рови в дълбоките джобове на шлифера си, става нетърпелива, търси нещо, нарежда:

— Уин, дръж ме в течение. Всяка подробност.

— Ще отида там, накъдето водят доказателствата. И една фина подробност, която не трябва да се изгуби сред цялото вълнение: не мога да ида там, където доказателствата не отиват.

Вбесена, тя рови в скъпата си дамска чанта.

— Мразя да подчертавам очевидното — обяснява той, докато дъждът пада върху голата му глава, стича се надолу по яката му, — но не мога да видя какво добро ще стори твоята инициатива „В опасност“, ако не можем да решим случая.

— Най-малкото ще получим наследствен ДНК профил, което ще рече, че случаят е отворен наново в резултат на това. Само по себе си е интересно като новина и изпълнено със състрадание. Освен това никога няма да признаем неуспех. Просто ще държим случая открит. В процес на работа. Ти ще завършиш академията, ще се върнеш към обичайните си задължения. Накрая всички ще забравят напълно за случая...

— И по това време ти вече може да си губернатор — подхвърля той.

— Не бъди толкова циничен. Не съм коравосърдечна, каквато искаш да ме изкараш. Къде, по дяволите, са ключовете ми?

— В ръката ти.

— Ключовете от вкъщи.

— Искаш ли да дойда с теб и да се уверя, че ще се справиш?

— Имам резервен ключ в кутията за резервни ключове — отговаря тя и рязко го оставя в дъжда.

[1] Джон Доу, Джейн Доу — имена, използвани в криминалистиката за лица с неизвестна самоличност. — Б.пр. ↑

[2] Вероник Дроан — енолог на Домейн Дроан в Орегон. Дроан е френска фамилия с лозя в Беан, Франция и Орегон, САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Американски блус китарист. — Б.пр. ↑

3

Уин поглежда нагоре и надолу по улицата, наблюдава хората, движещи се целеустремено по тротоарите, гледа как минават колите, как пръскат вода с гумите си, проследява как потегля Ламонт.

Тръгва към площада, където ресторантчетата и кафенетата са пълни въпреки времето, и се гмурва в „Пийте“. Промъква се между хората, най-вече студенти, привилегировани и погълнати от себе си. Когато поръчва кафе с мляко, момичето зад бара зяпва толкова открито в него, че лицето ѝ почервенява. Свикнал е, обикновено е донякъде поласкан, става му весело, но не и тази вечер. Не може да спре да мисли за Ламонт и как го кара да се чувства.

Носи кафето си през Харвард Скуер, където пристига мотрисата по „Червената линия“ на метрото. Повечето хора, пътуващи с нея, не са записани в Харвард и може би дори не знаят, че това не е само местен колеж. Той се шляе по тротоара на Дж. Ф. Кенеди Стрийт, примижава от приближаващите фарове и дъждът, разсичащ ярките светлини, му напомня следи от молив, детски рисунки на дъжд, подобни на онези, които рисуваше като момче. Когато не рисуваше само местопрестъпления и грозни заключения за хората.

— Тремънт и Бродуей — казва той, докато се качва в таксито, внимателно поставяйки спортния сак на пластмасовата помощна седалка.

Шофьорът е само форма на глава, която говори с блискоизточен акцент, без да се обръща.

— Траймънд? Къде?

— Тремънт и Бродуей, можеш да ме свалиш на ъгъла. Ако не знаеш пътя, можеш да спреш и ще слеза.

— Траймънд. Докъде е близо?

— Инман Скуер. Насочи се натам. Ако не можеш да го намериш, аз ще вървя пеша, а на теб няма да ти бъде платено.

Шофьорът стоварва крак върху спирачката. Обръща се, тъмното лице и черните очи гледат кръвнишки.

— Ако не плащаш, слизаш!

— Виждаш ли това? — Уин измъква портфейла си, показва близо до лицето на шофьора значката си от Масачузетската щатска полиция. — Искаш ли глоби до края на живота си? Лепенката ти за преглед е изтекла. Разбираш ли това? Един от стоповете ти е изгорял. Знаеш ли го? Просто ме закарай до Бродуей. Мисля, че можеш да намериш проклетата пристройка на градския съвет? Ще те насочвам.

Пътуват в мълчание. Уин седи отзад, ръцете му са стиснати в скута, защото току-що е вечерял с Моник Ламонт, която ще се кандидатира за губернатор и — странно — очаква от него да направи така, че губернатор Краули, който ще се кандидатира за преизбиране, да изглежда добре. И тя също да изглежда добре. Двата да изглеждат добре, когато се кандидатира един срещу друг. „Политика. Боже! Сякаш някой от тях наистина го е грижа за някаква убита стара дама там, долу, в хинтерланда на Тенеси.“ С всеки миг се ядосва все повече, докато седи в мрака и шофьорът на таксито кара, без изобщо да има представа къде отива, ако Уин не му каже.

— Ето там, това е Тремънт, завий надясно — най-накрая казва Уин и сочи. — Малко по-нагоре, от лявата страна. Е, можеш да ме оставиш тук.

Всеки път, когато я види, къщата му причинява болка: двуетажна, от олющени дъски, покрита с бръшлян. Прилича на жената, която живее вътре. През последните петдесет години семейният дом на Уин не е виждал нищо друго, освен лоши времена. Той слиза от таксито и чува звъна на вятърни камбанки от тъмната задна градина. Остава кафето с мляко върху покрива на таксито, бърка в джоба и мята през прозореца на шофьора смачкана десетдоларова банкнота.

— Ей! Сметката е дванадесет долара!

— Ей! Купи си Джи Пи Ес — отвръща Уин, докато вятърните камбанки свирят своята магическа въздушна музика.

Таксито тръгва и чашата падна улицата. Отваря се и млечното кафе се разлива върху черния паваж, камбанките сладко звънят, сякаш са развълнувани да го видят.

Тежкият влажен въздух се движи и носи лек камбанен звън от сенките и дърветата, от вратите и прозорците, които не може да види, камбанен звън отвсякъде, защото баба му вярва, че камбанките трябва да звънят през цялото време, за да отблъскват лошите духове. Той

никога не е задавал въпроса: „Е, ако това наистина действа, как ще обясниш нашия живот?“

Изравя ключа от джоба си, отключва входната врата и я бутва да се отвори.

— Нана? Аз съм — провиква се високо.

Вътре във фоайето — все същите семейни снимки и картини с Исус и кръстове, струпани върху мазилката от хоросан с конски косми. Всички са покрити с прах. Той затваря вратата, заключва, оставя ключовете си върху старата дъбова маса, която е гледал през по-голямата част от живота си.

— Нана?

Телевизорът в дневната е пуснат силно, пицят сирени. Нана и нейните предавания за ченгета. Шумът му се струва по-силен от последния път, когато беше тук. Може би защото е свикнал на тишина. Докато следва звука в дневната, където нищо не се е променило, откакто бе момче, го докосва тревога. Като изключим това, че Нана продължава да трупа кристали и камъни, статуи на котки и дракони, на свети Михаил, архангела, и магически венци, букети от билки и тамян, стотици и навсякъде.

— Ох! — възкликва тя, когато най-сетне шумът, който той вдига, я изстрелва от повторението на полицейския сериал.

— Не исках да те плаша — той се усмихва, отива до дивана и целува бузата ѝ.

— Скъпи мой! — тя пляска с ръце.

Уин вдига дистанционното от маса, покрита с още кристали, магически дреболии и камъни, плюс тестето с нейните карти Таро. Спира телевизора и провежда обичайната си оценка. Нана изглежда добре, тъмните ѝ очи са будни и ярки на лицето с остри черти — много гладко за нейната възраст, някога красиво. Дългата ѝ бяла коса е струпана на върха на главата. Тя носи обичайната си сребърна бижутерия. Гривни чак до лактите, пръстени и огърлици и яркооранжевият суичър с емблема на футболния отбор на Тексаския университет, който ѝ беше изпратил преди няколко седмици. Когато знае, че ще го види, тя не пропуска да облече нещо, подарено от него. Изглежда винаги знае кога ще се появи. Няма нужда да ѝ съобщава.

— Не си беше пуснала алармата — казва той, докато отваря спортния сак, поставяйки на масичката за кафе бурканчета с мед от

кисело дърво^[1], сос за скара и мариновани краставички.

— Аз си имам моите вятърни камбанки, скъпи.

Сеца се, че е оставил бутилката бърбън на гардероба в университетския клуб. Забрави за нея, а Ламонт не забеляза, че не я носи, когато си тръгнаха. Работата е ясна.

— Какво ми донесе? — пита Нана.

— Не плащам на охранителната фирма всички тези пари за вятърни камбанки. Разни местни деликатеси от Тенеси. Ако предпочиташ лунна светлина, следващия път ще ти донеса — закача я той, сядайки на изтъркано кресло, покрито с мораво афганистанско одеяло, което един от клиентите ѝ изплете за нея преди няколко години.

Тя вдига картите си и казва:

— Каква е тази работа с парите?

— Пари? — той се смръщва. — Хайде, Нана, не си пробвай магията върху мен.

— Пари. Правеше нещо, свързано с пари.

Той се замисля за Мъни Маунт Ламонт.

— Май с тази твоя началничка — тя бавно ровичка из картите си, това е нейният начин да води разговор, и поставя картата Луна до себе си на дивана. — Внимавай с тази. Илюзии и лудост или поезия и визии. Прекалено се приближаваш. Ще трябва да избереш.

— Как се чувстваш? Ядеш ли нещо друго, освен онова, което хората ти носят?

Хората ѝ носят храна срещу гадаене, дават ѝ всякакви неща. Каквото могат да си позволят.

Тя поставя друга карта с лицето нагоре върху дивана. Този път е мъж в роба и с фенер, а дъждът отново е започнал. Звучи като биене на барабан, клони драскат по стъклото на прозореца, вятърните камбанки звънят безумно някъде далече.

— Какво искаше от теб? — пита баба му. — Тази вечер си бил с нея.

— Нищо, за което да се тревожиш. Хубавото е, че можах да дойда да те видя.

— Тя държи някакви неща скрити зад завеса, много обезпокоителни неща, тази първожрица в твоя живот — обръща друга

карта с лицето нагоре — с шарено изображение на мъж, който виси с единия си крак от дърво, а от джоба му падат монети.

— Нана — въздъхва той, — тя е окръжен прокурор, политик. Не е първожрица и не смятам, че е в моя живот.

— О, в него е, без съмнение — отговаря баба му, като го гледа проникателно. — Има и някой друг. Виждам мъж в алено. Ха! Този отива право във фризера!

Начинът на баба му да се погрижи за разрушителните хора е да напише имената или описанията им на късове хартия и да ги напъха във фризера. Клиентите ѝ плащат добри пари, за да вкара техните врагове там. Последния път, когато Уин провери, фризерът приличаше на кошче под машина за нарязване на документи. Телефонът му започва да вибрира, той го изважда от джоба на самото си, поглежда дисплея, номерът е скрит.

— Извинявай — казва той, изправя се и приближава към един от прозорците. Дъждът бие по стъклото.

— Уинстън Гарано ли е? — пита мъж с очевидно преправен глас. С един наистина много лош фалшив акцент, който звучи почти като британски.

— Кой иска да знае?

— Мисля, че може да искаш да изпиеш едно кафе с мен. Дейвис Скуеър, кафене „Дизел“, където висят всички откачалки и педали. Отворено е до късно.

— За начало ми кажи кой си.

Той наблюдава баба си как ровичка из картите, поставя ги с лицето нагоре на масата, внимателна и спокойна, сякаш са ѝ стари приятели.

— Не по телефона — отговаря мъжът.

Изведнъж в съзнанието на Уин се появява убитата стара жена. Той си представя нейното моравосиньо подуто яйце, големите тъмни съсирени от долната страна на скалпа и дупките, пробити в черепа, парченца от които са проникнали в мозъка ѝ. Представя си жалкото измъчено тяло върху студената стоманена маса за аутопсии. Не знае защо така внезапно се сети за нея, опитва се да я прогони.

— Не се срещам с непознати за кафе, когато не ми казват кои са и какво искат — заявява по телефона.

— Вивиан Финли говори ли ти нещо? Съвсем сигурен съм, че ще искаш да говориш с мен.

— Изобщо не виждам причина да говоря с теб — казва Уин, докато баба му седи спокойно на дивана, разглежда картите, слага още една с лицето нагоре. Тази е червена и бяла с петолъчна звезда и меч.

— Полунощ. Бъди там — мъжът прекъсва връзката.

— Нана, налага се да изляза за малко — обяснява Уин, докато прибира телефона в джоба си, усетил едно от своите предчувствия. Вятърните камбанки звънят в дисонанс.

— Внимавай с този — казва тя, докато избира друга карта.

— Колата ти в движение ли е?

Понякога тя забравя да сипе бензин и дори божествената намеса не може да попречи на двигателя да спре.

— Когато за последно я карах. Кой е мъжът в червено? Каж ми, когато разбереш. Внимавай за числата.

— Какви числа?

— Които ще се появят. Обърни им внимание.

— Нана, дръж вратата заключена — казва той. — Аз ще се погрижа за алармата.

Нейният „Буик“, модел 1989, с олющен покрив от винил, шарени лепенки по броните и украсен с мъниста ловец на сънища^[2], който виси на задния прозорец, е паркиран под баскетболния кош зад къщата. Кошът ръждясва на стълба си, откакто Уин беше момче. Двигателят се съпротивлява, накрая се предава и той минава на заден ход цялото разстояние до улицата, защото няма място да обърне. Фаровете му проблясват в очите на куче, което блуждае покрай пътя.

— О, за Бога! — високо казва Уин, докато спира колата и излиза. — Мис Дог, какво правиш навън, момиче? — говори на горкото мокро куче. — Ела тук. Аз съм, хайде, хайде, ела. Добро момиче.

Мис Дог — отчасти бигъл, отчасти овчарка, отчасти глуха, отчасти сляпа, името ѝ глупаво като нейния собственик — пропълзва напред, подушва ръката на Уин, спомня си го, размахва опашка. Той гали мократа ѝ мръсна козина, вдига я и я слага на предната седалка, масажира врата ѝ, докато я докарва до занемарена къща на две преки по-надолу. Отнася я до предната врата, чука по нея дълго време.

Най-накрая една жена отвътре се провиква:

— Кой е?

— Отново намерих Мис Дог! — изкрещява Уин в отговор.

Вратата се отваря, грозната тлъста жена от другата страна носи безформен розов пенъор, няма долни зъби, смърди на цигари. Тя светва лампата на верандата, примигва от ярката светлина, поглежда покрай него към буика на Нана, паркиран на улицата. Сякаш никога не си спомня колата или него. Уин внимателно пуска Мис Дог на земята и тя драсва вътре в къщата, отдалечава се колкото може по-бързо от неблагоприятното мързеливо женище.

— Казах ти, че ще я блъсне кола — предупреждава я Уин. — Какво ти става? За кой път ти я водя вкъщи, защото се мотае по проклетата улица?

— Какво да направя? Пускам я да излезе по нужда, а тя не се връща. После той намина тази вечер, остави вратата отворена. Не че мястото му е тук. Можеш него да обвиниш. Рита я, зъл като змия, оставя нарочно вратата отворена, за да излезе. Защото ако глупавото куче бъде убито, това ще разбие сърцето на Сузи.

— Кой е той?

— Шибаният ми зет, когото полицията все арестува.

Уин се досеща за кого говори, виждал го е в района, кара бял пикал.

— И ти го пускаш в дома си? — пита я строго.

— Само се опитай да го спреш! От никого не се страхува, ама никак. Не аз получих ограничителната заповед.

— Преди се обаждаше на ченгетата, когато той се появяваше.

— Няма смисъл.

През отворената врата Уин вижда Мис Дог сплескана на пода, свита под един стол.

— Какво ще кажеш да я купя от теб?

— Няма такава сума — отвърща тя. — Обичам това куче.

— Ще ти дам петдесет долара.

— Не мога да сложа цена на любовта — колебае се жената.

— Шестдесет — казва той, а това са всичките пари в брой, които има. Чековата му книжка е в Ноксвил.

— Не, сър — усилено мисли тя, — любовта ми към нея струва доста повече от това.

[1] *Oxydendrum arborcum*. — Б.пр. ↑

[2] Индиански амулет, който улавя лошите сънища. — Б.пр. ↑

4

Две чорлави деца със зелени коси и татуировки потракват билиардни топки недалеч от масата на Уин. Той ги наблюдава презрително.

Може и да не е от богато семейство, да не е изкарал хиляда и шестстотин точки на училищния тест, да не е композирал симфония или да е построил робот, но поне когато кандидатстваше в училищата, за които мечтаеше, бе проявил достатъчно уважение да си купи маскировъчен костюм (от разпродажба) и нови обувки (също от разпродажба), а и да се подстриже (имаше купон за пет долара), в случай че бъде поканен от декана по приема да обиколи студентския град и да сподели какво иска от живота. Дали иска да стане учен и поет като баща си, или може би адвокат? Уин никога не бе повикан за обиколка на студентското градче или за интервю. Единственото, което получи, бяха стереотипни писма, в които съжаляваха, че трябва да му съобщят...

Той наблюдава всичко и всички в кафене „Дизел“, като се оглежда за мъжа, с когото трябва да се срещне заради убийство, станало преди двадесет години в Тенеси. Почти полунощ е, все още вали и Уин седи на малката си масичка, пийва капучино, гледа мърлявите студенти с ужасните им коси, гръндж дрехи, кафета и лаптопи, наблюдава входа и все повече се дразни. Четвърт час след полунощ той ядосано става от масата, а някакъв пънк с пъпчиво лице, който се мисли за Айнщайн, недодялано изтезва билиардните топки, говори високо и бързо на гаджето си. И двамата са се самозабравили, погълнати от себе си, надрусани с нещо, може би ефедрин.

— Не, няма — казва момичето. — Няма такава дума като содомитска.

— „Картината на Дориан Грей“ беше наречена содомитска книга — трак. — В някои от критиките по онова време — раирана топка с колебание се търкулва в един от джобовете.

— Казва се „Портретът на Дориан Грей“, генийче — казва Уин на педантичния пънкар с пиърсинг по тялото, който врътва билиардната щека като бастун. — И е била наречена содомитска книга по време на процеса срещу Оскар Уайлд, а не в рецензиите. Както и да е.

Уин вече излиза, когато дочува „мулатски педал“. Връща се обратно, издърпва билиардната щека от ръката на пънкаря и казва:

— Мой ред е да разбивам — строшава щеката на две в коляното си. — Ето. Какво ми каза?

— Нищо не съм казал! — възкликва пънкарят, а стъклените му очи са огромни.

Уин захвърля счупената щека на билиардната маса, тръгва, без да обръща внимание на момичето зад бар плота, което го зяпа, откакто е влязъл. Тя вкарва пара в голяма чаша кафе и когато той посяга към вратата, се обажда:

— Извинете. Сър? — надвиква шума на машината за еспресо.

Той отива до щанда и я успокоява:

— Не се тревожи. Ще платя за щеката — изважда няколко банкноти от портфейла си.

Тя не изглежда заинтересувана от вандализма в залата за билиард и пита:

— Вие ли сте детектив Джеронимо?

— Откъде научихте това име?

— Приемам това за „да“ — отговаря тя, бъркайки под тезгяха, намира един плик и му го подава. — Един тип дойде по-рано и ме помоли да ви го дам, когато си тръгвате.

— Колко по-рано? — пъха плика в един джоб, загрижен кой може да го наблюдава.

— Преди няколко часа може би.

Значи мъжът с фалшивия акцент се е обадил на Уин, след като писмото е било оставено тук, и въобще не е имал намерение да се срещат.

— Как изглеждаше? — пита Уин.

— Нищо особено, май малко стар. Носеше тъмни очила и голям шлифер. И шал.

— Шал през това време на годината?

— Бляскав, като копринен. Един вид тъмночервено.

Разбира се — мъж в червено, точно както каза Нана. Уин излиза навън в дъжда, от нощната влага се чувства лепкав и клюмнал. Колата на баба му на Съмър Стрийт, точно пред ресторант „Роузбъд“, е като купчина с черни перки. Той крачи по мокрия паваж, оглежда се и се чуди дали мъжът в червено е наблизил и наблюдава. Отключва колата, отваря жабката, намира фенерче и купчина салфетки от „Дънкън Донътс“, увива няколко около ръцете си и срязва плика с един от ключовете, които висят на стартера. Измъква сгънат лист с редове и прочита чисто написаното с черно мастило: „Ти си този, който е В ОПАСНОСТ, мелез“.

Набира домашния номер на Ламонт, но тя не вдига. Опитва на мобилния. Не отговаря. Не оставя съобщение, променя намерението си, звъни наново и този път тя се обажда.

— Ало? — в гласа ѝ не блика обичайната енергия.

— Искаш ли да ми кажеш какво става, по дяволите! — запалва мотора.

— Няма защо да се безпокоиш за мен — странно отговаря тя, звучи чудато, някак не на себе си.

— Някакъв откачалник с шантав фалшив акцент току-що ми се обади за случая „Финли“. Какво съвпадение! Този тип има отнякъде номера на мобилния ми телефон — още едно удивително съвпадение, каза, че ще се срещнем, но не се появи. Обаче случайно ми остави заплашителна бележка. С кого, по дяволите, си говорила? Да не си изпратила съобщение за пресата или нещо подобно...

— Тази сутрин — отговаря тя и един приглушен мъжки глас казва нещо на заден план, което не може да различи.

— Тази сутрин? Преди дори да съм пристигнал в града! И не можа да си направиш труда да ми кажеш? — възкликва Уин.

— Това е добре — нелогичността ѝ продължава.

— Не е добре!

Човекът, който е при Ламонт, някакъв мъж, почти в един сутринта, казва нещо и тя рязко прекъсва връзката. Уин седи в тъмната вътрешност на буика на баба си, втрещен в листа и омотаните си ръце. Сърцето му блъска толкова силно, че може да го усети в гърлото си. Ламонт е вдигнала по тревога медиите за случай, който сега се предполага, че е негов, без да поиска позволенията му и дори да си

направи труда да му каже. Може да си вземе лайняното „В опасност“ и да си го носи на рамо.

„Напускам.“

Да видим какво ще прави, когато ѝ каже това. „Напускам!“

Няма представа къде да я търси. Тя не вдигна домашния си телефон, а само мобилния. Така че вероятно не си е у дома. Хм, трудно е да се каже. Въпреки това той решава да мине покрай къщата ѝ в Кеймбридж. Ако случайно е там. По дяволите, който ще да е там. Уин се чуди с кого ли спи Ламонт, дали е една от онези жени, водачи на стадото, които не харесват секса, или вероятно точно обратното. Може да е пираня и да изяжда любовниците си до кокал.

Той потегля с рев от бордюра, рибешки перки, проклето задно задвижване, занася на хлъзгавия паваж, чистачките шумно се плъзгат по стъклото. Изнервят го, и без това се чувства луд, достатъчно шантав да попадне точно по средата на някакво безумие. Мамка му. Трябваше да откаже да долети обратно тук. Трябваше да си остане в Тенеси. Късно е да се обади на Сайкс. Грубо е. Винаги ѝ причинява това и тя винаги му позволява. Няма да има нищо против и той набира номера ѝ, спомняйки си, че е вторник вечер и че по това време те двамата, облечени като студенти, обикновено слушат джаз по „Четиридесет и шест-двадесет“, пиейки мартини с плодов сок.

— Хей, красавице — започва Уин, — не ме убивай.

— Представи си, това беше единственият път, когато наистина спях — отговаря Сайкс, агент в щатското бюро за разследване на Тенеси, страдаща от безсъние. Тези дни хормоните ѝ се държаха отвратително.

Тя се изправя в леглото, не си прави труда да запали лампата. През последните шест седмици е прекарала доста време в разговори с Уин по телефона, в леглото, на тъмно, чудейки се какво ли би било да говори с него в леглото, на тъмно, но очи в очи. Ослушва се за своята съквартирантка през стената, не иска да я събуди. Смешното е, че докато караше Уин за летището на Ноксвил, Сайкс му каза:

„Е, веднъж нашите съквартиранти да могат да поспят цяла нощ.“

Откакто започнаха обучението си в Националната академия по криминалистика, двамата разговаряха по цели нощи и тъй като апартаментите на студентите не са с дебели стени, несгодите от тази сделка понасяха техните съквартиранти.

— Мисля си, че ти липсвам — казва Сайкс на шега, но с надеждата да е истина.

— Трябва да свършиш нещо — отговаря Уин.

— Добре ли си? — Сайкс запалва лампата.

— Добре.

— Май не е много добре. Какво има? — тя става от леглото и се втренчва в отражението си в огледалото над тоалетната масичка.

— Слушай. Една възрастна дама е била убита преди двадесет години в Ноксвил. Вивиан Финли. Сикуоя Хилс.

— Нека започнем от причината за този внезапен интерес.

— Става нещо дяволски странно. Ти си била тогава в Тенеси. Може би си спомняш случая.

Да, била е в Тенеси, ето още едно напомняне за нейната възраст и тя се оглежда в огледалото, сребристорусата ѝ коса стърчи на всички посоки. „Като на Амадеус — както наскоро я описа Уин. — Ако си гледала филма“ — додаде той. Не беше.

— Смътно си спомням случая. Богата вдовица, някой влязъл с взлом. Невероятно е нещо такова да се случи в Секуоя Хилс посред бял ден.

Огледалото е особено немилостиво в този час. Очите ѝ са подпухнали. Твърде много бира. Не знае защо Уин толкова я харесва, защо не гледа на нея по начина, по който тя гледа на себе си. Може би я вижда такава, каквата беше някога, преди двадесет години, когато кожата ѝ бе кадифена, очите — големи и сини, задникът — стегнат и закръглен, циците — наперени. Тяло, което показваше пръст на земното притегляне, докато не стана на четиридесет и тогава гравитацията ѝ показа пръст.

— Трябва ми оригиналното полицейско досие — казва той по телефона.

— Случайно да знаеш номера на случая? — пита Сайкс.

— Само номера на аутопсията. Единствено разпечатани копия от микрофилм, без снимки от местопрестъплението. Изобщо нищо. Трябва да получа и досието, ако можем някога да го открием в

бермудския триъгълник на склада. Нали знаеш, преместили са старата морга. Или поне Ламонт го каза. Предполагам, че е права.

„Отново за нея.“

— Да, преместиха я. Добре, едно по едно — казва тя, вече напрегната и раздразнителна. — Първо, искаш полицейското досие.

— Трябва да го получа, Сайкс.

— Първата ми работа утре сутрин ще бъде да го намеря.

— Това не може да чака. Виж до какво ще успееш да се докопаш сега. Прати ми го по имейла.

— И кой според теб ще ми помогне в този час? — тя вече отваря вратата на гардероба си и смъква чифт тренировъчни панталони от закачалката.

— Академията — отговаря Уин. — Обади се на Том, измъкни го от леглото.

Кара бързо към болницата „Маунт Обърн“, завива по Братъл Стрийт към къщата на Моник Ламонт, така че да може да съсипе остатъка от нейната нощ.

„Напускам.“

Може да подпише с Бюрото за разследване в Тенеси или направо с ФБР. За твое сведение, Моник, никой не ме подхвърля така насамнатам.

„Напускам.“

„Тогава защо пращаш Сайкс да ти върши работа посред нощ?“ — пита го друга част от мозъка му. Дребна техническа подробност. Това, че напуска Ламонт, не означава, че зарязва случая „Вивиан Финли“. Сега вече е друго. Някакъв мъж в червено се ебава с него, обижда го и нещата стават лични. Уин пресича кръстовище, почти не намалява на знака „Стоп“, завива наляво близо до пожарната и влиза в тясната уличка, където Ламонт живее върху тънък резен от един акър, в къща от деветнадесети век с цвят на избеляла слива. Една боядисана дама в стил кралица Ана, блестяща, сложна и трудна като своята собственичка. Имотът е плътно обрасъл с мирта, дъбове и брези. Тъмните им сенки се люшкат от вятъра и вода капе от клони и листа.

Той спира отпред, гаси фаровете и изключва двигателя. Крушката на предната веранда не е запалена, никакви лампи до къщата

не са включени и само един прозорец е осветен — на втория етаж, вляво от входната врата. Обзема го едно от неговите предчувствия. Нейният „Рейндж Роувър“ е на чакълестата алея за коли и предчувствието се засилва. Ако не си е вкъщи, значи някой я е взел с кола. Е, голяма работа. Тя може да има всеки, когото си поиска, така че днешното ѝ гадже я е взело, може да я е завело у тях, голяма работа. Но предчувствието упорства. Ако мъжът, е когото днес има среща, е с нея вътре в къщата, къде е колата му? Уин опитва домашния ѝ телефон и чува в отговор гласова поща. Опитва мобилния, но тя не отговаря. Опитва втори път. Не вдига.

Някакъв мъж с червен шал го изпрати за зелен хайвер, направи го на глупак, заплаши го. Кой? Уин се тревожи какво ще се появи в новините. Може би идиотското съобщение на Ламонт за пресата фучи из киберпространството и е кацнало в интернет. Може би така мъжът с червения шал е разбрал за „В опасност“ и за Уин. Но в това няма смисъл. Вивиан Финли не е от Нова Англия, така че защо някакъв местен ще е достатъчно заинтересуван от нейния случай, за да си направи целия този труд: да се обади на Уин, да уреди фалшива среща и да го предизвиква?

Той се визира втренчено в къщата на Ламонт, в гъсто залесения ѝ двор, поглежда нагоре и надолу по улицата. Сам не знае какво търси. Каквото и да е. Сграбчва фенерчето и слиза от предисторическата кола на баба си, продължава огледа, ослушва се. Усеща, че нещо не е както трябва. Може би просто е смутен заради предчувствията и само му се струва, че нещо не е наред, както когато като дете с тревога си представяше чудовища, зли хора, лоши неща, смърт. „Защото това е в кръвта му“ — често обясняваше баба му. Няма пистолет. Следва глинения плочник до предната веранда, изкачва стъпалата, оглежда се и се ослушва, решавайки, че в действителност се тревожи за Ламонт.

Тя няма да му благодари за това. Ако е с някого, ще поиска главата на Уин. Той натиска звънеца, вдига поглед в същия миг, когато една сянка преминава по запердения осветен прозорец точно над главата му. Гледа нагоре и чака. Насочва фенерчето към месинговата пощенска кутия вляво от входната врата, вдига капака. Не е прибрала пощата си, когато е влизала, и той си спомня какво му каза за кутията с ключовете. Не вижда нищо подобно.

Вода капе на големи студени капки от листата, които шляпат по темето му, докато заобикаля към задната част на къщата. Отзад е гъсто залесено и много тъмно. Там намира кутията за ключове отворена, ключът — все още в бравата, вратата — открената. Той се поколебава, оглежда наоколо, вслушва се в капещата вода, осветява дърветата с фенерчето, насочва лъча обратно към нещо тъмночервено между два чемшира — туба за бензин с парцали отгоре, мокри от дъжда, но чисти. Пулсът му се ускорява, направо препуска, докато той тихо прекрочва в кухнята, чува гласа на Ламонт, после и мъжки глас, ядовит мъжки глас, на втория етаж, стаята с осветения прозорец над входната врата.

Придвижва се бързо нагоре по стенещите дървени стъпала, по три наведнъж, пресича коридор, който също скърца. През отворената врата я вижда върху кревата, вързана за краката му. Мъж в джинси и тениска седи на края на леглото, милва я с пистолет.

— Кажи: аз съм курва.

— Аз съм курва — повтаря тя с несигурен глас. — Моля, не правете това.

Вляво от леглото е прозорецът, пердетата са дръпнати. Дрехите ѝ са разпилени по пода. Същият костюм, който носеше няколко часа по-рано на вечерята.

— Не съм нищо повече от мръсна курва. Кажи го!

Отгоре има голям стъклен полилей с изрисувани цветя — сини, червени, зелени. Уин запраща фенерчето към полилея и той се пръсва и залюлява. Мъжът скача от леглото, рязко се завърта и тогава Уин го хваща за китката, бори се да му измъкне пистолета, дъхът на онзи облива лицето му, смърди на чесън, пистолетът гръмва в тавана и за малко пропуска главата на Уин.

— Пусни го, пусни го!

Собственият му глас звучи приглушен и далечен в звънящите му уши, а пистолетът гръмва отново и отново и изведнъж хватката на мъжа се отпуска. Уин сграбчва оръжието, блъсва го силно и той рухва на пода, а от главата му започва да тече кръв, бавно образува локва върху твърдата дървесина. Утихнал на пода до леглото, кърви, без да мърда, млад мъж с вид на латинос, може би седемнайсет-осемнайсет годишен.

Уин издърпва кувертюрата върху Ламонт, освобождава я от електрическите кабели, привързващи я към краката на леглото, и няколко пъти повтаря:

— Всичко е наред. Сега си в безопасност. Всичко е наред.

Обажда се на 911 по мобилния си телефон, а тя се изправя, загръщайки кувертюрата около себе си, зинала за въздух, трепереща силно с диви очи.

— О, Боже! — казва тя. — О, Боже! — изпищява.

— Всичко е наред, всичко е наред, сега си в безопасност — повтаря той, оглежда се наоколо, поглежда мъжа на пода, кръв и кървави отломки от шарено декоративно стъкло, пръснати навсякъде наоколо.

— Той сам ли е? — изкрещява Уин на Ламонт, докато сърцето му думка, а очите се стрелкат наоколо, ушите му са наострени и пистолетът е готов. — Има ли още някой? — изкрещява пак.

Тя поклаща глава, дишането ѝ е бързо и плитко, лицето — побеляло, очите — стъклени, всеки миг ще припадне.

— Моник, вдишвай бавно и дълбоко — Уин сваля сакото си, слага го в ръцете ѝ, помага и да го вдигне пред лицето си. — Всичко е наред. Дишай в него като в книжна кесия. Така е добре. Добре. Вдишвай бавно и дълбоко. Сега вече никой няма да те нарани.

5

Моник Ламонт носи болничен халат в помещението за разпити на болницата „Маунт Обърн“ само на няколко преки от мястото, където живее.

Стаята е безлична, бяла, с кушетка за прегледи, маса, мивка, шкаф, пълен с медицински материали, тампони, разширители на отвори, хирургическа лампа. Минути по-рано една сестра от съдебна медицина беше сама с Ламонт в помещението. Прегледа отвърстията на могъщия окръжен прокурор и други интимни области на тялото ѝ, попивайки с тампон в търсене на слюнка и семенна течност, отскубваше косми, измъкваше остатъците под ноктите и търсеше наранявания. Правеше снимки и събираше всичко, което е годно за доказателство. Ламонт се държи учудващо добре, може би странно добре, играе себе си, докато работи по своя собствен случай.

Тя седи на бял пластмасов стол до покритата с бяла хартия кушетка. Уин седи срещу нея, а друг следовател от Масачузетската щатска полиция, Сами, стои близо до затворената врата. Имаше избор да бъде разпитана в по-цивилизована обстановка, например в дома си, но отказа и направи доста смразяващата клинична забележка, че е най-добре нещата да се поставят в съответните преградки. С други думи, провеждай съответните разговори и дейности в затворените пространства, където им е мястото. В превод: Уин изпитваше сериозни съмнения, че тя някога ще спи отново в спалнята си. Нямах да се изненада, ако продаде къщата.

— Какво знаем за него? — пита отново Моник, прокурорът, който сякаш е безразличен към случилото се току-що.

Нейният нападател е в критично състояние. Уин внимава какво ѝ говори. Това е, меко казано, много необичайно положение. Тя е свикнала да пита щатската полиция за всичко, което поиска, и нищо да не се крие от нея. Тя е окръжният прокурор, тя командва, програмирана е да изисква подробности и да ги получава.

— Мис Ламонт — казва с уважение Сами, — както знаете, онзи е имал пистолет и Уин е направил каквото трябва. Случват се такива неща.

Но тя не пита за това. Поглежда към Уин, издържа втренчения му поглед удивително добре, като се има предвид, че само преди часове я беше видял гола, вързана за леглото.

— Какво знаеш за него? — това вече не е въпрос, а команда.

— Малко — отговаря Уин. — Твоята служба го е обвинила в съда за непълнолетни преди около два месеца.

— За какво?

— Притежание на марихуана. Съдия Не-ги-стя-гайте-прекалено-Лейн му отсъдил порицание.

— Обвинителят със сигурност не съм била аз. Никога преди не съм го виждала. И какво още?

— Нека ти предложи нещо — подема Уин. — Какво ще кажеш да ни оставиш първо да си свършим работата, а после да ти съобщя всичко, което мога.

— Не — отговаря тя. — Няма да бъде каквото можеш, а онова, което попитам.

— Но засега... — започва Уин.

— Информация — настоява Ламонт.

— Имам въпрос — това е Сами, който се обажда от отдалечената си позиция край стената. — За вашето прибиране снощи.

Руменото му лице е строго, в очите му има нещо. Може би неудобство. Може би разговорът с окръжния прокурор, след като е минала през всичко това, по някакъв начин го прави воайор. Ламонт не му обръща внимание. Пренебрегва и въпроса му.

— Вечерях с теб — казва тя на Уин. — Качих се в колата си и се върнах в службата, за да довърша някои неща. След това поех право към дома си. Нямах ключ, затова заобиколих къщата, набрах кода си на кутията за ключове, извадих резервния. Отключвах задната врата, когато една ръка стисна устата ми и някой, когото не можех да видя, каза: „Един звук и си мъртва“. После ме блъсна в къщата.

Ламонт се справя добре с изреждане на фактите. Нейният нападател, вече разпознат като Роджър Баптиста от Източен Кеймбридж, с адрес близо до съдебната сграда, където работи Ламонт, я принудил да се качи в спалнята, започнал да къса електрически

кабели от лампите и от радиочасовника. Тогава звънна домашният ѝ телефон. Тя не се обадила. После звънна мобилният. Не отговорила и на него.

Уин се обаждат.

Мобилният ѝ телефон звънна отново, тя бързо съобрази и каза, че се обаждат гаджето ѝ, което започва да се тревожи и може да се появи, така че Баптиста ѝ наредил да отговори, но предупредил, че ако се опита да направи нещо, ще ѝ пръсне главата. После ще убие гаджето ѝ, ще убие всички. И тя се обадила.

Водила краткия странен разговор с Уин. Каза, че приключила разговора, Баптиста я принудил да се съблече и я вързал за краката на леглото. Изнасил я. После си обул отново панталоните.

— Защо не се съпротивявахте? — пита я Сами колкото може повнимателно.

— Той имаше пистолет — тя гледа Уин. — Не се съмнявах, че ще го използва, ако се съпротивявам, вероятно щеше да го стори въпреки всичко. Когато свършеше с мен. Направих каквото можах, за да контролирам положението.

— Какво по-точно? — пита Уин.

Тя се поколебава, очите ѝ се откъсват от него, отговаря:

— Казах му да прави каквото иска, държах се сякаш не чувствам страх. Или отвращение. Правех каквото искаше. Казвах каквото ме караше да казвам — тя се поколебава. — Бях спокойна и кротка, доколкото беше възможно при тези обстоятелства. Аз... тъъ... казах, че не е нужно да ме връзва. Аз... работя с подобни случаи непрекъснато, разбирах ги, знаех, че си имат причини. Аз... аз...

Малкото помещение заехтява от настъпилата тишина и за първи път Уин вижда лицето на Ламонт да почервенява. Той подозира, че знае съвсем точно какво е направила, за да забави Баптиста, да го успокои, да установи контакт със слабата надежда, че може да я остави да живее.

— Вероятно сте се държала малко така... сякаш го искате — предполага Сами. — Е, жените го правят често, карат насилника да си мисли, че всичко е наред, че е добър в леглото, симулират оргазъм и дори го молят да се върне някой друг път, сякаш са гаджета или...

— Вън! — открива по него огън Ламонт, сочейки го с пръст. — Излизай!

— Аз просто...

— Не ме ли чу?

Той излиза от стаята, оставя Уин насаме с нея, което не е най-голямото му желание. Като се има предвид, че той е наранил тежко нейния нападател, би било за предпочитане и по-благоразумно да я разпита в присъствието на поне още един свидетел.

— Кое е това лайно? — пита Ламонт. — Кой е той? Мислиш ли, че е шибано съвпадение, че е решил да се появи край къщата в същата вечер, когато ключовете ми тайнствено изчезнаха? Кой е той?

— Роджър Баптиста...

— Не питам това.

— Кога за последен път видях ключовете си? — прекъсва я Уин.
— С тях ли заключи, когато сутринта тръгна за работа? Всъщност вчера сутринта.

— Не.

— Не?

Тя мълчи известно време и после обяснява:

— Онази вечер не се прибрах.

— Къде беше?

— Останах при приятел. На сутринта тръгнах оттам за работа. След работа вечерях с теб, върнах се в службата. Това е хронологията.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш при кого прекара нощта?

— Имам.

— Просто се опитвам...

— Не съм аз тази, която е извършила престъпление! — тя студено се втрещва в него.

— Моник, предполагам, че алармата ти е била включена, когато си отключила вратата с резервния ключ — многозначително отбелязва Уин. — Баптиста притиска с ръка устата ти, докато отключваш вратата. Какво стана с алармата след това?

— Каза ми, че ако не я спра, ще ме убие.

— Няма ли паник код, който безшумно вдига по тревога полицията?

— О, за Бога, ти щеше ли да се сетиш за това, ако беше на мое място и някой е притиснал пистолет в тила ти?

— Знаеш ли нещо за туба с бензин и няколко парцала, намерени при задния вход в храстите?

— Ние с теб трябва да проведем един много важен разговор — казва Моник.

Сайкс кара личната си кола, син „Фолксваген Рабит“, модел 1979 г., през Стария град, както се нарича историческият център на Ноксвил.

Минава покрай таверната „Барли“, грил ресторанта „Тоних“, безлюден и тъмен, после покрай една строителна площадка, затворена преди няколко дни, след като там изкопаха кости, които се оказаха кравешки. Мястото било кланица с двор за добитъка в един отдавнашен живот. Нейното безпокойство, паниката, както го нарича, става по-силна, колкото повече приближава до мястото. Искрено се надява, че настояването на Уин веднага да потърси и открие документите за случая „Вивиан Финли“ е достатъчно неотложно, че да си заслужава тя да събуди директора на академията, после началника на полицейската служба в Ноксвил, после още неколцина души от отдел „Криминални разследвания и архиви“. Не можаха да намерят случая, а само неговия номер за достъп от Ноксвилското полицейско управление: НПУ 893–85.

Накрая, и това беше най-неприятното, Сайкс събуди вдовицата на бившия детектив Джими Барбър, която говореше като пияна, и я попита какво е направил покойният ѝ съпруг със старите си папки, документи, спомени и така нататък, когато се е пенсионирал и е почистил кабинета си в управлението.

— Всичките тия боклуци са в мазето. Какво може да крие там? Джими Хофа^[1]? Или шибания код на Да Винчи?

— Мадам, много съжалявам, че ви досаждам, но се опитваме да открием някои стари документи — внимаваше какво говори, помнеше, че Уин ясно даде да се разбере, че става нещо необикновено.

— Не знам какво ви е прихванало всички — оплака се противната мисис Барбър по телефона, ругаеше и отправяше злобни забележки. — Та сега е три часа сутринта, по дяволите!

В онова, което местните наричат къс западен Ноксвил, градът започва да се разръфва по краищата, разпадайки се на блокове за бедни, малко преди да се облагороди (но не много) на около две мили от центъра. Сайкс паркира пред малка къща, винилова обшивка,

градината — пълна бъркотия. Това е единствената къща, чиито празни кофи са оставени опасно близо до улицата. Изглежда госпожа Барбър е прекалено мързелива да ги изтъркаля обратно до къщата. Кварталът се отличава с малко улични лампи и множество тунинговани ярки стари коли — кадилаци, един „Линкълн“, боядисан в розово, някакъв „Корвет“ с онези тъпи въртящи се тасове. Лайновозите на разни боклуци, търговци на наркотици, всякакви негодници. Сайкс не забравя своя „Блок“ калибър 40 в кобура на рамото под якето. Тя поема по тротоара и натиска звънеца.

На мига лампата на верандата светва.

— Кой е? — гласът слива звуците от другата страна на вратата.

— Агент Сайкс, Бюро за разследване на Тенеси.

Изтраква верига срещу крадци, резето на ключалката щраква освободено. Вратата се отваря и една жена с евтин вид, боядисана руса коса и размазан грим под очите се дръпва встрани, за да я пусне.

— Мисис Барбър — започва учтиво Сайкс, — високо оценявам...

— Не мога да разбера за какво е цялата тая дандания, но карай — пенъоарът ѝ е закопчан накриво, очите са кръвясали, мирише на алкохол. — Мазето е натам — тя посочва с кимване, суети се в опит да заключи наново вратата, гласът ѝ е прекалено силен, а изговорът — носов. — Ровете из боклуците му колкото искате. Може да ги натоварите на камион и да ги откарате, доколкото зависи от мен.

— Няма да стане нужда да ги товарим на камион — успокоява я Сайкс. — Просто трябва да прегледам някои полицейски досиета, които може да е пазил някога в службата си.

— Аз се връщам в леглото — обявява мисис Барбър.

Ламонт сякаш е забравила къде е. На Уин му минава през ума, че тя халюцинира, смята, че е в големия си кабинет, заобиколена от богатата си колекция стъкло, облечена в един от скъпите си бутикови костюми, седнала зад голямото си стъклено писалище, вместо на пластмасовия стол и в болничен халат наред стаята за разпити в болницата. Тя се държи така, сякаш двамата с Уин вършат обичайното, работят по известен случай, един от тежките, предопределен за много усложнения и медийно отразяване.

— Не съм сигурна, че ме слушаш — срязва го тя, когато на вратата се почуква.

— За минутка — успява да ѝ отговори.

Сами е, надниква и тихичко казва:

— Извинете.

Уин излиза в коридора и затваря вратата. Сами му подава сутрешния „Бостън Глоуб“, отворен на местните новини. Заглавието на първата страница е голямо и с дебели букви:

„ВСЯКО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ, ПО ВСЯКО ВРЕМЕ: ОКРЪЖНИЯТ ПРОКУРОР ПРИВЛИЧА СВРЪХТЕХНОЛОГИИ, ЗА ДА РАЗКРИЕ СТАРО УБИЙСТВО“

— Трябва да знаеш четири неща — казва Сами. — Първо, името ти е навсякъде вътре, шибана пътна карта как си щял да решиш губернаторското „кой го е направил“. По-точно нейното „кой го направил“ — поглежда към затворената врата, — след като той го е делегирал на нея. Късмет, ако убиецът още е някъде там и прочете всичките тия глупости. Второ, а то със сигурност не е добре...

— Какво?

— Баптиста току-що умря. Да изложя очевидното — сега не се налага да говорим с него. Трето, прерових дрехите му и намерих в задния му джоб хиляда долара в стодоларови банкноти.

— В пачка ли?

— В прост бял плик без надпис отгоре. Банкнотите изглеждат нови. Нали разбираш, шушкат. Никакви следи от сгъване. Нищо. Обадох се на Хюбър в дома му. Лабораториите веднага ще ги обработят за отпечатъци.

— Кое е четвъртото?

— Медиите са разбрали за... — той отново кимва към затворената врата. — Отвън има около три подвижни телевизионни станции и тълпа репортери на паркинга, а още дори не се е съмнало.

Уин се връща обратно в стаята за разпити, затваря вратата.

Ламонт седи на същия пластмасов стол. Хрумва му, че тя няма нищо за обличане, освен ако не се задоволи с анцуга, който намъкна преди той да я закара в болницата. След нападението не можеше да си

вземе душ, нямаше нужда Уин да ѝ дава указания, установеният ред ѝ беше известен. Все още не се е къпала и това е въпрос, който му е неудобно да повдига.

— Пресата е разбрала — казва той, сядайки отново на стола. — Трябва да те измъкна отгук, без да ти устроят засада. Сигурен съм, знаеш, че точно сега не може да се прибереш вкъщи.

— Щеше да я изгори — заявява тя.

Тубата за бензин беше пълна. Със сигурност не бе оставена там от нейния градинар.

— Щеше да ме убие и да изгори до основи къщата ми — сигурен, твърд глас. Окръжният прокурор работи по случая и сякаш говори за някоя друга жертва. — Защо? За да направи така, че смъртта ми да прилича на нещастен случай. За да изглежда, че аз съм запалила къщата си. Този не е начинаещ.

— Зависи дали идеята е била негова — отбелязва Уин, — или някой му е дал указания. Във всеки случай замаскирането на убийство с пожар не е много надеждно. Най-вероятно аутопсията щеше да разкрие наранявания на меките тъкани, куршума и вероятни увреждания на хрущяли и кости. При домашни пожари телата не изгарят напълно. Знаеш това.

Той мисли за парите в джоба на Баптиста. Нещо му подсказва, че не е добра идея да споменава тази подробност пред Ламонт точно сега.

— Имам нужда от теб тук — казва тя, здраво вкопчена в одеялото, което е увила около себе си. — Забрави за дамата от Тенеси... как ѝ беше името. Трябва да открием кой стои зад това. Не само малкият боклук... може би някой друг го е накарал да го направи.

— Хюбър вече мобилизира лабораториите...

— Как може да знае за това? — избъбря тя. — Не съм казала... — спира преди да е завършила, очите ѝ са широко отворени. — Няма да се измъкне — тя отново говори за Баптиста. — Това е случай, който няма да бъде... Искам ти да отговаряш за него. Ще го заровим.

Той устоява на очевидната игрословица и само отбелязва:

— Моник, той е мъртъв.

Тя не трепва.

— Оправдано или не, борба или не, аз го убих. Добре постреляхме. Но ти знаеш какво се случи. Твоята служба не може да го разследва сама. Или трябва да прехвърли случая на друга областна

прокуратура, или да включи бостънския отдел „Убийства“. Да не споменаваме за „Вътрешни разследвания“, които трябва да свършат своята работа. Да не говорим за аутопсията и всички други тестове, познати на човечеството. За известно време ще ми възложат административни задължения.

— Искам още сега да се заемеш с това.

— Без дори един ден за душевно здраве? Много мило.

— Върви да изпиеш няколко бири със службата по стреса. Не искам да чувам за така нареченото ти душевно здраве.

Сега лицето ѝ е яростно, очите ѝ — черни дупки от омраза, сякаш той самият я е нападнал.

— Щом аз няма да получа ден за душевно здраве, да бъда проклета, ако ти получиш.

Промяната в държането ѝ е учудваща, направо разстройваща.

— Може би не схващаш важността на онова, което се случи току-що — казва той. — Виждам го през цялото време при другите жертви.

— Аз не съм жертва. Аз бях изиграна — съвсем внезапно тя отново е окръжен прокурор, стратег, политик. — Тук трябва да се пипа много точно, иначе знаеш ли с какво ще бъде известна? Кандидатката за губернатор, която беше изнасилена.

Той не отговаря.

— Всяко престъпление по всяко време, включително това над мен — заявява тя.

[1] Американски синдикален лидер, осъден за опит да подкупи съдия. По-късно изчезва и се предполага, че е убит. — Б.пр. ↑

6

Моник стои в средата на стаята за разпити, загърната в бялото одеяло.

— Измъкни ни оттук — казва тя на Уин.

— Не в множествено число — отговаря той. — Аз не мога да бъда въввлечен...

— Искам ти да отговаряш за това. Хайде, ела с мен — нарежда Ламонт, лицето ѝ е спокойно, прилича на маска. — Измъкни ни оттук. Остани с мен, докато се уверя, че съм в безопасност. Не знаем кой стои зад това. Трябва да съм в безопасност.

— Ще бъдеш в безопасност, но аз не мога да бъда твой пазител.

Тя се втрещва в него.

— Моник, трябва да им позволя да разследват това. Не може да съм замесен в смъртен случай с употреба на оръжие и да продължавам да си гледам работата така, сякаш нищо не се е случило.

— Можеш и ще го направиш.

— Нали не очакваш наистина да съм твой телохранител?

— За това би могъл само да си мечтаеш, нали? — отговаря тя и се втрещва в него, а в очите ѝ има нещо, което никога не е виждал преди, не и от нея. — Измъкни ме оттук. Трябва да има мазе, пожарен изход, каквото и да е. Измъкни ме оттук. Тази проклета болница няма ли площадка за кацане на хеликоптери на покрива?

Уин се обажда на Сами по мобилния телефон и казва:

— Повикай един от хеликоптерите да я откара.

— Къде? — пита Сами.

Уин поглежда Ламонт и пита:

— Има ли безопасно място, където да отседнеш?

Тя се поколебава и после казва:

— Бостън.

— Къде в Бостън? Трябва да знам.

— Един апартамент.

— Имаш апартамент в Бостън? — това е новина за него. Защо ѝ трябва апартамент на петнайсетина километра от къщата ѝ?

Тя не отговаря, не му дължи по-нататъшни обяснения за своя живот.

Той казва на Сами:

— Уреди полицај да я посрещне, когато кацне, и да я придружи до апартамента ѝ.

Изключва телефона, поглежда я, спохожда го едно от лошите предчувствия, обръща се към нея:

— Моник, думите не са достатъчни, не мога да изразя колко съжалявам...

— Прав си, думите не са достатъчни — тя му отправя същия объркващ втрещен поглед.

— Не съм на работа за няколко дни, считано от сега — обявява той. — Така е най-добре.

Очите ѝ се забиват в него, докато стои в малката бяла стая, а бялото одеяло е загърнато около нея.

— Какво имаш предвид с това „най-добре“? Мисля, че аз решавам кое е най-добре за мен.

— Може би тук не става дума само за теб — отговаря той. Нейните страшни очи не изпускат неговите.

— Моник, имам нужда от няколко дни, за да се погрижа за нещата.

— Точно сега работата ти е да се погрижиш за мен — отвърща тя. — Трябва да се погрижим да ограничим загубите, да превърнем това в нещо положително. Ти имаш нужда от мен.

Тя стои напълно неподвижно, очите ѝ гледат втрещено. Зад тях има мрак, кипящ от омраза и ярост.

— Аз съм единственият свидетел — обявява тя с равен глас.

— Да не би да заплашваш, че ще излъжеш, ако не направя това, което искаш?

— Аз не лъжа. Хората знаят, че е така — отговаря му тя.

— Заплашваш ли ме? — той го повтаря и сега е ченге, а не мъжът, който спаси живота ѝ. — Защото има по-важни свидетели от теб. Мълчаливите свидетели в криминалистиката. Например неговите телесни течности. Освен ако не кажеш, че е било по взаимно съгласие. Предполагам, че тогава слюнката и семенната му течност ще са без

значение. В такъв случай, предполагам, съм прекъснал уговорена среща, някакъв творчески секс сценарий. Може би си е мислил, че те защитава от мен, сметнал е, че аз съм нарушител, а не обратното. Моник, това ли ще кажеш?

— Как смееш!

— Много ме бива по сценариите. Искаш ли още няколко?

— Как смееш!

— Не. Ти как смееш. Току-що ти спасих проклетия живот.

— Ти, сексистка свиньо! Типичен мъж. Мислите, че всички ние си го търсим.

— Престани.

— Мислите, че всички имаме някаква тайна фантазия да бъдем...

— Престани! — после снишава гласа си. — Ще ти помагам с всички сили. Не аз ти сторих това. Знаеш какво се случи. Той е мъртъв. Получи каквото заслужаваше. Най-доброто отмъщение, ако искаш да го погледнеш по този начин. Ти спечели, накара го да плати най-високата цена, ако го видиш по този начин. Сега дай да оправим каквото можем, да върнем нещата в обичайното им русло по най-добрия начин, на който сме способни. Контрол на щетите, както ти се изрази.

Очите ѝ са ясни.

— Нужни са ми няколко дни — продължава Уин. — Трябва да се въздържа от поемането на случая. Ако не можеш да го направиш, нямам друг избор, освен да...

— Факти — прекъсва го тя. — Отпечатъци от пръсти върху тубата за бензин. ДНК. Пистолетът... откраднат ли е? Липсващите ключове. Вероятно съвпадение, освен ако не са у него или в жилището му. Ако е така, защо не ме чакаше вътре в къщата?

— Алармата ти.

— Правилно — тя крачи, увита в бялото си одеяло като индиански вожд. — Как е стигнал до къщата ми? Има ли кола? Някой друг ли го е докарал? Семейството му? Кого е познавал?

Минало време. Нейният нападател е умрял и тя вече мисли за него като за мъртвец. Не е минал и час. Уин поглежда часовника си. Обажда се на Сами. Хеликоптерът е на девет минути път.

„Бел“ 430 се издига от хеликоптерната площадка на покрива на болницата „Маунт Обърн“, увисва, обръща нос и полита към силуетите на Бостън. Това е птица за седем милиона долара. Ламонт има сериозен принос Масачузетската щатска полиция да притежава три такива.

В момента не се гордее особено по този повод, не се гордее с нищо, не е сигурна как се чувства, освен тежка и безучастна. Отзад, където е седнала, може да види обезумелите журналисти на земята, техните камери, насочени към нейното шумно и драматично отлитане. Тя затваря очи и се опитва да забрави отчаяната си нужда от душ и чисти дрехи, да не обръща внимание на онези части от тялото си, които бяха насилени. Опитва да превъзмогне глождещия страх от болести, предавани по полов път, и забременяване. Опитва да се съсредоточи върху това коя е и какво представлява, а не какво ѝ се е случило няколко часа по-рано.

Поема дълбоко дъх, надниква през прозореца, гледа покривите, докато хеликоптерът се носи към Масачузетската многопрофилна болница, където пилотът планира да кацне. Там някой от щатската полиция ще я вземе и ще закара до апартамента, за който никой не трябва да научи. Вероятно ще си плати за тази грешка, но не знае какво друго би могла да направи.

— Там отзад добре ли сте? — прозвучава в шлемофона гласът на пилота.

— Прекрасно.

— Ще кацнем след четири минути.

Тя потъва. Втрещва се, без да премигва, в преградата, която отделя пилотите от нея, и усеща как става по-тежка и потъва. Веднъж, когато беше първа година студентка в Харвард, се напи, ама истински, и макар никога да не каза и дума за това на някого, знаеше, че поне един от мъжете на купона е правил секс с нея, докато е била в безсъзнание. Когато се свести, слънцето беше изгряло, птиците вдигаха шум и тя лежеше сама на един диван. Беше очевидно какво се е случило, но тя не обвини този, когото подозираше, и със сигурност нямаше никакво намерение да я преглежда сестра от съдебната медицина. Спомня си как се чувстваше в този ден — отровена, замаяна. Не, не само замаяна, може би мъртва. Това беше, спомня си тя, докато лети към силуета на градския център. Чувстваше се мъртва.

Смъртта може да бъде освобождаваща. Има неща, за които повече няма защо да те е грижа, когато си мъртъв. Хората не могат да наранят или повредят части от теб, които вече са мъртви.

— Мис Ламонт? — пилотски глас отново прозвучава в шлемофона ѝ. — Когато кацнем, ще мине една минута, докато хеликоптерът спре напълно, и искам да си седите на мястото. Някой ще отвори вратата и ще ви свали.

Тя си представя губернатор Краули. Представя си грозното му самодоволно лице, когато чуе новината. Вероятно вече знае. Разбира се, че знае. Ще е изпълнен със съчувствие, сърцето му ще е разбито и той ще я унижи и унищожи на изборите.

— После какво? — пита тя, придърпвайки микрофона близо до устните си.

— Служителят на щатската полиция ще ви каже на място... — отговаря единият от пилотите.

— Вие сте щатската полиция — казва тя. — Вас питам какъв е планът. Има ли медии там?

— Мадам, сигурен съм, че ще ви информират.

Те се реят над хеликоптерната площадка върху покрива на болницата, в струята на ротора пляска яркооранжев чорап, полицайка в синя униформа навежда глава срещу вятъра. Хеликоптерът каца, върти се на празен ход и Ламонт седи, зяпайки съвсем обикновената на вид непозната жена полицай навън. Тя е просто някой ниско долу в хранителната верига, от когото се очаква да заведе травмирани и обсаден прокурор до сигурното убежище. Проклета придружителка, проклета телохранителка, проклета жена, изпратена, за да подсети Ламонт, че току-що е била насилена от мъж и заради това най-вероятно не желае да бъде придружавана от представител на мъжкия пол. Тя е повредена. Жертва. Представя си Краули, представя си какво ще каже, какво казва вече и какво мисли.

Двигателите замлъкват, витлата тихичко стенат, забавят и накрая спират. Тя сваля шлемофона и коланите от раменете и си представя мазното лицемерно набожно лице на Краули, взряно в камерата, да предлага на Моник Ламонт състрадание от името на народа на Масачузетс. Жертвата Ламонт.

„Жертвата Ламонт за губернатор. Всяко престъпление по всяко време, включително това над мен.“

Ламонт отваря сама вратата на хеликоптера преди полицайката да успее да я изпревари, слиза сама преди някой да може да ѝ помогне.

Всяко престъпление по всяко време, включително това над Ламонт.

— Искам да ми намерите Уин Гарано. Веднага — казва на полицайката. — Кажете му да зареже всичко, което прави, и веднага да ми се обади — вече заповядва.

— Да, мадам. Аз съм сержант Смол — жената в синьо подава ръка за здрависване, прави всичко, само не козирува.

— Несполучливо име^[1] — казва Ламонт, тръгвайки към вратата, която води във вътрешността на болницата.

— На следователя, нали? Онзи, когото наричат Джеронимо — сержант Смол я настига. — Ако бях дебела, наистина щеше да е несполучливо име, мадам. Достатъчно ме подиграват за него — тя сваля радиостанцията си от големия черен колан, докато отваря вратата. — Колата ми е долу, скрита от погледите. Нали нямате нищо против малко стъпала? Къде да ви откарам после?

— В „Глоуб“ — отговаря Ламонт.

Мазето на Джими Барбър е прашно и плесенясало, слаба гола крушка осветява онова, което трябва да са сто картонени кашона, струпани чак до тавана, някои с етикети, повечето — ненадписани.

Сайкс бе прекарала изминалите четири часа в избутване встрани на кутии с разнообразни боклуци: древни магнетофони, десетки ленти, няколко празни саксии, рибарски принадлежности, бейзболни кепета, старомодна бронезилетка, трофеи от състезания по софтбоул, сигурно хиляди снимки, писма, списания, папки, бележници. Почеркът беше ужасен. Боклуци и още боклуци. Този човек е бил прекалено мързелив, за да организира спомените си, затова просто ги е нахвърлял в кашони, опаковал е всичко, освен амбалажа от ресторантите за бързо хранене. Включително онова, което е било в кошчето му за боклук.

Дотук бе преровила доста случаи, за които той вероятно е мислил, че си заслужава да бъдат запазени: беглец се скрил в комин и се заклешил, смъртоносно нападение с боулинг кегла, мъж, ударен от гръмотевица, докато спял на желязно легло, дрогирана жена спряла по средата на пътя да пишка, забравила да включи колата на скорост и

била прегазена. Случаи и още случаи, които Барбър не е трябвало да смята за свои и да си ги носи у дома, когато се е пенсионира. Но все още ѝ остава да намери НПУ893-85. Няма го дори в кашона, който съдържаше много документи, кореспонденция и случаи от 1985 г. Тя за трети път набира мобилния телефон на Уин, оставя още едно съобщение, знае, че е зает, но го приема лично.

Не може да престане да мисли, че ако беше някоя наистина важна, например като завършилата Харвард жена ОП, от която той толкова се оплаква, веднага щеше да ѝ позвъни в отговор. Сайкс се записа в мъничък християнски колеж в Бристол, Тенеси. Пропадна през втората си година, мразеше ученето, не виждаше никаква разумна причина да учи френски и интегрално смятане или да ходи на църква два пъти седмично. Тя не е от калибъра на Уин или на онази ОП и всички онези хора далеч на север, които са част от неговия живот. На практика би могла да му бъде майка.

Сайкс седи върху обърнатия наопаки петгалонов пластмасов бидон за туршия, втрещена в купчини картонени кашони, гърлото ѝ дращи, очите ѝ лютят и я боли кръстът. За миг е съкрушена, не само от задачата пред нея, а от всичко. Също както тогава, когато започна курса в академията и на втория ден групата им тръгна на обиколка из прословутата изследователска лаборатория на Университета на Тенеси, известна като Фермата за трупове — два гористи акъра, замърсени с вонящи човешки тепа във всички състояния, които можеш да си представиш, дарени човешки останки, гниещи на земята, под бетонни блокове или в багажници на автомобили, в чували за трупове и извън тях, облечени или голи. Антрополози и ентомолози ги обикаляха ден след ден и си водеха бележки.

„Кой би могъл да прави това? Какъв човек трябва да си, за да вършиш нещо толкова отвратително за прехраната си, независимо дали си завършил университет, или каквото и да е?“ — попита тя Уин, докато клечаха, за да наблюдават от около метър някакви личинки, гъмжащи по един частично превърнал се в скелет мъж с плъзнала от черепа коса, който приличаше на блъснато от кола животно.

„По-добре свиквай“ — отговори той, сякаш вонята и насекомите изобщо не му пречеха. Все едно ѝ каза, че не знае как да клечи.

„Не е приятно да работиш с мъртви хора, те никога не казват благодаря. Личинките са добри. Просто малки бебета. Виждаш ли? —

той вдигна една на възглавничката на пръста си, където тя се настани като оризово зърно, наистина доста подвижно. — Доносничат. Нашите малки приятели. Казват ни времето на смъртта и всякакви неща.“

„Мога да мразя личинките колкото си искам — каза Сайкс. — И няма нужда да се държиш с мен, сякаш съм родена вчера.“

Тя става от бидона за туршия, оглежда пластовете кашони, чуди се кои от тях може да съдържат още стари случаи, напуснали службата заедно с детектив Барбър. Егоистичен тъп идиот! Тя вдига един кашон четири реда по-горе, като сумти от тежестта и се надява да не събори нещо. Повечето от кашоните са отворени, вероятно защото старият козел не си е направил труда да ги залепи наново с тиксо, след като се е ровил в тях през годините. Тя започва да прехвърля извлечения от кредитни карти, телефонни сметки, бележки за платени ток и вода, стигащи назад чак до средата на осемдесетте години.

Не това търси, но смешното при сметките и касовите бележки е, че те често разкриват повече за човека, отколкото признанията и разказите на очевидци. Тя изпитва леко любопитство, след като си представя 8 август преди двадесет години — деня, когато Вивиан Финди е била убита.

Представя си как в този ден детектив Дейвид Барбър отива на работа и след това го викат в скъпия дом на мисис Финли на брега на реката в Сикуюя Хилс. Сайкс се опита да си спомни къде е била тя преди двадесет години през август. Развеждаше се, ето къде. Преди двадесет години беше полицейски диспечер в Нешвил, а съпругът ѝ работеше в звукозаписна компания, разголвайки се пред новите таланти от женски пол по твърде различен начин от този, който Сайкс смяташе за приемлив.

Измъква небрежно надписани по месеци папки и сяда отново на бидона за туршия с фактури за кредитни карти и сметки за телефон, ток и вода. Адресът на пликовете е на къщата, която върви с това мазе, по-скоро адска дупка. Преглежда извлечения за плащания с „Мастъркард“ и започва да подозира, че по онова време Барбър е живял сам, защото повечето от плащанията са на места като „Хоум Депоу“^[2] и „Уол-Март“^[3], магазин за алкохол, един спортен бар^[4]. Забелязва, че през първата половина на 1985 г. той е провел съвсем малко извънградски разговори. През някои месеци те не са повече от два или три. И изведнъж през август това рязко се променя.

Тя осветява с фенерчето една телефонна сметка и си спомня, че преди двадесет години мобилните телефони бяха големи, неудобни приспособления, които приличаха на гайгерови броячи. Никой не ги използваше. Дори и ченгетата. Когато не бяха на писалищата си и трябваше да звъннат по телефона, молеха диспечера да се обади и да предаде информацията по радиото. Ако сведенията, от които детективът се нуждаеше, бяха поверителни или неясни, той се връщаше в управлението. А ако беше на път, се обаждаше за сметка на отдела и после трябваше да попълва формуляри, за да му възстановят парите.

Онова, което ченгетата никога не правеха, беше да говорят по случаите от домовете си, но от вечерта на 8 август, когато мисис Финли вече лежи мъртва в хладилника на моргата, Барбър е започнал да провежда разговори от домашния си телефон, седем от тях — между пет следобед и полунощ.

[1] Small (англ.) — дребен, незначителен. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини за домашния майстор. — Б.пр. ↑

[3] Голяма верига супермаркети в САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Бар, в който може да се гледат спортни предавания на широкоекранни телевизори. — Б.пр. ↑

Апартаментът на Уин е на третия етаж в една сграда от тухли и пясъчник, която в средата на 18-и век е била училище. За човек, който е имал толкова проблеми с влизането в училища, е странно да се окаже, че накрая живее в едно от тях.

Това не бе планирано. Когато беше нает от Масачузетската щатска полиция, бе на двадесет и две, нямаше нищо свое, освен един десетгодишен джип, дрехи втора ръка и петстотинте долара, които Нана беше спестила за подарък по случай завършването на университета. Да си намери жилище в Кеймбридж, което би могъл да си позволи, беше изключено, докато не попадна случайно на старото училище на Орчард Стрийт. Изоставено от десетилетия, тогава го преустроиша, като го разделяха на апартаменти. Сградата още не беше обитаема и Уин сключи сделка със собственика Фарук. Ако наемът е достатъчно нисък и Фарук обещае да не го вдига с повече от три процента на година, Уин ще живее там по време на обширните ремонтни работи и ще осигурява безопасност и надзор.

Сега полицейското му присъствие е достатъчно. Няма нужда да надзирава каквото и да било и Фарук му позволява да паркира своя „Хамър“ Х2 (отнет от пиян дилър и продаден за центове), своя „Харли-Дейвидсън Роуд Кинг“ (отнет за неплащане на вноските, малко използван) и полицейската си кола без отличителни знаци в малкото павирано дворче отзад. Никой от останалите наематели нямаше паркинг, водеха битки за място на тясната улица, получаваха удари, вдлъбнатини и драскотини.

Уин отключва задната врата и се качва по трите стълбища до коридор, по чиято дължина са разположени някогашни класни стаи. Той живее в края на коридора, номер 31. Отключва тежката дъбова врата и влиза в частна територия от стари тухлени стени с все още вградени стари черни дъски, подове с чамови дюшемета, ламперии и сводести тавани. Мебелите му не са от онова време: кафяв кожен диван „Ралф Лорън“ (втора ръка), кресло и ориенталски килим, масичка за

кафе „Томас Мозер“ (мостра, леко повредена). Той се оглежда, вслушва, използва всичките си сетива. Въздухът сякаш е застоял, дневната е самотна. Намира фенерчето в едно чекмедже и го изважда, осветява косо пода, мебелите, прозорците, търсейки отпечатъци от пръсти или крака по пращните и лъскавите повърхности. Няма алармена система, може да си позволи само една в къщата на Нана. Няма значение, той има свой начин за справяне с нарушителите.

В гардероба за връхни дрехи близо до входната врата той отваря сейф, вграден в стената, изважда своя „Смит и Уесън“, модел 340, калибър 357, с вътрешен ударник или „без ударник“, така че да не се заканва по дрехите. Изработен е от сплав от титан и алуминий и е толкова лек, че го чувства като играчка. Пъхва револвера в единия джоб и влиза в кухнята. Прави кана кафе, преглежда пощата, която Фарук е струпа я на бар плота. Повечето са списания, прелиства „Форбс“, докато кафето капе от филтъра. Преглежда бегло статия за най-бързите спортни коли, новия 911 на „Порше“, новия „Мерцедес“ SLK 55, „Мазерати Спайдър“.

Насочва се към спалнята с нейните тухлени стени, още една училищна дъска (разправя на жените, с които се среща, че я ползва за отбелязване на бройките и намига — „само се пошегувах“, сяда на леглото, отпива кафе, мисли, а очите му са натезали.

На Сайкс ѝ се иска да има бутилка вода и нещо за ядене. Устата ѝ е суха, с вкус на прах. Кръвната ѝ захар пада.

Няколко пъти помисли да рискува да се качи отново горе и да помоли вдовицата на детектив Джими Барбър за малко гостоприемство. Но единствения път, когато отиде, за да попита дали може да използва тоалетната, мисис Барбър, която би трябвало да е заспала, седеше на кухненската маса, пиеше чиста водка и беше недружелюбна и неприятна като скункс.

— Давайте — пияна като талпа, килва глава към банята надолу по коридора. — След това продължете с работата си и ме оставете сама, по дяволите. Писнало ми е от всичко това. Аз вече съм дала своя принос.

Сама и изтощена, в мазето Сайкс продължава да изучава смайващите телефонни сметки на Барбър, опитвайки се да разбере защо той е товарил с разговорите своя телефонен номер. Пет от тях са с областен код 919, все един и същи номер, и Сайкс го набира, стига до

телефонната централа на Службата на щатския патолог на Северна Каролина. Някой я пита дали иска да докладва за случай.

— Не, съжалявам — извинява се тя. — Вероятно съм сбъркала номера — и изключва телефона.

Забелязва, че поне дузина други обаждания, които Барбър е провел от своя телефон в дните след убийството на Вивиан Финли, имат областен код 704. Опитва номера и в отговор се включва запис, че кодът е променен на 828. Набира наново.

— Ало? — обажда се изнемощял мъжки глас.

Сайкс си поглежда часовника. Вече е почти седем сутринта, продължава:

— Много съжалявам, че ви безпокоя толкова рано, сър. Бихте ли имали нещо против да ми кажете откога имате този телефонен номер?

Човекът затваря. Може би това не беше най-добрият подход. Опитва отново и веднага започва:

— Уверявам ви, че това не е номер, сър. Аз съм агент от Бюрото за разследване в Тенеси и попаднах на този телефонен номер в един случай, който преглеждам.

— Боже мили! — възкликва той. — Вие се шегувате.

— Не, сър. Сериозна съм като сърдечен удар. Случай отпреди двадесет години.

— Боже мили! — повтаря той. — Трябва да имате предвид леля ми.

— Името? — проверява Сайкс.

— Вивиан Финли. Този номер беше неин. Искам да кажа, че никога не сме го сменяли.

— Тогава трябва да предположа, че е имала и друг дом, освен този в Ноксвил.

— Точно така. Тук, във Флаг Рок. Аз съм нейният племенник.

Сайкс спокойно пита:

— Помните ли Джими Барбър, детектива, работил по случая на леля ви?

Тя чува женски глас на заден фон:

— Джордж? Кой се обажда?

— Всичко е наред, скъпа — отговаря той, а после към Сайкс: — Жена ми Ким — след това отново към другата: — Ще отнеме само минутка, скъпа — пак към Сайкс: — Зная, че работеше здраво, може

би прекалено дори. Беше го приел за своя лична територия. Донякъде го обвинявам, че не стигна доникъде. Нали разбирате, случаят на кариерата му, не споделяше информацията, работеше тайно. Басирам се, че са ви известни подобни неща.

— Така е.

— Доколкото си спомням, той изглежда имаше идея, че е попаднал на нещо... на гореща следа, но просто не искаше да каже каква е. Предполагам, че никой друг не е знаел за какво става дума. Вероятно това е едната причина случаят да не бъде разрешен. Винаги съм смятал така.

Сайкс си мисли за обажданията, провеждани от домашния телефон на Барбър. Може би това е обяснението. Бил е потаен, не е искал диспечерите или колегите му следователи да доловят миризмата на следата, която е следвал. Може би Барбър е искал сам да разреши случая, не е искал да споделя славата. Да, тя беше добре запозната с този начин на действие.

— Скъпа — Джордж отново говори с жена си, твърде явно се опитва да я успокои, — защо не идеш да направиш малко кафе? Всичко е наред — отново към Сайкс: — Ким го понесе най-тежко. Беше толкова близка с леля ми. Като дъщеря. О, Боже, ужасно е всичко това отново да изплува! — той не спира да въздиша.

Сайкс го разпитва още малко. Джордж е бил в началото на четиридесетте, когато леля му е убита. Син е на единствения ѝ брат, Едмънд Финли, и когато Сайкс се опитва да разбере защо Джордж и неговата леля имат една и съща фамилия, той обяснява, че тя била много волева, горда с изтъкнатото си фамилно име, и отказала да го смени, когато се омъжила. Джордж е единствено дете. Той и жена му Ким имат две израснали деца, които живеят на Запад. Двойката прекарва цялото си време във Флат Рок, напуснали Тенеси завинаги малко след убийството. Просто не можели да останат повече там, не успели да се справят със спомените, особено Ким. Всъщност получила нервна криза след това.

Сайкс му обещава, че или тя, или следовател на име Уинстън Гарано ще се свърже отново с него. Джордж не остава доволен от тази част.

— Ужасно болезнено е да се отвори всичко това наново — обяснява той. — Имате ли нещо против да ви политам защо е нужно

след всички тези години?

— Просто преглеждаме някои неща, сър. Високо ценя вашето сътрудничество.

— Разбира се. Ще направя всичко, за да помогна.

„По-скоро би ял лайна, отколкото да помогне“ — мисли си Сайкс. Когато ядът си иде и грозотата избледнее, много хора вече не ги е грижа за правосъдието. Просто искат да забравят.

— Лоша работа — промърморва тя към тъмното окаяно мазе на Барбър. — Но и на мен не ми е по-леко.

Отново премисля и разсъждава, кацнала върху бидончето за туршия, като статуята „Мислителят“. Започва да преглежда още сметки, намира една от „Мастъркард“ за септември, измъква съдържанието на плика, но открива номер, който дава грешка при набиране.

— Какво, по дяволите... — промърморва, взряна в документ с титулна страница, на която има печат с номер на аутопсия, после друг номер на случай, този път на полицейско дело, небрежно надраскан с молив: НПУ893-85.

Страницата отдолу е опис от патолога на личните вещи на Вивиан Финли, а към него е защита с телбод снимка от „Полароид“ на осакатени части на мъжко тяло, мръсни и окървавени: стъпала, ръце, крака, късове и парчета, черва, отрязана глава. Подредени са върху стоманена маса за аутопсии, покрита със зелен чаршаф. Номерът на случая, изписан на линейката, използвана за мащаб, посочва, че смъртта е настъпила в Северна Каролина през 1983 г.

Уин се събужда рязко, за секунда не е много сигурен къде се намира. Осъзнава, че е спал повече от два часа. Все още е с дрехи, вратът му е схванат, кафето на масичката до леглото е студено.

Проверява телефонните съобщения, пропуска по-раншните от Сайкс, когато беше прекалено зает с Ламонт, за да се занимава със случая Финли. Сайкс му е оставила друго съобщение: изпратила му е файлове по интернет и трябва веднага да ги погледне и да ѝ се обади. Компютърът му е спретнато поставен върху едно бюро „Стикли“ (градинска разпродажба), сяда, въвежда номера на Сайкс и тя вдига мобилния си телефон.

— Мили Боже! — гласът ѝ наранява ухото му. — Току-що го чух!
— Има ли наблизно стационарен телефон?

Дава му номер, който той разпознава като принадлежащ на академията. Набира го.

— Мили Боже — започва тя отново, — всичко е в новините. Исусе, Уин! Какво се случи?

— Ще ти разкажа по-късно, Сайкс.

— Попадаш в престрелка и ще ми разкажеш по-късно? Поне си го убил. По дяволите! И това с нея... Как ще се оправи? Тук всички говорят за станалото.

— Сайкс, може ли да продължим?

— Това, което не разбирам, е как си попаднал пред къщата ѝ и направо си влязъл. На чашка за лека нощ ли те покани или нещо подобно?

Не е задължително да си детектив, за да доловиш ревността. Красивата властна Ламонт, още по-застрашителна, защото Сайкс никога не я е срещала. И сега си представя как той героично спасява живота ѝ. Вероятно си мисли, че Ламонт му е завинаги предана, иска да напусне работа заради него, да се оженят, да роди децата му и да се хвърли на погребалната могила, когато той умре.

— Каж ми какво откри — пита той. — Намери ли досието?

— След като прекарах половината нощ в проклетото мазе на Барбър, намерих какво ли не, но не и досие.

Той отпива от студеното кафе, влиза в пощата си, вижда файловете от нея, отваря ги, докато тя говори бързо, почти не си поема дъх, казва му за „Мастъркард“ и телефонните сметки, за вероятността Барбър да е маркирал случая като своя територия, за преследването на славата и потайността му, за онова, което е имал да каже племенникът на мисис Финли. После стига до злощастната среща с влак на някакъв мъж в Шарлът две години преди убийството на мисис Финли.

— Уха, намали скоростта — прекъсва я Уин, оглеждайки един документ на дисплея си. — Какво общо има прегазеният от влак с всичко това?

— Ти ми кажи. Виждаш ли снимките?

— В момента — той изучава снимката на дисплея, не много добро качество, „Полароид“, неравно срязани крайници и вътрешности, късове месо, струпани до обезобразен торс и отрязана

глава и върху всичко това — нещо, което прилича на черна смазка и мръсотия. Бял човек. Черна коса. Доста млад, доколкото може да определи Уин. — Провери ли го в службата на патолога?

— Ами... не знаех, че това е мой случай.

Мобилният му телефон звъни. Той не отговаря.

— Ей — казва Уин на Сайкс, — май си ми сърдита.

— Не съм ти сърдита — отвръща ядно тя.

— Добре, защото има доста хора, които са ми сърдити, така че не те искам и теб в списъка.

— Кой друг?

— За начало тя.

— След това, което ти направи?

— Точно така. Опитах се да ти обясня. Тя е гранична, социопат. Бони без Клайд, няма нужда от Клайд, мисли, че всички ние сме клайдовци. Всъщност мрази клайдовците.

— Искаш да кажеш, че Ламонт не харесва мъжете?

— Не съм сигурен дали изобщо харесва някого.

— Е, би било мило, ако кажеш благодаря — Сайкс се опитвала бъде груба. — Бях будна цяла нощ, рових се из боклуците заради теб и се очаква да бъда в час след пет минути. А аз къде съм? В проклетата медийна стая и ти пращам файлове, опитвам се да звъня на разни хора и в повечето случаи получавам ругатни за това. По-късно днес ще прегледам случая по време на полета до Рилей, службата на патолога в Чапъл Хил.

— Кой те е ругал? — той леко се усмихва. Когато е ядосана, говори като малко дете, толкова южняшко, като орехов пай.

— Някакво проклето ченге от Шарлът. А между другото, кой ще ми възстанови парите за самолетния билет?

— Не се притеснявай. Аз ще се погрижа за всичко — отвръща той, преглеждайки друг файл с информация от мазето на детектив Барбър. Учуден е от описа на патолога на личните вещи, свалени от мъртвото тяло в моргата. — Какво имаше да казва проклетото ченге от Шарлът, което е работило по смъртта на прегазения от влак?

„Чифт надиплени шорти за тенис с джобче за топката“ — чете той описа.

„Бяла тенис пола марка «Айзъд» и блуза, кървави...“

Мобилният му телефон звъни отново. Той не му обръща внимание.

— Голям тъпак — продължава подробно Сайкс. — Сега е шеф на полицията. Нали знаеш за кое казват, че изплува най-отгоре.

Той увеличава един номер, изписан с молив на горния десен ъгъл на списъка с личните вещи. НПУ893-85.

— Сайкс?

— ... Каза, че трябва да подам писмена молба, ако искам копия от докладите, които досега вероятно са качени на микрофилм — не спира тя. — Каза, че не разбира интереса, нямало нищо в делото...

— Сайкс? НПУ893-85. Вивиан Финли? Значи тя е била с тенис екип, когато е била убита?

— Опитай се да го кажеш на мъжа, размазан на парченца от проклетия товарен влак. Нищо...

— Сайкс! Този списък е на личните вещи на Вивиан Финли, с които е докарана в моргата?

— Това е другата странна работа, единственото нещо, което можеш да откриеш от делото по случая. Къде, по дяволите, е останалата част от него?

— Този кървав тенис екип ли е бил в склада за доказателства на полицейското управление в Ноксвил в течение на двадесет години и той ли е бил тестван за ДНК в Калифорния?

Докладът от аутопсията, който му даде Ламонт, описва дребничка седемдесет и три годишна дама.

— Сигурна ли си, че тази бланка с личните вещи е от нейния случай? — пита Уин.

— Това е номерът на нейния случай. Със сигурност. Проверих всяко проклето нещо във всеки шибан кашон, докато онази негова жена, вързала кънките, трополеше из кухнята горе, за да разбере добре колко съм нежелана. Няма нищо друго.

Той отново поглежда описа на личните вещи и осъзнава нещо, което е трябвало да забележи веднага.

— Племенникът й казва, че ще се радва да говори с нас — продължава Сайкс. — Е, не е радостен, но ще го направи.

— Десети размер — отбелязва Уин, когато някой започва да чука на вратата. — Тенис екипът е десети размер. Четиридесет и пет килограмова жена, висока метър и петдесет, не носи десети размер.

Сега пък какво! — когато чуването става по-настойтелно. — Трябва да прекъснам — обяснява на Сайкс, става от писалището си, влиза в дневната, докато упоритото чуване продължава.

Поглежда през шпионката, вижда изчервеното нещастно лице на Сами, отваря вратата.

— Откъде знаеш, че съм тук? — пита Уин объркано, защото мислите му вървят в друга посока.

— Аз съм детектив. Домашният ти телефон дава заето. Тя току-що ми крещя като сирена за въздушна тревога.

— Кой?

— Кой мислиш? Трябва да дойдеш с мен още сега. Чака те в „Глоуб“.

— Забрави — отговаря Уин.

8

Стюарт Хамилтън, главният редактор, запазва подходящо поведение, докато седи в кабинета с Ламонт, един старши репортер и фотограф. Кабинетът е остъклен. Всички в редакционното помещение са свидетели на онова, което без съмнение ще бъде неவிжданo интервю, може би най-голямата новина в града, откакто „Ред Сокс“ спечелиха Световните серии в бейзбола.

Всички, а там зад стъклото трябва да има стотина души, могат да видят добре познатия страшен окръжен прокурор Моник Ламонт в черен анцуг, изтощена, без грим, седнала на диван, а техният главнокомандващ Хамилтън слуша, кима, лицето му е мрачно. Журналисти, секретарки, редактори са съдържани в зяпането от другата страна на стъклото, но Ламонт знае, че е наблюдавана, че за нея се говори, че се разменят погледи, че от бюро на бюро се стрелкат имейли. Точно това иска. Интервюто ще бъде пуснато под главата на вестника. Ще профучи през киберпространството и ще кацне във вестници и интернетски новинарски сайтове из целия свят. За това ще се говори по телевизията и радиото.

Краули може да върви по дяволите.

— Тъй като нямам избор — казва тя от дивана, обувките ѝ са свалени, а краката подгънати под нея, сякаш пие кафе със стари приятели, — дължа го на жените навсякъде по света — сама се улавя, — на мъжете, жените и децата, на всички измъчени хора из цял свят.

„Внимавай, не внушавай, че сексуалното насилие е проблем, ограничен до жените. Не се отнасяй към себе си като към жертва.“

— Ако искаме да десексуализираме сексуалното насилие, педофилията, изнасилването, не само жени са изнасилвани — вметва тя, — трябва да бъдем открити за това и да говорим за него в контекста на насилието, а не само в контекста на секса.

— Значи вие по същество го десексуализирате и в същото време демитологизирате — обажда се репортерът, Паскал Пласър или как беше, все не може да запомни името му.

Последния път, когато взе интервю от нея, беше доста безпристрастен, доста честен и не особено интелигентен. Затова поиска него, когато изненадващо пристигна в редакцията, обади се на Хамилтън, каза му, че ако я увери, че ще ѝ осигури отразяването, което заслужава специално интервю от такава величина, тя ще говори открито за случилото се.

— Не, Паскал — прекъсва го тя. — Изобщо не правя това.

Чуди се къде е Уин, ядът я пробужда, страх тежи в стомаха ѝ като олово. На глас произнася:

— Невъзможно ми е да десексуализирам онова, което ми се случи. Това беше сексуално престъпление. Сексуално насилие, което можеше да коства най-голямата цена. Моя живот.

— Моник, изключително смело е, че правиш това — казва Хамилтън с ореол на тържественост, на тъга, сякаш е шибан директор на дом на покойниците. — Но трябва да подчертая, че някои от твоите хулители ще видят в това политически ход. Например губернатор Краули...

— Ход? — тя се накланя напред на дивана, задържа погледа на Хамилтън. — Някой опира пистолет в главата ми, връзва ме, изнасилва ме с намерението да ме убие и да изгори до основи къщата ми. И това е политическа маневра?

— Твоето говорене за случилото се може да бъде изтълкувано като...

— Стюарт — прекъсва го тя и куражът и самоконтролът ѝ са забележителни, — ще приветствам, ако някой предположи подобно нещо. Ще го предизвикам и ще изляза насреща му.

Чуди се как може да е толкова спокойна, когато част от нея е ужасена, не е нормално за нея да бъде толкова концентрирана, а може би това е мъртвешкото спокойствие пред ужасяваща буря, моментът на разума преди усмирителната риза или самоубийството.

— Защо казвате, че ще го приветствате? — пита Паскал, драци бележки, обръща нов лист.

— Всеки — започва тя заплашително, — всеки, който каже или внуши подобно нещо, ще успее единствено да разкрие своя истински характер. Добре. Да го оставим да се опита.

— Него?

— Всеки, който иска да се опита.

Тя поглежда през стъклото, обхожда с очи широкото, мрачно, разделено пространство, журналисти в техните кабинки, гризачи, които се хранят с отпадъците и трагедиите на другите. Тя се оглежда за Уин, чака неговото страхотно, поразително присъствие внезапно да овладее редакционното помещение, докато крачи към нея. Но от него няма следа и надеждата ѝ започва да чезне. Пламва ярост.

Не се е подчинил на нейното нареждане. Беше я унижил, омаловажил и показал своето женомразко презрение.

— Вашата нова инициатива в борбата срещу престъпността бе публикувана в нашия вестник тази сутрин... „Всяко престъпление по всяко време“ — започва Хамилтън. — Какво ще кажете сега? И тази инициатива със „студените случаи“, „В опасност“, убийството в Тенеси — дали няма да минат на заден план?

Уин не идва. Тя ще го накаже за това.

— Не бих могла да бъда по-мотивирана и решителна да направя възможно правосъдието за всяко престъпление, съпроводено с насилие, независимо колко отдавна е извършено — уверява Ламонт. — Фактически назначих инспектор Гарано по „В опасност“ на пълен работен ден, докато е в отпуск от моята служба в Мидълсекс Каунти.

— Отпуск? Значи възниква въпросът дали застрелването на Роджър Баптиста е законно? — изведнъж Паскал е нащрек, много по-нащрек, отколкото по време на цялото смело и болезнено интервю.

— Всеки път, когато е използвана смъртоносна сила, независимо от предполагаемите обстоятелства — обяснява Ламонт, подчертавайки думата „предполагаеми“, — ние трябва да разследваме случилото се най-подробно.

— Искате да кажете, че използваната сила може да е била прекалена?

— Сега не мога да кажа повече по въпроса — отговаря тя.

Уин изпитва известна вина, докато влиза в лабораторията по криминалистика на щатската полиция със своя запечатан плик. Съзнавайки, че наистина не е честно да заобикаля изостаналите случаи и протоколите, когато иска някакви доказателства да бъдат анализирани на минутата.

Не се чувства ни най-малко виновен, че не се бе показал в „Глоуб“, за да подпомогне несекващите политически стремежи, да споделя поведение, което е неподходящо, възмутително и по негово мнение — саморазрушително. Сами казва, че нейното ексклузивно описание вече се обсъжда в киберпространството, по телевизиите и радиостанциите, като подтиква всички да прочетат скверното и жалостиво интервю. Уин е наясно, че тя е безразсъдна и нелогична и че не е хубаво такъв човек да ти е началник.

Модерната тухлена сграда с тежките си метални входни врати е неговият пристан, където може да иде, когато иска да се разтовари пред капитан Джеси Хюбър, да обсъжда случаи, да се оплаква, да се доверява, да моли за съвет и може би за една или две услуги. Уин минава през зелено-синьото фойе от стъклени тухли, тръгва по дълъг коридор и сам се поканва през познатата отворена врата, където намира своя приятел и ментор, спретнат както обикновено в консервативен тъмен костюм и сива копринена вратовръзка и както винаги говорещ по телефона. Хюбър е висок и слаб, плешив като пълна луна, жените смятат, че е секси. Може би защото е огромен и е добър слушател. Преди три години той беше старши следовател в частта на Уин, а после го назначиха да поеме лабораториите.

Той затваря телефона щом вижда Уин, скача от писалището си и изтърсва:

— По дяволите, момче! — прегръща го по начина, по който се прегръщат мъжете. Повече потупване по гърба, отколкото нещо друго.

— Сядай, сядай! Не мога да повярвам. Каж ми какво става, по дяволите? — затваря вратата, придърпва стол. — Пращам те в Тенеси, най-доброто учебно заведение по криминалистика в света, точно по твоята част. И после какво? Какво, по дяволите, правиш тук и в какво си се забъркал, мамка му?

— Ти си ме изпратил? — Уин сяда объркан. — Мислех, че е Ламонт. Смятах това за нейно блестящо хрумване. Да ме прати в академията, за да съм ѝ подръка и да работя по един случай в малко градче, заради който всички ние, хората от големия град, ще бъдем приемани в добра светлина.

Хюбър мълчи, сякаш обмисля какво да каже, после започва:

— Уин, ти току-що уби човек. Дай да не говорим за политика.

— Аз убих някого заради политиката. Джеси, политиката е причината да ми бъде заповядано да се върна и да вечерям с нея.

— Разбирам.

— Радвам се, че някой разбира.

— Много си ядосан.

— Използват ме. Не ми дадоха нищо, с което да работя. Дори не мога да намеря проклетото досие по случая.

— Изглежда и двамата споделяме едно и също мнение за тази бъркотия „В опасност“, в която Моник ни въвлече — отбелязва Хюбър.

— Мислех, че това е инициатива на губернатора, в която тя е просто фигурант. Така ми беше обяснено...

— И да, и не — прекъсва го Хюбър, навежда се напред в стола си, снишава глас. — Всичко е заради нея. Тя го измисли, внуши го на Краули, убеди го, че ще бъде за доброто на всички, ще помогне да изглежда добре. Тя може да стане най-ценният играч, но той все още е собственик на отбора, нали така? Не е трудно да вкараш с приказки губернатор, особено Краули, в такова нещо. Знаеш как губернаторите губят връзка с действителността, когато става дума за дребни неща. Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да намериш досието по случая?

— Точно това. Полицейското досие по случая „Финли“ е изчезнало. Изгубено в пространството.

В изражението на Хюбър се явява отвращение, едва не започва да върти очи, мърмори:

— Исусе, можеш ли да предположиш, че е поискала да бъде пратено в нейния кабинет? — той вдига телефона, набира, хвърля поглед към него и добавя: — Преди да те е въвлякла в това?

— Тя каза...

— Ей — казва Хюбър на човека, който вдига слушалката, — тук при мен е Уин Гарано. Досието по случая „Финли“. Виждал ли си го някога? — пауза, след това Хюбър се вторачва в Уин и подхвърля: — Не е кой знае каква изненада. Благодаря — и затваря.

— Какво? — пита Уин, докато лошо чувство започва да трепка в стомаха му.

— Тоби каза, че го е получил преди седмици и го е оставил на бюрото на Ламонт.

— Тя ми каза, че никога не го е виждала. В полицейското управление на Ноксвил също не са го виждали. Защо не ми дадеш телефонния номер на Тоби?

Лъже ли Ламонт? Да не е изгубила досието? Дали някой друг не го е взел преди тя изобщо да го види?

— Политика, момчето ми — обяснява Хюбър. — Може би мръсна политика — подчертава той с многозначителен поглед, записва един телефонен номер, подава му го. — Когато тя за пръв път ми каза за „В опасност“, недвусмислено заяви, че не е трябвало да вкарва Краули в това и че трябва да се опита да го разубеди. „Всяко престъпление по всяко време.“ Исусе! И какво? Ще започнем да правим ДНК анализ на всеки неразрешен случай от потопа насам? Междувременно имаме около петстотин висящи случая. Истински случаи, с действителни хора на свобода, които изнасилват и убиват.

— Не съм сигурен, че разбирам защо ме пращаш в Ноксвил — Уин не може да преодолее това, чувства се несигурен и леко замаян.

— Смятах, че ти правя услуга. Прекрасно място и ще стои много добре в автобиографията ти.

— Зная, че винаги си се грижил за мен... но просто изглеждаше като съвпадение, аз съм там долу и после...

— Слушай, съвпадение е, но донякъде — продължава Хюбър. — Ламонт беше решена да работи по стар случай, който не е местен. Ти случайно се оказваш в Тенеси и по случайност си следователят, когото тя избира да включи.

— А ако не бях в Тенеси?

— Щеше да намери някой друг стар случай в друг далечен град и вероятно щеше да те ангажира по един или друг начин. Нали разбираш, ние просветените жители на Нова Англия, спасяваме — добавя той жлъчно. — Изпратете ни в частите на янките от земята на Масачузетския технологичен институт и Харвард. Пък и е лесно да се покрие, нали така? Ако нещата не вървят много добре в някакво старомодно малко южно градче, накрая всички тук, дори по време на избори, ще забравят за него. Много по-трудно ще бъде да заровиш някое „студено досие“ за убийство, станало тук, в Масачузетс. Нали разбираш?

— Вероятно.

Хюбър се обляга назад в стола си и добавя:

— Чувам, че си звезда в академията.

Уин не отговаря, мислите му са заседнали на много места едновременно. Той се поти под костюма си, а потта е студена.

— Бъдещето ти, Уин. Не мисля, че искаш да работиш за нея до края на живота си и да тичаш нагоре-надолу по всяко време на денонощието, за да работиш по дребни убийства — един боклук убил друг. Да не говорим за парите. Напълно сигурен съм, че ти е омръзнало. Обучение. Най-доброто. Подготовка. Ти си толкова дяволски талантлив. Мисля, че ще ме заместиш като директор на лабораторията, когато се пенсионирам, и вече броя дните. Всичко зависи от бъдещите власти, от това кой ще бъде губернатор — лицето му придобива хитро изражение. — Следиш ли мисълта ми?

Уин не я следи. Остава безмълвен. Усеща нещо у Хюбър. Каквото никога преди не е усещал.

— Вярваш ли ми?

— Винаги съм ти вярвал — отговаря Уин.

— А сега вярваш ли ми? — пита Хюбър с много сериозно лице.

Уин не иска да продължава, отговаря:

— Вярвам ти достатъчно, за да прекарам с теб, Джеси, своя ден за душевно здраве. Така правим нещата тук, в страната на Оз, когато убием някого по време на служба. Какво ще кажеш за това?

— Добри ми приятелю, аз вече не съм в службата по стреса, знаеш.

— Няма значение. И ти го знаеш. Обявявам това за официален сеанс за разговор с опитен консултант по мой избор. Ако някой пита, току-що съм прекарал своя ден за душевно здраве. Хайде, питай ме как се чувствам.

— Кажи ми.

— Изпълнен със съжаление, че беше нужна смъртоносна сила — механично рецитира Уин. — Напълно съм съкрушен заради това, не мога да спя. Направих всичко възможно да го спра, но той не ми остави избор. Това е трагично. Беше още дете, може би можеше да бъде превъзпитан, за да има положителен принос за обществото.

Хюбър се вглежда в него за миг, после обявява:

— Ще повърна.

— Добре тогава. Благодарен съм, че не уби Ламонт. Или мен. Ядосан съм, че безполезното лайно причини това на нея и на мен.

Радвам се, че е мъртъв и няма да ме съди. Нали няма да имаш нищо против да взема назаем Рейк? — Уин вдига плика, задната му част е залепена с жълта лепенка за доказателства, подписана от него. — Може ли да опитам нейната магическа ESDA кутия или този модерен софтуер за усилване на образите, който ти скоро купи, върху едно писмо? Това ме подсеща — някакви отпечатъци върху хилядата долара в джоба на Баптиста?

— Вече ги прекарах през интегрираната система за пръстови отпечатъци на ФБР. Нищо — Хюбър става, връща се обратно на бюрото си, сяда на въртящия стол.

— Хрумна ли ти нещо за тях? — пита Уин тогава. — Неуспешен обир или нещо друго?

Хюбър се поколебава, после отговаря:

— Врагове? Списъкът е дълъг, Уин. Мисля, че вече виждаш плашещата истина и аз бих бил много внимателен какво й казвам, какво я питам. Много, много внимателен. Срам! Шибана срамна работа. Защото знаеш ли какво? Не беше такава, когато започна. Беше истинска мъдетрошачка, откъсна много топки, уважавах я. Нека просто го кажа по следния начин. Вероятно думата етика вече не е в модния й речник.

— Мислех, че вие двамата сте приятели. Тя направи онази малка услуга за сина ти.

— Правилно, приятели — Хюбър се усмихва разкаяно. — В тази работа никога не позволявай на хората да знаят какво наистина мислиш за тях. Тя със сигурност няма ни най-малка представа какво си мисли Тоби за нея.

— Или ти?

— Неспособна и обвинява всичко и всички други, включително Тоби. Мъжки разговор? Между мен и теб, Джеронимо? Тя залязва — казва Хюбър. — Наистина жалко.

9

Патологът от съдебна медицина, който направил аутопсията на прегазения от влака, починал една седмица по-късно по време на скайдайвинг в неделя следобед, след като парашутът му не се отворил.

Ако Сайкс нямаше оригиналното досие по случая, можеше да не повярва. „Лоша карма“ — мисли си тя неуверено. Като дете обичаше археологията. Беше един от малкото предмети, които я интересуваха. Може би защото не се преподаваше в училище. Изгуби интерес, когато прочете за гробницата на Тутанкамон, за проклетия и за хора, умрели по тайнствен начин.

— Преди двадесет години смъртта на мисис Финли — казва тя по телефона на Уин. — Две години по-рано смърт под влак, после смъртта на патолога. Започвам да откачам.

— Вероятно съвпадения — утешава я той.

— И защо снимката бе закачена към описа на личните вещи на мисис Финли?

— Може би не трябва да говорим за това точно сега — казва Уин, който не обича мобилни телефони и със сигурност не приема, че всеки разговор по тях е безопасен.

Сайкс е сама в малкия кабинет до моргата на единадесетия етаж във високата бежова сграда зад болниците на медицинското училище „Чатгъл Хил“ към Университета на Северна Каролина. Тя е озадачена. Колкото повече се вглежда в насилствената смърт на Вивиан Финли, толкова по-тайнствена става тя. Първо, досието със случая е изчезнало, освен описа на дрехите, които предполагаемо е носила, когато е била убита. Тенис екип, който сякаш е с погрешен размер. Второ, смъртта под влака може би някак си е свързана с нейния случай, а сега — патологът и неговата злополука при скачане с парашут.

— Само няколко неща — добавя Уин. — Нека подробностите да са колкото може по-малко. Как?

— Парашутът не се отворил.

— Трябва да е имало оглед на парашута.

— Какво ще кажеш да ти пратя по имейла всичко това? — пита Сайкс. — По-добре сам да си го прочетеш. Кога ще се върнеш тук?

Тя се чувства много самотна, изоставена. Той е там с онази ОП, двамата са в новинарските заглавия. Бил е замесен в престрелка, трябва да напусне града и да бъде тук, за да ѝ помогне. Случаят е негов. Е, вече не го чувства така. Но е факт, че случаят е негов. Както обикновено, сега, когато се е случило нещо сензационно, убийството на някаква възрастна жена преди двадесет години не струва и пукната пара. На кого му пука?

— Колкото мога по-скоро — е всичко, което Уин казва по въпроса.

— Зная, че имаш сериозни проблеми там — отговаря тя колкото може по-разумно. — Но, Уин, този случай е твой. И ако не се върна в академията, Бюрото за разследване ще ме изяде с парцалите.

— Каквото и да се случи, ще го оправя.

Винаги обещава, но досега не е оправил и едно проклето нещо. Тя прекарва цялото си време в разговори с него, не учи и не се мотае с другите студенти в обсъждане на току-що наученото в час, после изостава и не разбира напълно най-новите технологии и техники за разследване в криминалистиката. Няма и приятели. Когато се оплаква, Уин я успокоява: „Не се тревожи. Имаш мен, а аз съм велик домашен учител“. Тя отговаря, че вероятно не трябва да посвещава толкова голяма част от себе си на толкова млад мъж, че може да ѝ бъде син. Той казва, че не му пука за годините. А после обръща внимание на някоя по-млада жена или показва обсебеността си от онази ОП Ламонт, която е умна и красива, е, сега вече малко втора употреба. Не е хубаво да си го мисли, но много мъже не искат жена, след като е била изнасилена.

Преглежда случая на патолога. Казвал се е Хърт^[1]. Това би било смешно, ако не беше толкова тъжно. Паднал от около километър и половина, чете тя, получил тежко нараняване на главата, разкъсана част от мозъка, вкарани бедрени кости в хълбоците. Смазано това, скъсано онова, счупено трето. Единственото споменаване на парашута е краткото описание на полицаия, който се отзовал на повикването. Той заявил, че изглежда парашутът е бил неправилно сгънат. Свидетелите твърдели, че доктор Хърт сам го е сгънал и прибрал. Била спомената възможността да е извършил самоубийство.

Колегите и семейството потвърдили, че бил дълбоко задлъжнял и се развеждал, но заявявали, че не бил потиснат и изобщо не се държал странно. Дори изглежда бил в добро разположение на духа. Сайкс беше чувала тази невероятна история и преди — хората нищо не забелязват. Е, ясно защо. Ако признаят, че е имало и най-малката причина за загриженост, може да се почувстват виновни, че са били толкова впримчени в своите собствени животи и не са успели да отделят поне миг, за да се потревожат за някого другиго. Тя вдига очи, когато се чува почукване и вратата се отваря. Влиза главният патолог, мишеподобна жена с измъчен вид на около петдесетина години, бабешки очила, разкопчана престилка, стетоскоп около врата.

— Е, на това му се казва грижа — закача се Сайкс, гледайки многозначително към стетоскопа. — Уверявате се, че всички са мъртви, преди да почнете да разпаряте и режете?

Шефката се усмихва и отговаря:

— Секретарката ме помоли да ѝ чуя гърдите. Развива бронхит. Просто исках да се уверя дали нямате нужда от нещо.

— Не сте била наоколо, когато е умрял доктор Хърт — опитва Сайкс.

— Наследих го. За какво точно става дума? Защо е целият този интерес? — тя хвърля око към двете досиета на масата.

Сайкс няма да ѝ каже, затова обяснява:

— Няколко наглед несвързани смъртни случаи може да имат нещо общо. Нали знаете как е, човек трябва всичко да огледа.

— Беше пределно очевидно, че е самоубийство. Защо е включено Бюрото за разследване в Тенеси?

— Не точно.

— Значи не вие работите по случая? — прекъсва я тя.

— Помагам. Случаят не е мой — сякаш трябва да ѝ бъде припомнено още един път. — Както казах, просто проверявам някои неща.

— Добре, разбирам. Предполагам, че всичко е наред. Аз ще бъда в моргата, ако имате нужда от мен — казва шефката и затваря вратата след себе си.

„Предполагам, че всичко е наред.“ Сякаш Сайкс е момиченце скаут.

След това се замисля за Хърт, чуди какво ли е било душевното му състояние, равнището на професионалните му способности, усилията, които е полагал, ако е бил загрижен или потиснат и вече не е ценял живота си. Тя си представя себе си в подобно положение и е доста сигурна, че ще пропуска важни подробности, няма да полага достатъчно усилия, а може би нямаше да ѝ пука. Не забравя това, докато преглежда смъртта под влака, ужасно обезобразяващ край, който се случил на железопътен прелез на провинциален главен път с две платна. Машинистът на товарния влак заявил, че когато взел един остър завой в около осем и петнадесет онази сутрин, видял човека да лежи по корем напътно на релсите и не успял да спре влака, за да избегне прегазването. Името на жертвата беше Марк Холанд, тридесет и девет годишен детектив от полицейското управление в Ашвил.

Кимбърли, неговата вдовица, беше цитирана във вестника да казва, че съпругът ѝ напуснал техния дом рано предишната вечер на път към Шарлът, където трябвало да се срещне с някого, тя не знае с кого, обаче „беше свързано с работата му“. Не бил депресиран и тя не можела да се сети за каквато и да е причина за предполагаемото му самоубийство. Била крайно разстроена и убедена, че не би направил подобно нещо, особено след като „току-що беше повишен и много се вълнувахме от възможността да имаме деца“.

Аутопсията разкриваше разкъсване по главата на Марк Холанд и фрактура под него (е, не е много за чудене), която беше съвместима с падане.

„Доктор Хърт не само е бил депресиран — мисли си Сайкс, — сам вкъщи, карал го е по-леко, приел внушението на ченгето от Шарлът, че Холанд е пресичал железопътните релси пеша, може би на път за тайна среща със свидетел, препънал се, паднал, изгубил съзнание.“ Хърт е регистрирал случая като злополука.

Специалистът по криминалистика Рейчъл, или Рейк, както Уин я нарича, поставя писмата върху пропусклив метален тигел, наречен вакуумно легло. Тя натиска един ключ и започва да вакуумира кутията.

Беше я наблюдавал и преди как работи със системата за електростатична идентификация. Понякога имаха късмет. Наскоро при случай на отвличане бележката за откупа очевидно е била под друга,

на която похитителят бе записал набързо телефонен номер, който отведе полицията до пицария „Папа Джонс“ — там той си поръчал храна за вкъщи и платил с кредитна карта. Рейк е с бели памучни ръкавици, остана доволна, когато Уин ѝ каза, че не е докосвал писмото с голи ръце. След като свършиха с търсенето на вдлъбнатини от писане, писмото, което мъжът с червения шал бе оставил за Уин в кафене „Дизел“, щеше да отиде в лабораторията за пръстови отпечатъци за обработка с нинхидрин или друг реактив.

— Как е в Ноксвил? — пита Рейк, приятна брюнетка, започнала работа в лабораторията на ФБР в Куонтико. След септември 2001 г. и Пейтриът акт^[2] решила, че вече не иска да работи за федералните. — Започна ли да говориш дрънкащо като дуелиращи се банджо^[3]?

— Районът на „Избавление“ е Северна Джорджия. В Ноксвил няма дуелиращи се банджо, а само яркооранжево навсякъде.

— Ловджии?

— Футболният отбор на Университета на Тенеси.

Рейк покрива писмото и тигела с прозрачно вакуумно фолио.

— Уин — казва тя, без да го погледне, — звучи банално, но съжалявам за случилото се.

— Благодаря, Рейк.

Тя прокарва така наречената „корона на електрическото изпразване“ по повърхността. Когато го прави, Уин винаги подушва озон, сякаш ще завали дъжд.

— Не ме интересува кой какво казва. Направил си каквото трябва — добавя тя. — Не мога да си представя как изобщо някой може да го поставя под въпрос.

— Не съм разбрал, че има и такива — казва той и усеща тревога.

Рейк обръща табличката, излива като водопад обвити с тонер зърна върху покрития с фолио документ и казва:

— Чух го по радиото по време на почивката за кафе.

Електростатичният заряд кара тонера да запълни вдлъбнатини, невидими с просто око, места по хартията с микроскопични увреждания, причинени от писане.

— Продължавай, кажи ми — подканя я Уин, но вече знае. Бил е измамен.

— Просто тази Ламонт каза, че те разследват, сякаш стрелбата не е била правомерна. Утре ще бъде пусната голямата история и вече я

рекламират със закачки — тя поглежда към него. — Какво става с благодарността?

— Може би онова, което очаквах — отвърща той, докато латентните изображения се появяват в бледочерни неясни части от думи.

Рейк не е впечатлена, посочва нещо върху заплашителното писмо, което мъжът с червения шал бе оставил за Уин, и решава:

— Мисля, че е най-добре да опитаме триизмерно усилване.

Но Тоби Хюбър му е студено, трепери, докато седи на балкона си във „Винету Ин“ на Саут Бийч, Едгъртаун, пуши джойнт, гледа океана и хората с дълги панталони и якета, които се разхождат по плажа.

— Сигурен съм, че е изгубено, но просто не знам точно къде — казва той по мобилния си телефон с раздражение, макар да изпитва и приятна тръпка. — Съжалявам, човече. Но сега това няма значение.

— Не си ти този, който да преценява има ли, няма ли. Поне веднъж се опитай да мислиш.

— Слушай, нали ти казах? Трябва да е станало, когато изхвърлих всичко в чували за смет. И наистина имам предвид всичко, включително храната в хладилника, всяка бира, всичко. Дори закарах боклука на пет мили до контейнерите зад... някакъв ресторант. Не мога да си спомня кой. По дяволите, колко е студено тук. Проверяхах и пак го направих, не е там. Човече, трябва да се успокоиш преди да получиш някой удар...

Почукване от вътрешността на апартамента с една спалня и после вратата се отваря. Камериерката се сепва, когато Тоби влиза вътре и се втренчва в нея.

— Кое точно не разбирате от „Не безпокойте!“ — изкрещява той.

— Извинете, сър, но няма табелка на вратата — и бързо изчезва.

Тоби се връща на балкона, дръпва от цигарата, почти крещи в телефона:

— Искам да се махна оттук. Разбра ли? Някъде, където е топло. Тук е дяволски скучно. Накара ме да преживея достатъчно и дано да си заслужава.

— Не още. Ще изглежда подозрително, ако изведнъж полетиш за Лос Анджелис. Трябва да останеш там още няколко дни. Нужно е да се уверим, че онова не е на място, където може да бъде намерено и да ни причини много неприятности. Тоби, мисли!

— Ако е там някъде, все още е в проклетия апартамент. Не знам... — нещо му просветва. Не е сигурен дали е проверил под леглото, споменава това, добавя: — Нали разбираш, докато го четях, може да съм го пъхнал там. Защо, по дяволите, не идеш сам да провериш?

— Вече го направих.

— Като си толкова глупав, върви отново да провериш!

— Мисли! Къде го държеше последния път? Сигурен ли си, че не си го оставил в службата...

— Казах ти. Взех го със себе си. Зная това със сигурност, защото го четях.

— Не съм ти казал да го вземеш, за да можеш да го четеш!

— Да, повтори го вече около сто пъти, така че престани. Става ли?

— Сложи го в колата си и го закара там? Защо? Да го четеш в леглото? За да можеш да гледаш шибаните снимки? Да не си ненормален! Къде го видя за последен път?

— Казах ти да млъкнеш и да не се държиш като истерична бабичка. Не мога просто да ида и да погледна. Така че заповядай, търси, докато кравата не се върне вкъщи. Може би съм го пропуснал, нали? Държах го на всякакви места, когато бях там. В чекмедже, може би в купчината до леглото, под възглавницата. В един момент го държах в коша с мръсните дрехи. Или може би в сушилнята...

— Тоби, сигурен ли си, че не си го взел в Уинярд?

— Колко пъти ще ме питаш! Каква е разликата, ако е изчезнало. Тъй или иначе, нищо не стана така, както се очакваше.

— Е, ние не знаем дали е изчезнало. Нали? И това е проблемът. Много сериозен проблем. Трябваше да го оставиш на място, където щеше да бъде намерено. Последното нещо, което трябваше да свършиш преди да си тръгнеш. Но ти не го направи. Напълно пренебрегна заповедите ми.

— Значи вероятно е завършило в боклука. Сигурно така е станало, когато прочистих и изхвърлих разни неща — той си смуква отново. — Нали разбираш, не е като да не съм имал много грижи? Той искаше да разбере за парите, каза, че е по-добре да му дам всичките предварително, а аз казах само половината, а после ти започна безкрайно да го искаш...

— Как, по дяволите, попаднах на такъв като теб?

Задържа дима. Издишва.

— Защото си късметлия. Досега. Но това може да се промени, нали разбираш.

Рейк е потънала в софтуерния свят на пиксели и зет-обхват, хистограми, панорамиране, увеличаване, завъртане, манипулиране на ъглите на светлината, повърхностно отражение, усилване на очертанията, а Уин се е втренчил в големия плосък екран и разглежда някакви неясни форми, увеличени в три измерения.

Започва да различава дума, може би числа.

— Едно „е“, едно „р“ и едно „в“, малки букви? — предполага той. — Една тройка и деветдесет и шест?

Има още. Тя продължава да работи, думите и числата се материализират. Изглеждат странно, почти като наслоени.

— Повече от една бележка, която е оставила вдлъбнатини от писане? — пита Уин.

— Така си мисля — потвърждава Рейк. — Може да са вдлъбнатини от различни писания на отделни листа от същия блок с листа. Нали се сещаш, написваш бележка, обръщаш страницата, пишеш друга, а натискът от молива или химикалката върху хартията е достатъчно силен, за да остави вдлъбнатото изображение няколко листа по-надолу.

Тя работи още малко и те различават колкото могат: три години ексклузивен пазар и „ОК“. А частично припокриващо тези думи, явно писано върху друг лист хартия, едно \$ 8.96 и нещо, което прилича на „по-висока от предишната прогноза от \$ 6.11“.

[1] Hurt (англ.) — нараняван, убивам. — Б.пр. ↑

[2] Законът „Ю Бс Ей пейтриът акт 2001“, приет след атентатите на 11 септември, дава достъп на правителството до всевъзможна лична информация за гражданите. — Б.р. ↑

[3] Култова сцена от филма „Избавление“ (1972 г.), която често се имитира. — Б.пр. ↑

10

Моник Ламонт седи в кухня от мраморни плотове и черешово дърво на Маунт Върнън Стрийт в Бейкън Хил, един от най-скъпите и желани адреси в Бостън. Пие първото си мартини за деня чисто, „Грей Гус“, зелена маслина, напълнена с червена чушка, в чаша, която извади от фризера.

Носи джинси и свободна джинсова риза. Анцугът вече е в контейнера за боклук зад тухления комплекс от деветнадесети век, където беше скрит апартаментът — безопасно и тайно място. Докато тази сутрин Сами не разкри това място на частите, настоя полицията да патрулира района и подчерта, че тя не може да остане в къщата в Кеймбридж, поне не сега. Не че би го направила. Винаги ще вижда задната врата, кутията за ключове, тубата с бензин. Винаги ще го вижда в спалнята си, пистолетът насочен към главата ѝ, докато той правеше онова, което искаше, докато я пресъздаваше по свое подобие — малко мръсно създание, едно нищо, един никой.

— Единственото, което желая, е да го бях убила аз — казва тя.

Хюбър седи срещу нея от другата страна на масата, пие втората си бира. Трудно му е да я гледа, втренченият му поглед се прекъсва, сякаш очните му мускули внезапно се парализират.

— Моник, трябва да оставиш това зад себе си. Знам, че ми е лесно да го кажа, но ти не си мислила правилно. Не си могла при тези обстоятелства.

— Джеси, млъкни. Ако някога ти се случи, ще се окажеш сам, виещ към проклетата луна. Тогава ще разбереш съчувствието.

— Значи ще помогне, ако съсипеш всичко останало в живота си? Не трябваше да им казваш за това място.

— И какво? Да откажа полицейска защита, когато не знам кой се крие зад случилото се, кой го е накарал?

— Не знаем със сигурност дали някой го е направил.

— Да ида в хотел? Влизам в лобито и намирам медиите на глутници, чакащи да ме разкъсат?

— Ти сама отиде при медиите — казва той печално, очите му се движат наоколо, вършейки своята хладна пресметлива работа. — Сега трябва да вземем твоя боклук и да направим хайвер от него.

От всички хора, с които Ламонт някога се е срещала, той измисля най-лошите метафори и аналогии. Отвърща му:

— Защо му позволи? Можеше да кажеш, че лабораторията за документи е претоварена, че Рейчъл не е там, заета е, каквото и да е. Джеси, това беше глупаво.

— Уин винаги е имал специално членство в клуба „Лаборатория по криминалистика“. Прекалено интелигентен е. Ако бях почнал да измислям извинения, щеше да разбере веднага, че става нещо. Той ми се доверява като на баща.

— Тогава не е толкова умен, колкото го мислиш — тя отпива от мартинито, изпразва чашата, изяжда маслинката.

— А ти си харвардски сноб — подмята Хюбър, става, отваря фризера, изважда бутилката „Грей Гус“, замръзнала чаша, прави й друго питие, забравя маслинката.

— Знаеш ли какъв е коефициентът на интелигентност на този момък? — пита гласът му от вътрешността на хладилника. — Повисок от моя и твоя, взети заедно.

Тя мислено превърта наново непростимата филмова лента как Уин я вижда, дава й сакото си, казва й да вдишва дълбоко. Как я е видял гола, безсилна и унижена.

— Но не може да прави тестове, най-простото нещо — продължава Хюбър, отваряйки си друга бира. — Завършва гимназия с отличие, държи прощалното слово на випуска, най-вероятно било да успее, имал най-добрия външен вид, бил най-добрият във всичко, с изключение на една дреболия. Провалил се на образователния си тест. След гимназията прецакал теста при приемния изпит за университета и теста за правния факултет. Просто не може да прави тестове. Нещо става с него.

Уин не се появи в „Глоуб“. Не й се подчини. Вече не изпитва уважение към нея, след като я видя...

— Чувал съм, че има такива хора — Хюбър отново си сядна на мястото. — Блестящи, но не могат да взимат тестове.

— Не ме интересува неспособността му да учи — отговаря Ламонт. — Какво точно е открил в лабораторията? — водката е

направила езика ѝ по-голям и по-трудно подвижен и мислите ѝ някак заекват. — Или какво си мисли, че е открил?

— Вероятно не знае какво означава. Във всеки случай нищо не може да докаже.

— Не за това питах!

— Бележки от телефонен разговор с моя брокер.

— О, боже!

— Не се тревожи. Няма да открият отпечатъци, нищо, което да свърже писмото с мен. Едно нещо познавам добре и това е криминалистиката — усмихва се той. — Уин вероятно мисли, че си ти. И сигурно смята, че ти се криеш зад това. Вероятно подозира, че Рой го е направил, нарекъл го „мелез“ — Хюбър се засмива. — Това със сигурност го е ядосало.

— Друго от твоите импулсивни и много рисковани решения.

Той не я попита, просто го направи. Каза ѝ чак след случилото се, защото колкото повече знае, толкова по-замесена ще бъде — такава бе неговата стратегия още от самото начало.

— То причини точно онова, което казах, че ще направи — Хюбър отпива от бирата си. — Ти го заплашваш, обиждаш, опитваш се да го наплашиш да се откаже от някакъв случай и той впива челюстите си в него като питбул.

Тя мълчи, пие мартини, попаднала е в капан. Отбелязва:

— Не беше нужно. И без това си е питбул.

— Твоя е грешката, че настоя да говориш с него лично, а не по телефона. Трябваше да го оставиш долу в Ноксвил — той прави пауза, лицето му потрепва. — Може би разбра нещо за него. Как изглежда.

— Джеси, върви по дяволите!

— Разбира се, оказа се Божи дар, че беше тук. Провидението, твоят ангел хранител, правото ти на живот, каквото искаш — продължава той неделикатно и безчувствено. — Уин се е ядосал и е дошъл да те види. Както излиза, моята малка маневра всъщност ти направи доста голяма услуга. Моник, все още си жива.

— Недей да се правиш на толкова разочарован.

— Моник...

— Не се шегувам — тя издържа вторачения му поглед, не трепва, осъзнава, че изведнъж е започнала да го мрази, да му желае зло, нещастие, бедност, смърт. После добавя: — Не искам Тоби да се

връща. Той е безполезен. Приключих с тази услуга. Приключих с всякакви услуги.

— Той и без това не понася да работи за теб.

— Писна ми от теб, Джеси. Отдавна — водката я прави невъздържана. Може да го прати по дяволите. — Казах ти, повече няма да участвам в играта. И точно това имах предвид. Не си струва.

— Разбира се, че си струва. Получи, каквото искаше, Моник. Каквото заслужаваш — казва той и не може да остане съмнение какво има предвид.

Тя се вторачва в него шокирана.

— Каквото заслужавам?

Той я гледа в отговор.

— Аз заслужавам това? Казваш, че това заслужавам! Копеле!

— Имах предвид, че работиш здраво и би трябвало да получиш нещо в отплата — този път очите му не подскочат наоколо. Те гледат към нея, безизразни, празни.

Тя се разплаква.

Вече е тъмно, луната е нова.

Уин отваря шофьорската врата на стария „Буик“ на Нана, спрян отново по средата на улицата, наблюдава мис Дог, тя пак се лута безцелно, фаровете проблясват в старите ѝ слепи очи.

— Точка. Това е краят — казва Уин ядосано. — Ела тук, момиче — придумва той, подсвирва. — Хайде, мис Дог. Какво правиш отново на улицата, а? Забравила е да затвори вратата? Пуснала те е навън, а после дебелият ѝ задник не се е надигнал. Боклукът зет пак ли те ритна?

Опашката на мис Дог се отпуска. Тя ляга по корем, сякаш е направила нещо лошо. Уин нежно я вдига, продължава да говори, чуди се дали изобщо го чува, поставя я вътре в колата, потегля, казва ѝ къде отива и какво ще се случи по-нататък. Може би го чува, а може би не. Близва ръката му. Той паркира зад къщата на Нана и вятърните камбанки лекичко звънят, нощта е ясна, хладният въздух едва помръдва, камбанките тихичко звънят, сякаш разказват тайни. Отключва задната врата, мис Дог се е проснала върху рамото му като козиняв чувал с картофи.

— Нана?

Следва звука на телевизора.

— Нана? Имаме ново попълнение на семейството.

Сайкс е на телефона повече от час, подмятана от един старчок на следващия. Двадесет и три години са цяла вечност. До този момент никой в полицейското управление на Ашвил не си спомня детектив Марк Холанд.

Тя набира друг номер, докато кара на Запад към Ноксвил, приближаващите фарове я смущават, подсецат я какво ограбване е да остарееш. Вече не може да вижда джунджуриите, които си заслужават, не може да прочете меню без очила, нощното ѝ виждане е ужасно. „Проклети авиолинии! Проклети закъснения и отлагания!“ Единствената останала кола под наем, една с четири цилиндъра, имаше жизнеността на хипопотам.

— Опитвам се да се свържа с детектив Джонс — казва тя на мъжа, който вдига телефона.

— Мина доста време, откакто ме наричаха така — любезно отговаря гласът. — А кой се обажда?

Тя се представя, обяснява:

— Както разбрах, сър, бил сте детектив в Ашвилското полицейско управление през осемдесетте години и се чудя дали помните един друг детектив на име Марк Холанд.

— Не много добре, защото беше детектив само няколко месеца преди да бъде убит.

— Какво си спомняте за това?

— Единствено, че отишъл в Шарлът. По общо мнение — да разпита свидетел по случай на грабеж. Ако искате да знаете мнението ми, това не беше нещастен случай. Мисля, че не е искал да се самоубие на място, където някой от нас трябваше да работи по случая.

— Имате ли някаква представа защо би искал да си отнеме живота?

— Както чух, жена му го мамела.

Нана е заспала на дивана в своята черна роба до глезените. Дългата ѝ бяла коса е несплетена и разпиляна по възглавницата. На екрана Клинт Истууд кара някого да умира със своя голям зъл револвер.

Уин оставя мис Дог на пода и тя веднага слага главата си в скута на Нана. Животните винаги реагират на нея така. Тя отваря очи, поглежда към Уин, протяга ръце към него.

— Скъпи! — целува го по лицето.

— Отново не си беше включила алармата. Така че нямам друг избор, освен да ти дам куче пазач. Това е мис Дог.

Тя я милва, нежно подръпва ушите ѝ:

— Не се тревожи, мис Дог. Няма да те намери тук. Тази отвратителна жена, мога да я видя ясно като бял ден, няколко зъба няма да ѝ дойдат зле, нали? Не се тревожи, малката — казва неясно Нана. — Имам начини да се погрижа за хора като нея.

Ако искаш да си навлечеш яростта на Нана, отнасяй се лошо с животно, накарай я да излезе на една от тайнствените си мисии късно през нощта и да пръсне 999 пенита в градината на някой лош човек. Това е заплащане за старата вещица богиня Хеката, която знае как да се погрижи за жестоките хора.

Мис Дог бързо е заспала в скута на Нана.

— Хълбоците я болят — обяснява тя. — Артрит. Проблеми с венците, болки. Потисната. Доста ѝ креци, тази нещастна жена. Не е добър човек. Отнася се към нея по същия начин, както към себе си. Ужасно. Горкото дете! — гали я, докато започва да хърка. — Зная всичко за това — обръща се към Уин. — Всичко казаха по телевизията, но ти си добре — взима ръката му. — Помниш ли времето, когато баща ти наби един мъж, който живееше три улици по-нагоре? — сочи. — Нямаше избор.

Уин не е сигурен, че знае за какво говори Нана, но това не е нещо ново. Нейният свят не винаги е очевиден и логичен.

— Ти беше на четири, а синът на онзи човек на осем. Блъсна те на земята и започна да те ритя, наричаше те с ужасни думи, наричаше баща ти с ужасни думи, расистки ругатни и, ох, копито баща ти разбра, отиде в къщата им и това беше.

— Татко ли започна?

— Не баща ти. Но той го приключи. Случват се такива неща. И ти си добре. Ако се върнеш обратно и се огледаш, ще намериш нож.

— Не, Нана. Беше пистолет.

— Има нож. Нали ги знаеш, от онези с дръжка, на която има нещо — тя го рисува във въздуха. Може би има предвид нож с предпазител като кама. — Потърси. Не трябва да се обвиняваш за онзи, когато уби. Той беше много лош, но има един друг. Той е по-лош. Зъл. Тази сутрин опитах меда върху една поничка. Тенеси е чисто място с много добри хора, не непременно добри политици, но добри хора. Пчелите не ги интересува политиката, затова им харесва там, радостни са, докато правят меда си.

Уин се размива, изправя се.

— Нана, мисля да се насоча надолу към Северна Каролина.

— Не още. Тук имаш несвършена работа.

— Ще включиш ли, моля, алармата срещу крадци?

— Имам си моите вятърни камбанки. И мис Дог — отговаря тя. — Тази нощ Луната е съюзена с Венера, навлязла е в Скорпион. Пълно е с недоразумения, скъпи. Възприятията ти са замъглени, но всичко това ще се промени. Върни се обратно при къщата ѝ и ще намериш онова, за което говоря, и нещо друго. Защо виждам малко помещение с наклонени греди над главата? И тясна стълба. Може би от шперплат?

— Вероятно защото все още не съм се свъртял тук, за да почистя тавана ти — отговаря той.

11

На следващата сутрин Сайкс и директорът на академията по криминалистика Том са клекнали и напредват през тревата подобно на раци, докато събират месинг.

На стрелбището на Ноксвилското полицейско управление никой не забравя сам да почиства подир себе си и от всекиго се очаква да отговори на изискванията заради привилегията да учи в академията. Посещаването на часовете става без излишни приказки. Сайкс е недоспала и потисната, когато хвърля поглед към своите състуденти. Петнадесет мъже и жени в сини тренировъчни панталони, поло и кепета, които връщат огнестрелните оръжия върху моторизираната количка за голф. Завършват в осем упражнението по анализ на траектории, изхвърляне на гилзи, докато отбелязват доказателствата с малки оранжеви флагчета и снимат, както се прави на местопрестъпленията.

Сайкс е унижена, обезсърчена, сигурна, че другите студенти я отбягват, защото не я уважават. Може да си мислят, че тя е следовател, който си пада по лесното. Появява се, когато става нещо весело, като стрелянето с АК-47, „Глок“ и 12-калибровата пушка за безредици, с която направо издухва онова, което тя нарича „грозните копелдашки мишени“. Те са ѝ любимите, защото е много по-приятно да разкъсаш хартиен главорез, насочил пистолет срещу теб, отколкото да се опиташ да улучиш десетката. Пуска няколко гилзи в пластмасовата кофа, която делят с Том, въздухът е влажен и тежък, а далечните Смоуки Маунтинс са замъглени, точно според наименованието си.

— Това, което стана дотук, не представя Ноксвилското полицейско управление в добра светлина — тя се опитва да обясни, пот се стича между очите ѝ.

— Вчера имаше груба сила и характерни наранявания — подмята Том, хвърляйки със звън още една гилза в кофата.

— Някак е странно — отбелязва тя, разгръща тревата и събира още месинг. — Точно това я е убило. Груба сила. Дзън! — и е имала

характерни наранявания. — Дзън! — Уин казва, че в черепа й са пробити дупки, сякаш някой я е преследвал с чук. — Дзън! — значи уча така или иначе, независимо че пропуснах часовете.

— Пропусна смърт, причинена от злоупотреба с наркотици. Внезапна и неочаквана смърт. Малтретиране на деца — продължава Том, придвижва се из тревата и хвърля със звън още месинг в кофата.

— Знаеш, че ще наваксам — не е сигурна дали ще може, а Уин го няма, за да й помогне.

— Трябва да наваксам — Том се изправя, протяга гръб, младото му лице е сериозно, може би по-сериозно, отколкото истинските му чувства.

Той не е такъв твърдоглавец, за какъвто се опитва да се представя. Сайкс знае това. Вижда го е с децата му.

— Какво точно за полицейското управление? — пита той накрая.

Тя обяснява за мазето на Джими Барбър, за досие, което изобщо не е трябвало да бъде носено вкъщи и сега липсва, разказва му за немислимо жестоко убийство, чието разследване изглежда невероятно нехайно и несръчно. Говори драматично, изразително, надява се, че той ще разбере важността на това, което върши, вместо да мисли за онова, което не прави.

— Не искам да представям никого в лоша светлина — продължава тя. — А ако просто зарежа всичко това и си тръгна? Ако Уин и аз го направим?

— Не се извинявай вместо него. Той може да отговаря за себе си. Ако изобщо го видим отново. Освен това, Сайкс, случаят е негов. Неговият отдел му го възложи.

Може и да е негов, но усещането не е такова. На нея й се струва, че тя върши цялата работа.

— И управлението няма да изглежда зле. Това е било преди много време, Сайкс. Полицейската работа се е променила драматично през последните двадесет години. Тогава всичко, с което разполагаха, бяха техниките за разпознаване. Не като вас сега — оглежда той курсистите си.

— Е, не мисля, че мога да му обърна гръб и да го зарежа — обявява тя.

— Курсистите в нашата академия не обръщат гръб и не зарязват каквото и да било — отговаря Том почти мило. — Ще ти кажа нещо.

Утрешните огнестрелни рани ще отработваме с няколко балистични желатинови манекени.

— Добре, добре — тя обича да стреля по желатинови хора, както ги нарича, дори повече, отколкото по грозните копелдашки мишени.

— Не е толкова важно, колкото някои други неща, мога да си затворя очите. Намери време по-късно да докараш задника си на стрелбището. Но цялата следваща седмица ще имаме анализ на образци на кръвни петна. Това не можеш да пропуснеш.

Тя сваля тъмносиньото си кепе, избърсва потта от челото, гледа как другите студенти потеглят към спортната зала, към камионите, към своето бъдеще.

— Давам ти време до понеделник — обявява той.

— Нищо — съобщава Уин, докато слиза надолу по скрибуцащите дървени стъпала, спомняйки си как кънтяха само преди няколко утрини, когато целият му живот се промени.

— Казах ти. Ние наистина си поиграхме на детективи и огледахме наоколо след случилото се — обажда се Сами от креслото с подлакътници до камината, покрита с параван от цветно стъкло. — Други стаи от къщата не са били местопрестъпление. Всичко съвпада с онова, което тя казва. Той се е появил зад нея, накарал я да се качи в спалнята и толкова. Благодарение на теб.

— За съжаление не приключи с това — оглежда се Уин. Фетишизмът на Ламонт по стъклото не се ограничава само в службата ѝ. Уин никога не е виждал нещо подобно. Всички лампи са с глобуси като онзи, който разби в спалнята — екзотична половин луна, увиснала на кована желязна верига, ръчно изрисувана с ярки цветове. Подписът е на Ула Дарни и са дяволски скъпи. Масата ѝ за хранене е стъклена и навсякъде има кристални купи и фигурки, модерни стъклени огледала и вази.

— Знаеш ли какво предлагам? — Сами бавно се изправя, въздиша, сякаш е прекалено уморен да се движи. — Майчице, имам нужда от нов гръб! Доволен ли си? Можем ли да тръгваме сега?

— Тя има гараж — подсеща го Уин.

— Вече съм бил там. Нищо.

— Аз не съм бил.

— Както искаш — казва Сами, вдига рамене и излизат през вратата.

В края на деветнайсети век това е била постройката за каретите. Тухлени стени, покрив от шисти, сега малко изтърган и полускрит от ниските клони на стар дъб. Сами намира ключа към страничната врата, осъзнава, че ключалката е разбита, насилена с щанга.

— Не беше така, когато идвах... — Сами измъква пистолета си. Уин вече е извадил своя револвер.

Сами бута вратата да се отвори и тя се блъсва във вътрешната стена, той сваля пистолета и го прибира в кобура. Уин също сваля своя, застава на прага, оглежда се, забелязва петна от масло по бетона, вижда следи от мръсни гуми, каквито човек би очаквал да намери в гараж. На куки висят обичайните инструменти за градината и двора. В ъгъла има косачка за трева, ръчна количка и пластмасова туба за бензин, наполовина пълна.

— Изглежда тубата не е дошла оттук — отбелязва Сами.

— Никога не съм си го мислил — отговаря Уин. — Ако планираш да запалиш нещо, обикновено носиш собствени запалителни материали.

— Освен ако не е работа на вътрешен човек. Като при домашните проблеми. Виждал съм доста такива.

— Тук случаят не е такъв. Роджър Баптиста със сигурност не е домашен проблем — казва Уин, докато гледа едно въже, висящо от гредите на тавана, което служи за издърпване на стълба.

— Провери ли там? — пита Уин.

Сами поглежда нагоре и отговаря:

— Не.

Прозорците на внушителния дом в стил Тюдор блестят на слънцето, яркосинята река Тенеси се извива грациозно в двете посоки, докдето Сайкс може да види. Тя слиза от своя стар „Фолксваген Рабит“, решава, че изглежда като безобидна брокерка на имоти на средна възраст в костюм от джинсов плат.

Бизнесменът, който притежава къщата, където е убита Вивиан Финли, не е въкъци. Сайкс провери, чуди се дали някой си е направил труда да му каже, че преди двадесет години една седемдесет и три годишна жена е пребита до смърт в тази елегантна къща. Ако му е казано, явно не го е грижа. Сайкс не би живяла на място, където някой

е бил убит, дори да ѝ е подарено. Тръгва да заобиколи къщата, чудейки се как е влязъл убиецът на мисис Финли.

Там има предна врата, а от двете страни — множество прозорци. Но те са малки и трудно може да си представи някой да влиза през прозореца в този квартал посред бял ден. Друга врата с тласкач в задната част на къщата изглежда води в мазето. След това срещу реката има още една врата и зад прозорците от двете ѝ страни се вижда хубава модерна кухня с уреди от неръждаема стомана и изобилие от керамични плочки и гранит.

Сайкс стои в задната градина, оглежда цветята и пищните дървета, ниската стена, издигната от речни камъни, след това пристана и водата. Една моторница преминава с рев, тегли смелчага на водни ски. Обажда се на номер, който е записала в мобилния си телефон, докато караше насам след часа в академията, може би последния, на който е присъствала.

— Кънтри клуб „Сикуюя Хилс“ — отговаря учтив глас.

— Офисът, моля — казва Сайкс и разговорът е прехвърлен. После: — Миси? Здравейте. Отново е специален агент Делма Сайкс.

— Добре, мога да ви кажа следното — отговаря Миси. — Вивиан Финли е била член от април 1972 до октомври 1985 година.

— Октомври? Тя е починала през август — прекъсва я Сайкс.

— Вероятно едва през октомври семейството ѝ е наминало, за да прекрати членството ѝ. Нали разбирате, тези неща отнемат време. Хората дори не се сещат за тях.

Сайкс се чувства като глупачка. Какво знае тя за клубовете или за каквото и да е членство.

— Притежавала е пълно членство — обяснява Миси, — което означава включително тенис и голф.

— Какво друго имате в това досие? — пита Сайкс, мечтаейки да може да гледа вода, без да се налага да нарушава границите на чужди имоти или да ходи на почивка. Сигурно не е лошо да имаш толкова пари, че да можеш да си вземеш река.

— Не разбрах?

— Имам предвид стари осчетоводени сметки, които може да разкрият в подробности какво е купувала и правила? Например дали е купувала дрехи за тенис в магазина на клуба?

— Ние не хвърляме деловите досиета, но те не са в офиса. Притежаваме складово помещение...

— Нужни са ми старите й сметки, всички за осемдесет и пета.

— Честна дума, ще са нужни двайсет години, за да бъдат изровени. Това може да отнеме... — смайване, доловима въздишка.

— Аз ще ви помогна в търсенето — обещава Сайкс.

Горният етаж в гаража на Ламонт е превърнат в стая за гости, която не изглежда да е била използвана, като изключим следите и малкото мръсотия по тъмнокъфявия килим, оставени от подметки. Доста големи крака, отбелязва Уин. Две различни следи.

Стените са боядисани в бежово и са украсени с няколко щампи: платноходки, морски пейзажи. Има едно единично легло, покрито с кафява покривка, масичка до леглото, малък гардероб, въртящо се кресло, бюро, върху което има само попивателна, зелена стъклена лампа и месингов нож за писма, който прилича на кама. Мебелите са от евтин явор. Малка баня с поставени една върху друга пералня и сушилня, много спретнати и чисти. Всичко изглежда неизползвано, разбира се, като изключим следите от стъпки по целия килим.

— Какво намери горе? — провиква се Сами от долния край на свалящата се стълба от шперплат. — Искаш ли да се кача?

— Няма нужда, а и няма място — отговаря Уин, поглеждайки надолу през отвора към темето на посивяващата му глава. — Изглежда някой не е отседнал или работил тук. А ако го е правил, се е изнесъл и доста добре е почистил. Със сигурност някой или може би повече от едно лице са се разхождали насам-натам.

Уин измъква чифт латексови ръкавици от джоба си, слага ги, започва да отваря чекмеджетата. Отпуска се на четири крака, поглежда под гардероба, под леглото, нещо му подсказва да огледа навсякъде, без да е наясно за какво или защо. Ако някой е бил тук и е напуснал апартамента, очевидно е почистил и е пуснал прахосмукачка. Тогава защо? И кой е разбил и отворил вратата долу? Дали някой е идвал тук, след като Ламонт едва не бе убита, и ако е така, какво е търсил този човек? Той отваря един килер, отваря шкафовете под мивките в кухненския бокс и банята, изправя се в средата на дневната, оглежда се

пак, вниманието му се насочва към готварската печка. Отива при нея и отваря вратичката.

На долния рафт има дебел плик с изписан на ръка адрес на службата на ОП и обратен адрес в Ноксвил, множество марки, залепени накриво в бързината, стойността им е по-голяма от нужната.

— Исусе Христе!

Пликът е срязан и Уин поглежда към ножа за писма на писалището, онзи, който му прилича на кама. Изважда дебело досие, пристегнато с ластици.

— Не мога да повярвам! — възкликва той.

Стъпките на Сами се чуват по свалящата се стълба.

— Случаят. Бил е у нея през цялото време — после вече не е толкова сигурен. — Или у някой ДРУГ.

— А? — смаяното лице на Сами се появява в отвора.

— Досието по случая „Финли“.

Сами се държи за въжено перило, не се качва по-нагоре, отново произнася:

— А?

Уин вдига папката и обяснява:

— Това е било у нея от три проклетни месеца. Преди още да съм започнал в академията, преди още да ми каже, че отивам. Боже!

— В това няма смисъл. Ако ноксвилското полицейско управление го е изпратило на нея, нямаше ли да ти кажат, когато започна да го търсиш?

— Няма име — Уин отново чете етикета, — само адрес, който не ми е познат. Пощенски печат от десети юни. Пощенски код 37921, „Уестърн Авеню“, район Мидълбрук Пайк. Почакай.

Обажда се на Спайкс, получава нейния отговор, успокоява се — както винаги, когато всичко започне да се разплита. Адресът за връщане на подателя е на Джими Барбър.

— Изглежда тази негова жена пияница е копала из мазето много преди теб — подхвърля Уин на Сайкс. — Изпратила е досието на Финли тук, където е крило в печката.

— Къде? Кучката ме е излъгала!

— Зависи. Каза ли й изобщо какво точно търсиш? — пита Уин.

Мълчание.

— Сайкс? Там ли си още? Каза ли й?

— Добре де, не съвсем — признава тя.

В два и половина той паркира стария „Буик“ на Нана зад къщата, вижда ветрените ѝ камбанки на дневна светлина, дългите им кухи тръбички, които се полюшват на дърветата и под стрехите. Не изглеждат толкова магически, както през нощта.

Друга кола е паркирана близо до баскетболния кош, почти в храстите — стара червена „Мазда М5“. Той има нужда от стационарен телефон, но точно сега апартаментът му изглежда лоша идея. Има неприятно усещане и реши да се вслуша в него. Няма да е пресилено, ако предположи, че ченгетата или някой, който насилва ключалки с щанга, може да патрулират в квартала му. Почуква, след това влиза през задната врата в кухнята, където Нана седи срещу смутена млада жена, която сече тестето от карти Таро на три купчинки. Нана е направила горещ чай, специалитета на заведението, с канела на пръчици и късчета пресни обелки от лимон. Забелязва буркан с мед от Тенеси, а до него лъжица.

— Отгатни какво опитахме, скъпи мой — обръща се Нана към него, посягайки за карта. — Твоят специален мед, направен от щастливи пчели. Това е Сузи. Взимаме мерки срещу този неин съпруг, който мисли, че не трябва да съблюдава ограничителната заповед.

— Бил ли е арестуван? — пита Уин Сузи, на двадесет и няколко, с крехък вид, лицето подпухнало от плач.

— Моето момче е детектив — гордо обявява Нана, отпивайки от чая, когато се чува потрепване на нокти и се появява мис Дог.

Уин сядна на пода, започва да я гали, тя иска да я почеше по коремчето, а Сузи отговаря:

— Два пъти. Няма никаква полза. Мат просто плаща гаранцията, появява се както снощи в къщата на мама, чака край живия плет и ми се завира в лицето, докато слизам от колата. Ще ме убие. Зная го. Хората не разбират.

— Ще се погрижим за това — заканва се Нана.

Уин я пита къде живее майка ѝ, забелязва, че мис Дог изглежда очебийно по-добре. Невиждащите ѝ очи сякаш са пълни със светлина. Тя като че ли се усмихва.

— Малко по-надолу по улицата — отговаря Сузи с някакъв въпрос в гласа. — Би трябвало да знаеш.

После поглежда към мис Дог. Уин схваща. Майката на Сузи е собственичката на мис Дог. Сега му светва.

— Мис Дог никъде няма да ходи — заявява той и толкоз.

— Не ми пука, думичка няма да кажа. Мама се държи ужасно с нея. Мат е още по-лош. Аз съм ѝ казвала същото, което и ти. Че някой ден ще прегазят кучето.

— Мис Дог е много добре — обажда се Нана. — Снощи спа в леглото ми заедно с двете котки.

— Значи майка ти не те защитава от Мат? — Уин става от пода.

— Нищо не може да направи. Той обикаля около къщата ни колкото си иска. Щом пожелае, влиза направо вътре. Тя нищо не прави.

Уин се насочва към дневната, за да използва телефона. Сяда сред кристалите и мистичния безпорядък на баба си, за да разговаря с доктор Рийд — генетик в ДНК лабораторията в Калифорния, анализирал кървавите дрехи от случая „Финли“. Казват му, че доктор Рийд участва в конферентна връзка и може да се свърже с него след половин час. Тогава Уин излиза от къщата и се отправя към къщата на мис Дог, нейния бивш дом: Виждал е Мат и преди, почти е сигурен — дребен, тлъст, с изобилие от татуировки, от типа на малтретиращите кавгаджии.

Мобилният му телефон звъни. Сайкс.

— Не ми досаждай. Готвя се да вляза в бой.

— Тогава ще бъда кратка.

— Днес немаш ли чувство за хумор?

— Е, не исках да ти го казвам, но ако ти и аз не сме отново в клас в понеделник, ще ни изритат от академията.

Това ще разочарова повече нея, отколкото него. Масачузетската щатска полиция си има собствени криминалисти за местопрестъпленията. Няма нужда Уин сам да събира доказателства и в момента той пет пари не дава дали някога ще бъде директор на лабораториите по криминалистика или на каквото и да е друго. Хрумва му, че може би е изгубил ентузиазма си, защото подозира, че единствената причина да бъде пратен на юг да се учи, е била да го натопят да работи по случая Финли. Да го вкарат в това положение

заради егоистични, политически и до този момент неизвестни цели! Вече не е сигурен кой зад какво се крие.

— Уин? — пита Сайкс.

Къщата е в полезрението му на около една пресечка напред от лявата страна. Бяла камионетка „Шевролет“ е паркирана на алеята за коли.

— Не се тревожи — успокоява я Уин. — Ще се погрижа за това.

— Не можеш! Ще имам такива неприятности с Бюрото за разследване, че вероятно ще ме изхвърлят. Уин, ще ми се да престанеш да казваш, че ще оправиш нещо, което не можеш!

— Казах ти, че ще се погрижа за това — отговаря той и ускорява крачка, когато Мат се появява от задната част на къщата, насочвайки се към пикала. Този тъп, нагъл неудачник!

— Трябва да ти кажа още нещо — продължава Сайкс обезсърчено. — Проверих при мисис Барбър. Между другото, отново е пияна. Ти беше прав.

— И? — Уин започва да подтичва.

— Тя е изпратила случая в службата на ОП преди около два месеца. Каза, че някакъв тип, вероятно млад човек, ѝ се обадил, дал ѝ указания. Не го споменала пред мен, защото не съм попитала, каза, че много хора се обаждат за разни неща. Съжалявам.

— Трябва да тръгвам — отвръща Уин, вече спринтирайки. Сграбчва вратата на камионетката, докато се затваря, и тлъстият малък грубиян поглежда към него първо уплашен, а после ядосан.

— Махни си шибаните ръце от пикала ми!

Той е долен и тъп, смърди на бира и цигари, дъхът му е толкова лош, че Уин може да го усети, докато отваря вратата широко, застава между нея и предната седалка. Гледа в малките жестоки очета на безполезния съпруг на Сузи, който вероятно се върти тук в очакване тя да се появи. И ако не за друго, поне като мине с колата покрай него и го види, да даде газ от ужас.

— Кой си ти и какво искаш! — изкрещява Мат.

Уин просто се вторачва в него, номер, усвоен отдавна на училищното игрище, след като порасна и се умори да се заяждат с него. Колкото по-дълго се вторачваш в някого и нищо не казваш, толкова повече откача човекът и очите на Мат сякаш отстъпват

подобно на малки миди, зариващи се в пясъка, за да се скрият. Вече не е толкова корав. Уин стои там, препречил вратата, втренчен в него.

— Човече, ти си луд — казва Мат, започва да се паникьосва.

Мълчание.

— Хайде, не правя никому нищо.

Плюе, докато говори, толкова е уплашен, че може да се оцапа.

Мълчание.

После Уин казва:

— Чувам, че умираш да риташ кучета и да тормозиш жена си.

— Това е лъжа!

Мълчание.

— Кой е изрекъл тая лъжа!

Мълчание.

И тогава:

— Просто искам да запомниш лицето ми — казва Уин много тихо, втренчен и без следа от чувства. — Ако още веднъж обезпокоиш Сузи или пак удариш животно, това лице ще бъде последното, което ще видиш.

Уин научава разочароващата новина, че ДНК анализът още не е завършен. Обяснява, че случаят е спешен, пита колко бързо може да бъде завършен анализът. Може би след около ден. Пита какво точно биха означавали резултатите.

— Една генеалогична история — обяснява доктор Рийд по телефона, — основана на четири големи биогеографски групи от прародители: южноафриканска, индоевропейска, източноазиатска или индианска и смесена.

Уин седи на любимия люлеещ се стол на Нана край отворения прозорец, а вятърът тихичко подрънква камбанките, лекичко и сладко.

— Технологиата е основана на ПЕН — обяснява Рийд, — или полиморфизъм на единични нуклеотиди. За разлика от обичайното сортиране на ДНК, той изисква анализ на милиони основни двойки гени при търсенето на шаблони, много от които са без значение. В основни линии това, от което се интересуваме, са около две хиляди прародителски информационни маркери...

Уин слуша типичен учен, който по обичайния начин прекалява с подробностите, продължава ли продължава за някаква бета-версия на някаква машина, която е точна на 99,99 процента, за някакъв тест, който може да предскаже цвета на човешките очи от ДНК с 95 процента точност, за Харвардското медицинско училище и един лиценз, който лабораторията има, за да разработва някакво лекарство против анемия...

— Уха! — Уин спира да се клати. — Какво общо имат лекарствата с това?

— Фармакогенетика. Започнахме да правим наследствени профили не за да работим по криминални случаи. Първоначалната цел беше да се помогне на фармацевтичните компании за определяне как генетиката може да бъде приложена в разработването на лекарства.

— Разработват нещо общо с Харвардското медицинско училище? — Уин е обзет от предчувствие, и то силно.

— Може би сте чувал за прохемоген? За лечение на анемия в съчетание с бъбречна недостатъчност, при противоракова химиотерапия и лекуван с „Ретровир“ ХИВ. Може да помогне за намаляване на нуждата от кръвопреливания.

Ветрец раздвижва дърветата отвъд прозореца на Нана и камбанките сякаш започват да звънят по-силно.

— Доктор Рийд — започва Уин, — имате ли нещо против да ми кажете преди колко време беше предадена пробата от случая „Финли“?

— Мисля, че преди около два месеца.

— Толкова време ли отнема?

— На теория пет дни, седмица, но това е въпрос на приоритети. В момента анализираме ДНК от около сто разследвания на криминални случаи, няколко от тях на серийни изнасилвани и убийци. Казаха ми, че не е бърза работа.

— Разбирам. Отпреди двадесет години. Онзи, за когото говорим, вероятно вече не убива хора.

— Не е мъж. Първото нещо, което правим, е да проведем стандартен анализ на тандемните повторения на нуклеотидите, които ни дават информация за пола чрез един от маркерите. И двата ДНК източника са от жени.

— И двата? Какво?

— Образци от дрехите около врата, подмишниците, чатала, където може да намерите клетки от пот и парченца кожа, ни дадоха профил на жена, която има различен ДНК профил от кървавите петна, за които винаги се е предполагало, че са на жертвата, и те наистина са от нея — обяснява той. — Това го разбрахме още в началото.

Складовете, където кьнтри клубът съхраняваше архива си от десетилетия, са постройки, издигнати от сгурбетониви блокчета, свързани като железопътни вагони върху участък от два акра.

Въпреки че постройките са климатизирани, няма осветление и Сайкс прекарва тесния лъч на своето малко фенерче по белите кашони, докато Миси проверява своя инвентарен списък, за да може да каже какво има вътре.

— Е-три — прочита Сайкс.

— Ноември осемдесет и пета — пояснява Миси. — Наближаваме.

Продължават нататък. Вътре е непроветрено, прашно и Сайкс започва да се уморява от ровенето из стари кашони в тъмни клаустрофобични пространства, докато Уин тича нагоре-надолу из Нова Англия и върши кой знае какво.

— Е-осем — прочита тя отново.

— Юни осемдесет и пета. Изглежда са малко разбъркани.

— Знаеш ли какво? — решава Сайкс, вдигайки друг тежък кашон от металния рафт. — Хайде да ги вземем за цялата година.

Портиерът на тухлената сграда с историческо значение в Бийкън Хил не е склонен да позволи на Уин да направи каквото иска, а то е да се появи на вратата на Ламонт без предупреждение.

— Съжалявам, сър — казва възрастният мъж в сива униформа, отегчен портиер, който прекарва по-голяма част от времето си зад бюро, очевидно в четене на вестници. Под стола му има цяла купчина. — Първо трябва да й позвъня. Как се казвате?

„Глупако, току-що ми каза, че си е вкъщи.“

— Добре. Мисля, че не ми оставихте избор — Уин въздиша, бърка във вътрешния си джоб, измъква портфейла, тръсва го да се отвори, показва удостоверението си. — Но наистина трябва да си мълчите за това. В момента съм по средата на едно много деликатно разследване.

На портиера му трябва доста време да огледа значката на Уин, личната му карта, след това поглежда внимателно лицето му, нещо странно и несигурно се явява по неговото, може би отблясък от вълнение, и после пита:

— Вие сте този... за когото четох? Сега ви познах.

— Не мога да говоря за това.

— Ако питате за моето мнение, направил сте каквото трябва. Съвсем правилно. Днес децата са безполезни хулигани.

— Не мога да говоря за това — повтаря Уин, когато една жена на около петдесет и може би малко повече влиза във фоайето, бутиков костюм, шанелка, както Уин нарича онези богати жени, които се перчат с големите букви на марката „Коко Шанел“.

— Добър ден — портиерът любезно ѝ кимва, почти се покланя.

Тя пропуска присъствието на Уин, след това разиграва рязка закъсняла реакция, вторачва се открито в него, усмихва му се, протича малък флирт. Той се усмихва в отговор, наблюдава я как се насочва към асансьора.

— Аз ще се кача с нея — заявява на портиера, като не му оставя време да възрази.

Пресича с големи крачки фойето, докато месинговите врати на асансьора се разтварят, и се качва в кабината от махагон. Тя ще го откара на една мисия, която Моник Ламонт сигурно няма да оцени или забрави.

— Наистина трябва да го сменят. Колко пъти трябва да им казвам? Като че ли сградата не може да си позволи нов асансьор — обявява шанелката, натиска бутона за осмия етаж и го поглежда сякаш е пътуваща колекция бутикови стоки и тя иска просто да я купи цялата.

Асансьорът скърца, сякаш „Титаник“ потъва. Ламонт е отседнала в тази сграда, но изглежда никой не знае в кой апартамент. Няма жилище на нейно име.

— Тук ли живеете? Не смятам, че съм ви виждала преди — подхвърля шанелката.

— Просто идвам на гости — той изглежда объркан, загледан в бутоните на асансьора. — Тя каза надстройката, но тук май има две. Н едно и Н две. А може би беше... — започва да рови из джобовете си сякаш търси бележка.

Асансьорът спира. Вратите не бързат да се отворят. Шанелката не помръдва, остава замислена, намесва се:

— Ако ми кажете при кого идвате, може би ще мога да ви помогна.

Той прочиства гърлото си, снишава глас, навежда се по-близо до нея, парфюмът ѝ пронизва синусите му като шило за лед.

— Моник Ламонт, но моля, запазете това в тайна.

Очите ѝ заблестяват, тя кимва.

— Десети етаж, южния коридор. Но тя не живее тук. Просто е на посещение. Често го прави. Вероятно за да има малко усамотение. Всеки има право на личен живот — очите ѝ са до неговите. — Нали знаете какво имам предвид.

— Познавате ли я? — пита той.

— Знам за нея. Трудно може да бъде пропусната. И хората говорят. А вие? Изглеждате ми познат.

Уин протяга ръка, попречва на вратата да се затвори и отговаря:

— Много хора ми го казват. Приятен ден.

Шанелката не обича да я отхвърлят, тръгва, не поглежда назад. Уин измъква мобилния си телефон, обаждат се на Сами.

— Направи ми услуга, апартаментът на Ламонт — дава адреса на Сами. — Разбери чий е, кой го наема, изобщо всичко.

Слиза на десетия етаж, където има две врати в двата противоположни края на малкото мраморно фоайе и натиска звънеца на номер 10. Звънва три пъти, преди предпазливият глас на Ламонт да се чуе от другата страна.

— Кой е?

— Аз съм, Уин — отговаря той. — Отвори вратата, Моник.

Отключват се ключалки, тежката дървена врата се отваря, от другата страна Ламонт изглежда ужасно, има вид сякаш току-що е излязла изпод душа.

— Какво искаш? Нямах право да идваш тук — казва тя ядно, отмятайки мокра коса от лицето си. — Как влезе?

Той минава покрай нея, застава под един полилей „Бахара“, оглежда се и вижда богати орнаменти, дървени ламперии и разкошно старо дърво.

— Хубаво местенце си имаш тук. Колко ли струва? Няколко милиончета? Четири-пет или може би шест? — подхвърля той.

Сайкс седи в офиса на клуб, в който никога не би могла да си позволи да влезе, и се чуди дали Вивиан Финли си е мислила, че е по-добра от всички други, и дали щеше да я отхвърли като ужасно селско момиче, което вероятно не знае коя вилица да използва за салатата. Истината за жертвите на насилие е, че много от тях са неприятни.

Преглежда документи, стигнала е чак до май. Онова, което е научила досега, е, че мисис Финли е била много дейна. Често, по три пъти седмично, е играела тенис в кънтри клуба, винаги след това е обядвала и според сумите във всички сметки никога не се хранила сама. Имала е навик да прибира сметката. Излиза, че е обядвала там един или два пъти, седмично и е обичала неделните ранни обеди или

късни закуски. И пак не се е хранила сама, като се имат предвид значителните суми на сметките.

Мисис Финли очевидно е била щедра. Сайкс започва да подозира, че причината не е било желанието ѝ да сподели с околните благоденствието си, тъй като е невероятно гостите ида са били с малки бюджети. Не и в този клуб. По-вероятно е била една от онези, които кимват за сметката всеки път, защото обичат да бъдат голямата работа, да командват, да контролират хората, от онзи вид, който винаги е карал Сайкс да се чувства обикновена и дребна. Излизала е с доста подобни мъже, мисли колко различен е Уин в сравнение с всички, които някога е познавала.

Като онази вечер в „Тенеси Грил“, когато двамата гледаха как слънцето залязва над реката, специална вечер с големи чийзбургери и бира, тя — с болезнената надежда, че и той може би е привлечен към нея, както тя към него. Е, привлечена е. Не може да го отрече, но продължава да си мисли, че това чувство ще изчезне. Онази вечер беше неин ред да черпи и тя го направи, защото за разлика от повечето мъже Уин няма нищо против. Не че е стиснат, със сигурност не е. Той е щедър и мил, но смята, че нещата трябва да се разпределят по равно, така че „и двамата да имат възможността да изпитат удоволствието от даването“. Така го обясни. Уин винаги спазва реда си. На стрелбището, в шофирането до разни места, в плащането на сметките или просто при разговор. Опитва се да бъде колкото може по-честен.

Сайкс започва да преглежда отчета за месец юли и усеща вълнение, когато забелязва, че към времето на мисис Финли на корта и нейните обеди е включен и гост, който е играл тенис и голф в клуба. Който и да е бил този гост, макар да е възможно да са били различни хора в отделните случаи, обмисля Сайкс, в течение на две седмици в клубните магазини за сметка на мисис Финли са похарчени почти две хиляди долара. Отваря месец август.

На осми, деня, когато мисис Финли е убита, един гост играл тенис очевидно сам, защото има сметка за машината за подаване на топки. Това е нещо, което общителната мисис Финли изглежда никога не е ползвала. Същия ден един гост е похарчил почти хиляда долара в спортния магазин при кортовете и ги е писал на сметката на мисис Финли.

Нищо не стои между Ламонт и Уин, с изключение на една антикварна маса и нейния червен копринен пеньоар.

Почти седем часът е, слънцето е огненооранжево, ивица розово се разлива по хоризонта, прозорецът е отворен и отвън нахлува топъл въздух.

— Защо не се облечеш? — подканя я той за трети път. — Моля те. Ние сме двама професионалисти, двама колеги, които разговарят. Нека оставим нещата така.

— Ти не си тук, защото сме колеги. Това е моят апартамент и ще нося каквото си искам.

— Всъщност не е твой — оборва я той. — Сами си е поговорил с администратора на сградата. Изглежда твоят директор на лабораторията по криминалистика направо процъфтява.

Тя нищо не казва.

— Моник? Откъде Хюбър получава парите си?

— Защо не го попиташ?

— Защо пребиваваш в неговия апартамент? Да не въртите нещо двамата?

— В момента съм почти бездомна. Хайде, престани вече с това.

— Добре. Ще се върнем на него — Уин се накланя напред, отпуска лактите си върху масата. — Аз мога да започна пръв или да ти дам възможност да ми кажеш истината.

— Да, колеги сме, както се изрази — очите ѝ са впити в неговите. — Ще ми прочетеш ли правата, преди да ме арестуваш за някакво престъпление, което си въобразяваш, че съм извършила?

— Истината — повтаря той отново. — Загазила си. Не мога да ти помогна, докато не ми кажеш истината.

— Нямам представа за какво говориш.

— Кабинетът над твоя гараж — продължава той. — Кой го използва?

— Получи ли разрешително за обиск преди да нахълташ там?

— Имотът ти е местопрестъпление. Целият, всеки сантиметър от него. Няма нужда да обяснявам това на теб.

Тя вдига пакет цигари, измъква една, ръцете ѝ треперят. За пръв път я вижда да пуши.

— Кога за последен път си била в апартамента над гаража си? — настоява той.

Тя запалва цигарата, смуква дълбоко, достатъчно внимателна е да издуха дима встрани, а не в лицето му.

— В какво възнамеряваш да ме обвиниш?

— Хайде, Моник, не преследвам теб.

— Такова е усещането — тя придърпва един пепелник по-близо.

— Добре, нека ти нахвърлям нещата — опитва Уин различен подход. — Влизам в гаража ти през страничната врата, която между другото беше разбита, а ключалката е изкъртена с лост.

Тя издухва дим, изгърсва пепелта, проблясък на страх, който се обръща в гняв.

— И виждам доказателства за кола, която е била там, следи от мръсни гуми. Може да са оставени, когато за последен път валя — точно през нощта, когато те нападнаха.

Тя слуша, пуши.

— Виждам падаща стълба, качвам се по нея и откривам апартамент за гости, който изглежда необитаем, като изключим следите по килима.

— И ти, естествено, преобърна мястото — подхвърля тя, обляга се назад в креслото си, сякаш го подканва да я погледне по начин, по който не би трябвало да го прави.

— Ако съм го направил, какво намерих? Защо не ми кажеш?

— Нямам представа — отговаря Ламонт.

13

Ламонт изтръсква пепелта, издухва дима, очите ѝ не изпускат неговите, пеньоарът ѝ не е нещо повече от червено сияние върху голата ѝ плът, пристегнат здраво около кръста, вижда се цепката между гърдите ѝ.

— И всичките тези високотехнологични лаборатории, с които си имаш работа в Калифорния! — подхвърля Уин. — В биотехнологиите и лекарствата има много пари. Голям потенциал за измами и мошеничества. Странно как подобни неща метастазират от човек на човек. Понякога до хора, които не са били лоши, но после са били изложени на това.

Тя слуша, пуши, гледа го със същия несигурен блясък в очите.

Той възкликва:

— Слушаш ли ме?

— Да не би сега да разиграеш лошото ченге, Уин? Няма да проработи. Аз познавам практиката по-добре от теб.

— Мислиш, че можеш да ми сториш това? — продължава той. — Да се съгласиш да бъда пратен в Тенеси, след това да ме изстреляш обратно тук, за да работя по твоя рекламен номер. Заплашително писмо. Обвинения, че прострелването не е правомерно, как можа да ми причиниш това? Какъв човек би направил подобно нещо?

— Беше внушение, че стрелбата трябва да бъде разследвана. Внушение, направено от окръжен прокурор, който играе по правилата — очите ѝ са втренчени в неговите. — Аз играх като по учебник.

— О, да! Ти и твоите правила. Ти и твоето его и машинации. Липсващо полицейско досие, досие за убийство, което никой не беше способен да открие. Можеш ли да познаеш? Намерих го. А можеш ли да познаеш къде? В твоя проклет апартамент над гаража. Ти луда ли си?

— Какво? — изглежда объркана и разтревожена.

— Чу ме.

— Досието на Финли е било в моя апартамент над гаража? Дори не знаех, че липсва или че моята служба някога го е... Къде точно?

— Ти ми кажи — той започва да се ядосва, и то много.

— Бих ти казала, ако знаех.

— Какво ще кажеш за готварската печка?

— Това за смешка ли трябва да мине?

— Досието по случая „Вивиан Финли“ беше в твоята печка.

В очите ѝ се връща сигурността, но смесена с подозрение и презрение.

— Някой е надрусан и дяволски тъп — промърморва тя. — Някой с паметта на комар. За да направи така, че да изглеждам зле.

— Ти ли го скри там?

— Аз не съм глупава — отговаря тя, смачквайки цигарата си сякаш бавно я убива. — Благодаря, Уин. Ти току-що ми даде изключително важна информация.

Тя се навежда напред, подпира ръцете си на масата, предоставяйки му гледка, която не би трябвало да вижда. Очите ѝ изразяват покана, която никога преди не е отправяла.

— Моник, прекрати това — казва той.

Тя не помръдва, чака, наблюдава го как гледа, а очите му имат своя собствена воля и в главата му кръжи повече от всеки друг път мисълта как ли би било с нея...

— Не прави това! — той отвърща поглед. — Зная какво изпитваш. Работил съм с жертви на сексуално насилие...

— Нищо не знаеш! Аз не съм жертва.

Избухването ѝ сякаш разтърсва кухнята.

— И аз няма да бъда — заявява той тихо и студено. — Няма да ме използваш за потвърждение, че си все още желана. Запази го за терапевта си.

— Ти да потвърждаваш? — изфучава тя, загръщайки по-плътно пеньоара си. — Мисля, че е обратното. Смятам, че аз щях да потвърдя — тя сяда изправена на стола, свежда поглед, започва да примигва, за да задържи сълзите.

Настъпва дълго мълчание, докато тя се бори да се овладее.

После промълвява:

— Съжалявам — избърсва очите си. — Не беше честно и съжалявам. Не исках да кажа това.

— Говори с мен — подканя я Уин.

— Ако си беше направил труда да вникнеш в това малко по-изчерпателно — възвръща си тя присъствието на духа и остротата, — можеше да откриеш, че не използвам гаража. Не съм паркирала колата си там от месеци. Някой друг го използва. Или използваше. Не съм стъпвала там.

— Кой?

— Тоби.

— Тоби? — яростно повтаря той озадачен. — Позволявала си на този безмозъчен идиот да живее в твоя имот? Боже!

— Май ревнуваш — тя се усмихва и пуши.

— А ти май смяташ, че дължиш на Хюбър...

Мислите му са объркани, едва не започва да пръска слюнки.

— Няма значение.

— Има!

— Попита дали Тоби може да живее там, докато работи като мой помощник. За да го махне от дома си.

Уин си мисли за стодоларовите банкноти в джоба на Баптиста, тубата с бензин, парцалите. Мисли си за липсващия ключ, принудил Ламонт да заобиколи откъм задната част на къщата, където е тъмно и залесено, за да извади резервния от кутията. Мисли си за увлечението на Тоби по наркотиците, сеща се за наркообвиненията към Баптиста и скорошното му посещение в съда за непълнолетни.

— Нека те питам нещо — проговаря накрая, — знаеш ли някаква причина Хюбър да иска смъртта ти?

Ламонт запалва друга цигара, гласът ѝ подрезгавява от дима. Спряла е с мартинитата, налива си чаша бяло вино.

Тя се вира в него, изпраща му сигнали, наблюдава как я гледа, чака очите му да намерят нейните. Господи, той е най-хубавият мъжки екземпляр, който някога е виждала! Черни, изгладени с ръб панталони, бяла памучна риза с отворена яка, гладка мургава кожа, черна като гарванова перушина коса и очи, променливи като времето. Припомня си, че е леко пияна, чуди се какво ли би било... тогава сама се възпира. Уин не продумва. Тя не може да каже какво мисли.

— Знам, че не ме уважаваш — изрича през цигарения дим.

— Жал ми е за теб.

— Разбира се! — тя чувства как надигащата се омраза стиска сърцето ѝ. — Ти и такива като теб взимат всичко от нас и после ни отблъсват встрани. Превръщат ни в боклук и после се отнасят към нас като към боклук. Запази съжалението си за своите приятелки курви и неудачници:

— Жал ми е за теб, защото си празна.

Тя се засмива, но смехът ѝ звучи кухо.

Празна. Исква ѝ се отново да заплаче, не разбира какво става с нея — в един момент се владее, а в другия се разпада.

— Търсиш нещо, с което да запълниш голямата си празнота, Моник. Най-хубавото от всичко. Власт. Слава. Още власт. Красота. Всеки мъж, когото поискаш. Всичко това е толкова крехко. Подобно на всичките ти стъкларии. Най-малкото нараняване или разочарование — и всичко се натрошава.

Тя се извъръща от него. Не иска да му даде очите си.

— Ще те питам отново. Имаш ли нещо общо с това, че досието по случая „Финли“ е попаднало в твоя апартамент, където е живял Тоби?

— Защо? — избъбря тя с треперещ глас, гледайки отново към него. — За да го скрия от теб? Не. Казах ти. Никога не съм виждала това досие. Предполагах, че е в Тенеси.

— Тогава не си го виждала, когато е пристигнало в службата ти? Тоби твърди, че го е сложил на бюрото ти.

— Той е един проклет лъжец. Дори не знаех, че е било изпратено в службата. Очевидно той го е взел.

— Тогава ще приема, че го е занесъл в твоя апартамент над гаража и го е скрил. Или го е поставил не на място. Или каквото там е направил.

— Аз не влизам там, не и след като той се настани. Това е просто помещение за гости, рядко използвано.

— Няма вид и той да го е използвал много. Никога ли не си го виждала да идва и да си отива?

— Не обръщам никакво внимание.

— Никога ли не си виждала колата му?

— Понякога я чувах, обикновено много късно през нощта. Не се бърках в работата му. Честно казано, не ме интересуваше.

Предполагах, че го няма през цялото време, защото купонясва с приятелчетата си наркомани.

— Може би приятелче наркоман на име Роджър Баптиста. Както изглежда, Тоби изобщо не е планирал да се върне в твоята служба или апартамент след ваканцията си в Уинярд.

Тя мисли, лицето ѝ е изопнато, гневно. Уплашено.

— Защо Тоби би взел досието от службата ти? — притиска я Уин.

— Разсеян е, мозъкът му е изгнил от наркотиците, не му е останала памет...

— Моник?

— А ти какво си мислиш! Защото някой го е помолил. За да ме направи да изглеждам неспособна, корумпирана. Ти нямаше да имаш онова, което ти трябва, за да работиш по случая. Без досието е почти невъзможно, нали? Ако беше открито там, щеше да е ужасно за мен.

Уин само слуша.

— Някой е казал на Тоби да го вземе и глупакът с разяден мозък го е направил — за минута тя млъква, после продължава: — Глупава, неспособна. Жива или мъртва. И в двата случая Краули ще бъде преизбран.

— Мислиш, че има нещо общо с това?

— Колко удобно, че Тоби е бил извън града през онази нощ. Когато ти се появи, когато онова се случи, Тоби го нямаше там. Токущо бе тръгнал за Уинярд. Няма свидетели. Целта на смешното писмо, оставено в кафене „Дизел“, вероятно е била да направи нужното, за да не решиш да се появиш и да предотвратиш онова. Кое то ти все пак направи.

— Значи и за това знаеш — отбелязва Уин. — Нека предположа. Хюбър и копринените му вратовръзки. Тази нощ — алена.

— Разбрах след случилото се. Сега може би виждам друга причина да го е направил. Едно подигравателно писмо, за да има с какво да се занимаваш. В случай че решиш да се отбиеш, за да ме видиш...

— Защо би си помислил подобно нещо?

— Патологична ревност. Мисли, че всички ме желаят. Мисли, че всички желаят теб. Може би Тоби го е избрал. Сигурно си прав — връща се тя на другата тема, на Баптиста, — сигурно той е един от

неговите източници на наркотици. Вероятно го е срещнал, докато се е размотавал из съдебната палата. Мислиш ли, че той му е платил?

— Кой е той?

Тя вперва поглед в него, дълго го гледа, после казва:

— Знаеш много добре.

— Хюбър — произнася Уин. Няма да е лесно да бъде разпитан, когато му дойде времето.

— Вероятно Джеси е влязъл с взлом в апартамента над гаража...

— Защо? За да намери досието?

— Да... Не знам. Не знам. Всичко, което знам, е, че искаше да изглеждам зле. Да унищожи името ми. След смъртта ми. Или сега. Докато съм жива...

Гласът ѝ трепери, очите ѝ са пълни с яростни сълзи. Уин я гледа, изчаква.

— Кажи ми — тя едва говори, — платил му е и да ме изнасили?
— тя повишава глас, сълзите ѝ се стичат.

Уин не знае. Не знае какво да каже.

— Или му е платил просто да ме убие и да изгори къщата и безползното лайно само е измислило изнасилването. А, да. Всеизвестното престъпление заради благоприятна възможност.

— Защо? — тихичко пита Уин. — Защо такава...

— Защо такава касапница? — прекъсва го Ламонт с пронизителен смях. — Защо? Хайде, Уин, виждаш го всеки ден. Омраза. Завист. Да те презират, оскърбяват, заплашват. Да ти го връщат. Убий някого колкото може повече пъти и по колкото е възможно по-ужасни начини. Нали така? Унижавай ги и им причинявай колкото може повече болка и страдания.

Картини от онази нощ с нея. Уин се насилва да ги пропъди обратно.

— Е, опита се — заключава Моник. После: — Колко?

Той знае за какво пита. Не ѝ отговаря.

— Колко!

Поколебава се и произнася:

— Хиляда долара.

— Значи толкова струвам.

— Това няма нищо общо и ти го знаеш...

— Не си прави труда — пресича го тя.

Оръжейният магазин на Рекс е на Тъпърд Роуд в Ийст Флат Рок, добро място за частна среща, защото е затворен в неделя. Хубаво е да знаеш, че народът в Северна Каролина, който вярва в огнестрелните оръжия и камуфлажа, спазва Шабат.

Сайкс и Уин седят на сгъваеми столове между стелажи с пушки и рибарски принадлежности. Един трикилограмов костур, окачен на стената, я гледа лошо с рибешките си очи. Облегнат на витрина с пистолети, стои шерифът на Хендерсън Каунти — Ръдърфорд. Той е приятел на Рекс, което обяснява как е намерил ключа, за да пусне Уин и Сайкс, така че да могат да проведат малко обсъждане на случая „Финли“.

Ръдърфорд изглежда като името си, странна работа, феномен, с който Сайкс е наясно през целия си живот.

Той е голям и тътне като товарен влак, заплашителен и настървен само в една посока — своята. По един или друг начин им припомни повече от веднъж, че Флат Рок е под негова юрисдикция.

Недвусмислено заяви, че ако някой прибере Джордж и Кимбърли (Ким) Финли, това ще бъде той. Каза, че първо трябва да разбере защо трябва да бъдат задържани. Така че Сайкс и Уин правят всичко възможно, за да обяснят търпеливо фактите по случая, подробности, които станаха очевидни, докато будуваха цялата минала нощ на път от Ноксвил дотук. После отседнаха в един „Бест Уестърн Мотел“, разнищваха и сглобяваха информацията от досието, до което трябваше да имат достъп от началото, страница след страница доклади, свидетелски показания и дузина ужасяващи снимки, които правят много неща тревожно очевидни.

Ким е намерила жестоко пострадалото тяло на мисис Финли и позвънила на 911 в 14,14 часа на 8 август. Твърди, че карала бялата лимузина „Мерцедес“ на Джордж, излязла по работа и решила да се

отбие на гости. Обаче няколко часа по-рано, между десет и тридесет и единадесет, пенсионер, който живее само на няколко преки от Сикуоя Хилс на мисис Финли, видял Ким в района да кара своя червен „Мерцедес“ купе. Когато детектив Барбър я попитал за това, тя предложила простото обяснение, че докато била излязла, спряла в околностите на Сикуоя Хилс, за да изведе своята малтийска болонка Ча-Ча по Чероки Булвард или булеварда, както го нарича тя. Нищо особено подозрително в това, след като Чероки Булвард е бил и е популярно място, на което хората, включително приходящите, извеждат кучетата си. За Ким, която не живееше в Сикуоя Хилс, се знаело, че разхожда Ча-Ча там ежедневно в зависимост от времето, а 8 август се случил хубав ден.

В своите показания пред Барбър тя продължила да преде доста правдоподобната си история: прибрала Ча-Ча около пладне, проверила как е Джордж, който бил болен на легло с настинка, след това излязла с неговия „Мерцедес“, защото нейният „Мерцедес“ купе се нуждаел от бензин и издавал странен шум. По пътя си към химическото чистене решила да се отбие у мисис Финли и когато не ѝ отворили вратата, Ким си отключила и преживяла най-страшния шок през живота си. Тя продължила да разказва на Барбър, твърде плачливо, че много се тревожела за сигурността на мисис Финли. „Имаше всички тия пари, обичаше да се самоизтъква и живееше сама, а беше толкова наивна и твърде доверчива — казала тя, добавяйки, че по-рано през седмицата. Когато Джордж и аз наминахме, за да вечеряме с нея, и двамата видяхме един подозрителен на вид чернокож близо до къщата ѝ, който я зяпаше. Когато завихме по алеята за автомобили, той бързо се отдалечи“.

Джордж, разбира се, потвърдил историята на жена си. Той, естествено, имал няколко свои хубави истории, включително, че е почти сигурен, че леля му забелязала същия този чернокож мъж няколко дни по-рано, когато той само се разхождал нагоре-надолу пред къщата ѝ, шляейки се, по нейните думи. Бил почти сигурен, че вероятно е оставил един чук върху перваза на прозореца в спалнята на леля си. Използвал го, за да помогне на лелята да окачи една картина, не е сигурен точно кога. Но не много преди това да се случи. Развила се приемлива теория: мисис Финли се върнала вкъщи от тенис, пазаруване или нещо друго и прекъснала своя нападател, който успял

да открадне само кутия със сребърни монети, която по общо мнение била на видно място върху една тоалетна масичка в спалнята.

В една от бележките си Барбър е записал, че когато пристигнала полицията, във ваната имало вода, в единия ѝ край била метната мокра кърпа, а друга, по-голяма влажна хавлия лежала на пода в спалнята, недалеч от мястото, където е намерено тялото. Той предположил, че когато убиецът чул колата на мисис Финли по алеята, може да се е скрил и да е гледал как се съблича, за да се изкъпе, което може да го е възбудило сексуално. Щом останала само по сините си украсени с волани шорти за тенис, той я е нападнал и когато тя започнала да крещи, забелязал чука на перваза на прозореца и го използвал.

Онова, което Барбър не е обмислял, или поне не писмено, е възможността мисис Финли да е била във ваната, когато се е появил нейният нападател, и че е възможно той да е бил някой, когото тя познавала толкова добре, че да му позволи да влезе в спалнята и дори да говори с нея, докато е още във ваната или се е подсушавала. Може би някоя близка приятелка или роднина, може би някой, който невинаги се е разбирал с нея. Изглежда на Барбър никога не му е хрумвало, че мисис Финли може да е убита от много близък човек. Тогава убийството започнало да изглежда като опит за сексуално нападение, което стигнало дотам, че гащичките за тенис били смъкнати до коленете ѝ, преди вбесеният нападател да я пребие до смърт.

Според показанията на един от партньорите за тенис на мисис Финли Ким и възрастната богаташка били станали доста враждебни една към друга през онова лято и мисис Финли започнала да подхвърля разни неща, например че китайци би трябвало да работят в пералните на самообслужване, не женени хора като нейния племенник. Сайкс с пълна сигурност би била нащрек, ако тя беше детектив и някой ѝ кажеше това. Би се съсредоточила изцяло върху казаното, би свързала точките, би решила, че Ким и мисис Финли здраво са се мразили и вероятно когато този ден Ким се отбила в дома ѝ след тениса и след поредното лудо пазаруване, писано на сметката на мисис Финли в кънтри клуба, са започнали разправия, която не е завършила добре.

— Все още ми звучи прекалено косвено — заявява шерифът Ръдърфорд от страничната част на витрината с пистолетите, която го подпира.

— ДНК експертизата не е косвена — отговаря Уин и продължава да гледа Сайкс, сякаш за да подсети шерифа, че те двамата са на едно мнение.

— Не разбирам защо не са взели експертизата тогава. Сигурни ли сте, че нещо не се е замърсило след двадесет години?

— Изобщо не са правили ДНК тест тогава — отговаря Уин, гледайки Сайкс, и тя кимва. — Само стандартната серология, определяне на кръвната група, който показал със сигурност, че кръвта върху тенис екипа е на мисис Финли. Но онова, което не са проверили преди двадесет години, са части от дрехите, които биха могли да предоставят друга биологична информация.

— Какви части? — пита шерифът, докато на лицето му се появява израз на нетърпение.

— Части, които се търкат в кожата ти, части, по които може да има пот, слюнка или други телесни течности. Можеш да ги получиш от най-различни места. Вътрешността на яки, под мишниците, околожки от шапки, чорапи, вътрешността на обувки, дъвки, фасове. Нуждаем се от много чувствителна ДНК технология за подобни тестове. Полимерна верижна реакция и КТП, което ще рече къси тандемни повторения. А между другото, когато ДНК е замърсена, не получаваш неверни доказателства.

Ръдърфорд не иска да задълбава в това и казва:

— Добре, Джордж и Ким няма да ви причинят никакви неприятности. И както ви казах, зная, че са си вкъщи. Накарах секретарката ми да им звънне, под предлог, че събира пари за фонда за урагани на Ордена на полицейското братство^[1]. Виждали ли сте нещо подобно на тия урагани? Ако ме питате, Всемогъщият Бог е недоволен от нещо.

— Има колкото щеш неща, от които да е недоволен — обръща се към него Сайкс. — Изобилие от амбиция, алчност и омраза. Точно нещата, довели до убийството на мисис Финли.

Шериф Ръдърфорд не продумва, не иска да погледне към нея, насочва всичките си забележки и мнения към Уин. Това е мъжки свят, което вероятно обяснява защо са всички тия урагани. Наказание, че жените не си стоят вкъщи и не правят онова, което им се казва.

— Преди да тръгнете — казва шерифът на Уин — ми се иска да изясня онази част с влака, защото все още подозирам, че е било

убийство. Може би е била набъркана някакъв вид организирана престъпност, Дикси мафията^[2] или нещо подобно. И ако е така — той бавно поклаща глава и двойна брадичка, — може би трябва да подходим към всичко другояче. Да повикаме ФБР.

— Няма начин да е било убийство — непреклонна е Сайкс. — Всичко, което открих за случая Марк Холанд, сочи самоубийство.

— И какво е това „всичко“ — пита шерифът Уин, сякаш той е изказал това твърдение.

— Като факта, че когато е бил женен за Ким, тя му изплюскала парите и го мамела. Имала връзка с най-добрия му приятел, също ченге. Марк е имал достатъчно причини да бъде потиснат и ядосан — обяснява тя, гледайки право в шерифа.

— Може да не е било достатъчно за Барбър, за да продължи в тази посока — добавя Уин, — но е трябвало да поразпита малко за характера и морала на Ким. Което очевидно е направил, след като се е свързал със службата на патолога в Чапъл Хил и след това е закачил с телбод снимка от останките на Холанд към описа на личните вещи на мисис Финли при аутопсията.

— Опис на вещите, който включва тенис екип? И тъй като екипът за тенис бил шести размер, той е направил някаква Шерлок-Холмсова връзка със смъртния случай на релсите? — Ръдърфорд обелва ментова дъвка, намига на Уин: — Представи си, че оставя ДНК-то си по това, а? — после го подканва: — Продължавай — дъвчейки. — Хайде, давай нататък. Слушам. Свържи го с умрелия под влака. Надявам се, че ще можеш — дъвче.

— Десети — намесва се Сайкс. — Тенис екипът е бил десети размер.

— Е, не че съм експерт по женски облекла, но не мога да видя никаква връзка между горкото ченге, прегазено от влак, и тенис екипа на мъртвата госпожа. Намеквате, че детектив Барбър е разбрал, че тези дрехи са прекалено големи за мисис Финли? — отново отправя всичко това към Уин.

— Обзалагам се, че Барбър не е забелязал — подхвърля Сайкс.

— Не мисля, че аз бих го направил — казва шерифът на Уин. — А ти? — той му смига, дъвчейки.

— Точно детектив Гарано забеляза — обявява Сайкс.

— Може би по-простичкият отговор е, че Барбър е изпратил за изследвания кървавия тенис екип в лабораториите на Бюрото за разследване в Тенеси — предполага Уин. — Имал е копие от описа и го е закачил към снимката от моргата. Пъхнал ги в плика със септемврийската сметка от неговата „Мастъркард“, може би защото там са изброени разходите за пътуването му предходния месец до службата на патолога в Чапъл Хил. Хората правят разни неща, без да се замислят. Кой знае...

— Сигурно това е истината — съгласява се Сайкс, сещайки се за досието, което Тоби Хюбър глупашки е пъхнал в печката.

— Много подробности никога не придобиват смисъл — продължава Уин. — Много празнини никога не се запълват. Много от нещата, които се пресъздават, вероятно твърде малко приличат на онова, което наистина се е случило през тези минути или частици от секундата, когато взрив на насилие прекратява нечий живот.

— Ти да не си някакъв философ? — Ръдърфорд присвива очи, дъвче дъвката си.

Уин става от стола, поглежда към Сайкс и ѝ дава сигнала.

— Ние просто имаме нужда от малко време, за да им предадем щастливата новина, после можеш да ги прибереш — обръща се той към шерифа.

„Поне каза ние“ — мисли си Сайкс. Не беше задължен да я включва. Случаят е негов, но независимо от това често си го припомня, се чувства разочарована и потисната заради това, направо обидена. След всички тези тъмни места и кашони, обаждания и пропуснати часове в академията плюс всичко останало със сигурност го чувства свой случаи и ще ѝ бъде доста приятно да каже на Ким и Джордж Финли, че не са се измъкнали, че им предстои да се озоват с белезници и да свършат в една много по-различна Голяма Къща от тази, с която са свикнали. С бодлива тел наоколо.

— Те са доста мили хора — казва Ръдърфорд на Уин, докато излизат и вървят към паркинга, хвърля хубав дълъг пренебрежителен поглед към стария „Фолксваген Рабит“ на Сайкс. Същото бе направил в началото, когато тя и Уин пристигнаха. — Истински срам е да бъдат затворени — продължава да дъвче. — Никога не са причинявали неприятности тук.

— А и не изглежда, че ще имат такава възможност — вметва Сайкс.

На няколко километра се намира Литъл Ривър Роуд, където доста от богатите жители на Флаг Рок притежават големи домове и имения, мнозина поддържат летни къщи и много от техните притежатели са от далечните Ню Йорк, Лос Анджелис, Бостън и Чикаго.

Сайкс спира колата си на дългата непавирана алея за автомобили, паркира от едната страна между растителността, така че двамата с Уин да могат да се появят без предварително предупреждение. Слизат и се отправят към къщата, която племенникът на Вивиан Финли Джордж и неговата 93-процентова източноазиатска жена Ким са наследили от нея след убийството. Заможната двойка е женена от двадесет и две години, сватбата била шест месеца след като първият съпруг на Ким, детектив Марк Холанд, се самоубил върху железопътните релси в усамотен район на Северна Каролина.

— Е, знам, че щях да проверя — отбелязва Сайкс, продължавайки разговора, който бяха водили през последните десет минути.

— Лесно е да се каже двадесет години след случилото се — подсеща я Уин. — Не сме били там.

— Значи не би си направил труда да провериш резервациите на тенис кортовете? — пита Сайкс, докато вървят по непавираната алея за коли към мястото, където Джордж и Ким се наслаждават на своя привилегирован живот в хубавия си дом.

— Нали разбираш, да направиш същото шибано нещо, което аз направих?

Тя трябва отново да напомни на Уин колко здраво е работила, колко учудващо изчерпателно и умно разследване е провела.

— Ако Барбър беше направил това, той би осъзнал, че не мисис Финли е ползвала машината за подаване на топки този ден — продължава Сайкс, която до момента е привела същия довод вече четири пъти, — освен ако не се е подписала като гост. Трябвало е само да задава въпроси.

— Може би се е чувствал малко като мен — предполага Уин.

— Не е искал да си има работа с клуб, който никога не би го приел за член.

Тя върви близо до него. Той я прегръща.

— Значи ще отиде в затвора? — пита Сайкс и няма предвид Ким Финли.

Тя мисли за МониК Ламонт.

— Лично аз мисля, че беше достатъчно наказана — отговаря Уин. — Но още не съм свършил.

За миг замълчават, докато вървят под слънцето, а алеята за коли е дълга и извита и навсякъде има дървета. Той може да усети тъгата в сърцето на Сайкс, да почувства болката и разочарованието ѝ.

— Да, имаш много несвършена работа там, точно така — казва тя. — Предполагам, че ще заминеш, след като се погрижиш за тия двамата — тя се вторачва по посока на къщата.

— Бихме могли да използваме няколко добри следователи в Масачузетс — подхвърля той.

Сайкс крачи до него, прегърнала го здраво с ръка.

— Мислиш ли, че кутията със сребърни монети изобщо е съществувала? — пита тя, може би просто за да смени темата, а може би, за да откъсне мислите си от там, където Уин живее и работи, от мястото, където си има свой живот, толкова преплетен с този на Ламонт, независимо че го отрича.

— Вероятно — отговаря ѝ той. — Предполагам, че Ким я е грабнала първия път на излизане, след като я е убила, опитвайки се да измисли как да режисира убийството така, че да прилича на обир и сексуално престъпление. За да маскира онова, което всъщност вероятно е било импулсивно престъпление. Да го припише на подозрително изглеждащ чернокож. Това е действало като магия, особено по онова време. Хора са се обаждали в полицията за баща ми. Често се случвало. Той е в собствената си градина, а го описват като дебнеш субект.

Слънцето е горещо над главите им, въздухът е хладен, сега къщата се вижда, наднича над дърветата. Те свалят ръцете си един от друг, раздалечават се, отново са колеги, говорят за случая. Сайкс се чуди защо Джими Барбър никога не е поставил въпроса какво се е случило с обувките и късите чорапи на Вивиан Финли, пита се какво

ли е намерила Ким да облече, когато е побягнала, след като е свалила кървавия си екип за тенис. Чудеше се за много неща.

Къщата е точно пред тях, Джордж и Ким Финли, вече на около шестдесетина години, са седнали в бели столове на широката бяла веранда и обядват.

Уин и Сайкс се втрещават в двамата на верандата, които на свой ред се вторачват в тях.

— Твои са — тихичко ѝ подшушва той.

Сайкс го поглежда:

— Сигурен ли си?

— Случаят е твой, партньоре.

Те тръгват по плочника на тротоара, насочват се към дървените стъпала, които водят нагоре до верандата, където Джордж и Ким са спрели да ядат. Тогава Ким става от стола си, изгърбена жена с посиняваща коса, хваната с игла на кок, очила с тъмни стъкла, бръчки, които показват, че доста се въси.

— Загубихте ли се? — пита високо тя.

— Не, мадам, определено не сме се загубили — отвръща Сайкс, докато заедно с Уин стъпва на верандата. — Аз съм специален агент Делма Сайкс от Бюрото за разследване в Тенеси. Това е следовател Уинстън Гарано от Масачузетската щатска полиция. С вас ли говорих по телефона неотдавна? — обръща се тя към Джордж.

— Да, защо? — Джордж прочиства гърлото си, дребен мъж, бяла коса, изглежда несигурен, сваля салфетката си от ризата „Изод“, изглежда неуверен дали да се изправи, или да остане седнал.

— Убийството на Вивиан Финли е отворено наново поради нови доказателства — заявява Сайкс.

— Какви доказателства е възможно да има след толкова години? — пита Ким, прави се, че няма представа, дори се опитва да изглежда разстроена от спомена.

— Вашето ДНК, мадам — отговаря ѝ Сайкс.

[1] Основан през 1915 г., орденът е най-голямата професионална полицейска организация с повече от 320 000 членове. — Б.пр. ↑

[2] Криминална организация, действаща в южните щати, която се занимава с различни престъпления, включително поръчкови убийства,

без да е структурирана или ръководена по подобие на италианската мафия. — Б.пр. ↑

Той и Нана на тайна мисия, средата на октомври е, нощите са започнали да стават свежи и хладни без много лунна светлина.

Уотъртаун кара бързо към адрес, на който според неин клиент през почивните дни в мазето тайно се провеждат кучешки боеве. Ужасяващи, изпълнени с насилие битки: мопсове, териери, булдози, питбули, изгладнели, хапани, разкъсвани на парчета. Вход — двадесет долара.

Уин все още вижда изражението на лицето на Нана, докато чука на вратата, лицето на мъжа, когато тя влезе право в тъмната мръсна къща.

„Държа те между пръстите си — заяви тя, вдигна два пръста и ги притисна. — И ги стискам. Къде са кучетата? Защото ги взимаме всичките на минутата.“ И стисна пръсти колкото сили имаше точно пред подлото му бездушно лице.

„Луда вещица!“ — кресна ѝ той.

„Върви да хвърлиш един поглед в градината си, виж лъскавите нови пенита навсякъде“ — подкани го тя и може би времето бе разкрасило случката, но както Уин си я спомня, щом тя спомена пенитата и мъжът отиде до прозореца да погледне, яростен вятър се е появи от нищото и един клон се блъсна в същия прозорец и го разби.

Нана и Уин потеглят с кола, пълна с кучета, жалки, обезобразени създания, той плаче неудържимо, опитва се да ги милва, да направи нещо, за да не бъдат наранени и да не треперят толкова. Оставят ги в клиниката за животни и подкарват към дома. Станало е много студено. В къщата отоплението е пуснато, а родителите на Уин и Пенсил са мъртви...

— Пенсил? — пита Моник Ламонт от стъкленото си писалище.

— Шантава смесена порода, жълт лабрадор. Пенсил. Защото като кутре винаги дъвчеше моливите ми — обяснява Уин.

— Отравяне с въглероден окис.

— Да.

— Това е ужасно — звучи толкова кухо, когато Ламонт го казва.

— Чувствах го като моя вина — доверява ѝ той. — Може би по същия начин, както ти приемаш, че си виновна за случилото се с теб. Жертвите на изнасилване често изпитват това. Знаеш го. Виждала си го достатъчно в кабинета си и в съда.

— Аз не съм жертва.

— Била си изнасилена. Едва не беше убита. Но си права. Не си жертва. Беше жертва.

— Както и ти.

— По различен начин, но е истина.

— На колко си бил?

— На седем.

— Джеронимо — произнася тя. — Винаги съм се чудила защо точно Джеронимо. Смелост? Решителност? Отмъщение за смъртта на семейството? Великият воин на аначите.

Тя отново е старото си „аз“, в хубав черен костюм, слънчева светлина разпалва всяко парче стъкло в кабинета ѝ. Уин има усещането, че е в центъра на дъга. Дъга, която е нейна. Ако каже истината, цялата истина, тогава има надежда.

— Защото ги е трябвало да станеш герой? — пита тя, опитвайки се да покаже топлота и да скрие страха си. — Трябвало е да станеш воин, защото си останал сам?

— Защото се чувствах безполезен — обяснява той. — Не исках да спортувам, да се състезавам, да бъда в отбори, да правя много неща, които по някакъв начин могат да ме съизмерят и да покажат колко съм безполезен в действителност. Така че един вид стоях настрана, четях, рисувах, пишех. Всички неща, които можеш да правиш в усамотение. Нана започна да ме нарича Джеронимо.

— Защото си се чувствал безполезен? — Ламонт се протяга за газираната си вода, празно изражение на впечатляващото ѝ лице.

Нана винаги му напомняше: „Ти, скъпи, си Джеронимо. Никога не забравяй това, скъпи.“ И Уин казва на Ламонт:

— Едно от многото неща, които Джеронимо е казал, е: „Не мога да си помисля, че сме безполезни или че Бог не би ни създал. И слънцето, мракът, ветровете — всички слушат какво имаме да кажем.“ Така че това е, което трябва да кажа за себе си. Истината, Моник —

после добавя: — Сега е твой ред. Аз съм тук, за да те слушам, но само ако възнамеряваш да ми кажеш всичко.

Тя отпива вода, гледа го, обмисля, после пита:

— Защо ти пука, Уин? Защо наистина?

— Справедливост. Най-лошите неща, които се случиха, не са по твоя вина.

— Наистина ли щеше да те е грижа, ако бях влязла в затвора?

— Мястото ти не е в затвора. Нямах да бъде честно по отношение на другите обитатели.

Изненадана, тя се засмива. Но веселието ѝ бързо изчезва. Пие още вода, ръцете ѝ са неспокойни. Уин я пита:

— Това не е само защото се кандидатира за губернатор. Нали така?

— Очевидно не — отговаря Моник, очите ѝ са вперени в него. — Не. Разбира се, че не. Беше двупластов план. Изгубването на досието за убийството на Финли и появата му после в моя апартамент щеше да превърне „В опасност“ във фарс. Да обърне мен и моята служба във фарс, да спечели благоразположението на губернатора за Хюбър, двамцата са заедно в това. Нямам никакво съмнение. Или съм убита, или съсипана, или и двете. Наистина. Никой не казва мили неща на погребението ми. Защото е безполезно. Джеронимо, и аз тази дума... — тя прави пауза, гледа го. — Безполезно и глупаво.

— Губернаторът е искал да бъдеш убита?

Тя поклаща глава.

— Не. Той просто не искаше да спечеля изборите. Джеси искаше губернаторът да му е благодарен... как, по дяволите, мислиш, е стигнал до това място и такъв живот? Услуги. Манипулиране. Искаше да съм мъртва и — о, да! — това със сигурност щеше да направи живота на Краули по-лесен, но не! Нашият скъп губернатор не би имал куража за това. Джеси винаги иска от всичко по много. Особено пари.

— Търговия с вътрешна информация? Може би купуване на акции от високотехнологична ДНК лаборатория, която ще получи голямо внимание?

Тя се протяга за бутилката с вода. Празна е. Измъква сламката, пуска я в стъкленото кошче за боклук под бюрото.

— Прохемоген — продължава Уин. — ДНК технология, която прави генетично сравнение между пациентите и лекарствата.

Лабораторията, която той избра за медийните си фойерверки, може и да прави наследствени профили в криминални случаи, но не там са парите.

Моник слуша. Тя има познатото изражение, което добива винаги, когато сглобява случай.

— Парите са в използването на геномиката, за да помогне в разработката на тези суперлекарства от следващо поколение. Големи пари, много големи — обяснява Уин.

Тя не отговаря, слуша напрегнато.

— Лабораторията е в Калифорния — не спира той. — Ти и губернаторът ще привлечете към нея национално внимание покрай случая с убийството на възрастната жена в Тенеси. Е, но това е крайно полезно. Не е ли така? Привличаш голямо внимание към тях и тяхната доходоносна биотехнология, осигуряваш им безплатна реклама. И познай какво? Може би техните акции ще се покачат. Колко акции притежаваш?

— Това прави поне едно нещо очевидно — обажда се тя. — За да изглежда така, сякаш съм занесла досието за случая „Финли“ у дома, са го скрили. Но е трябвало да бъде намерено.

Той се вглежда в нея продължително, после отбелязва:

— Доста хитро. Съсипва теб, но избягва провала. Накрая досието се намира. Реклама и още реклама. За твоя сметка. Може случаят да е решен, може и да не е, но има още реклама за лабораторията в Калифорния.

— Така или иначе ще я получи. Вече я получава. Случаят е разрешен.

— Лабораторията не е сторила нищо лошо. Всъщност направи всичко както трябва. Помогна да се реши случаят.

Тя кимва разсеяно.

— Тъжната истина е, че възрастната жена нямаше никакво значение във всичко това — заключава Уин. — На участващите не им пукаше.

Ламонт обмисля, вероятно се опитва да насочи нещата в посока, която ѝ е удобна, после заявява:

— Зная, че вероятно няма да ми повярваш, но ме интересуваше. Искях случаят ѝ да бъде решен.

— Колко акции притежаваш? — пита Уин отново.

— Няколко.

— Сигурна ли си?

— Тази идея никога не би ми хрумнала. Не знаех нищо за фирмата, но по силата на поста си Джеси е запознат с всякакви биотехнологии, всякакви частни лаборатории, които никнат по целия свят. Не знаех за това. За калифорнийската лаборатория и нейната биотехнология. Просто си мислех, че работим върху двадесетгодишен случай на убийство, превърнал се в публична инициатива в областта на криминалистиката, която нарекох „В опасност“. Наистина.

— С Хюбър ли си била в нощта, преди да бъдеш нападната? Когато вероятно са изчезнали ключовете ти? Ти каза, че не си била вкъщи, отишла си на работа направо от мястото, където си спала.

Уин е поставил записващ минидиск върху стъкленото ѝ писалище. Води си и бележки.

— Вечеряхме. Не мога... Не мога да повярвам много неща за него...

— Мотив? — Уин няма да ѝ позволи да избегне отговора. Тя не бърза, после започва:

— С него сме приятели. Точно както Джеси и ти сте приятели.

— Много се съмнявам, че е съвсем същото.

— В началото на тази година той ми даде няколко съвета за моя портфейл от акции — тя си прочиства гърлото, опитва да укрепи гласа си. — Изкарах малко пари. Седмица по-късно осъзнах какво става, когато прочетох във вестника, че щатските контролни органи са разрешили продажбата на определено лекарство, разработвано в някаква лаборатория. Но не тази от случая „Финли“. Друга.

— Достатъчен мотив ли е това, за да подготви убийството ти?

— Получавал вътрешна информация в замяна на изпращането на хиляди комплекти ДНК-тестове за нашите бази данни за анализиране в някоя лаборатория. По негова препоръка — за бази данни в други щати. Големи покупки на инструменти за неговите лаборатории, препоръки към други лаборатории по криминалистика да купуват същите неща. Това е продължавало с години.

— И ти е признал всичко това?

— След съвета му за акциите започнаха да се трупат много неща — тя хвърля поглед на минидиска. — Колкото повече ми разкриваше, толкова повече ме въвличаше. Аз съм виновна, че се възползвах от

вътрешна информация. После съм виновна в заговор. Знаех какво върши директорът на щатската лаборатория по криминалистика, но не казах нито дума. Да не споменаваме...

— Точно така. Твоята не твърде професионална връзка.

— Той ме обича — казва тя с безучастен глас, докато се е втренчила в записващия минидиск.

— Удивителен начин да го покаже.

— Аз я приключих преди месеци, след като ми даде съвета за акциите и осъзнах в какво се е забъркал, в какво ме е въвлякъл. Какъв е. Казах му, че не го обичам вече, не и по този начин.

— Заплаши ли го?

— Казах му, че повече не искам да имам нищо общо с нелегалните му дейности, че трябва да престане. И ако не ги прекрати, това ще има последствия.

— Кога му каза това?

— През пролетта. Вероятно не беше твърде умна постъпка — мърмори тя, все още втренчена в минидиска.

— Можеше да присъства адвокат — подсеца я Уин. — Ти каза всичко това доброволно. Аз не съм те насиллил.

— Между другото, хубав костюм — тя гледа летния му сив костюм, преглъща, опитва да се усмихне.

— „Емпорио Армани“, около три сезона де моде, седемдесет долара. Не те накарах насила — повтаря Уин.

— Не, не си — потвърждава тя. — И ще приема онова, което следва.

— Ще свидетелстваш ли срещу Хюбър?

— За мен ще бъде удоволствие.

Уин вдига устройството, натиска бутона, изважда диска, после пита:

— Някога хрумвало ли ти е, че тук имаш достатъчно стъкло, за да изгориш до основи цялата сграда?

Избира кристално преспание, вдига го към слънцето, което нахлува на потоци през прозореца, фокусира горещата до бяло точка върху диска.

Ламонт гледа с удивление, докато не започва да се издига тънка струя дим.

— Какво правиш?

— Моник, живееш в барутен погреб. Това можеше всеки момент да избухне в пламъци. Може би трябва да бъдеш по-внимателна, да свалиш жегата от себе си и да я насочиш някъде другаде. Насочи я право там, където ѝ е мястото.

Подава ѝ съсипания диск, пръстите им лекичко се докосват, казва ѝ:

— В случай че вземеш да размислиш, просто извади това и си спомни какво ти казах.

Тя кимва, пъха повредения диск в джоба.

— И още един съвет. Ако някой друг те разпитва, например съдебни заседатели, които ще решават дали да отидеш на съд — добавя Уин, — ти препоръчвам да не споменаваш излишни подробности. Така, както го виждам аз, повечето хора ще предположат, че Хюбър ти е свил номер в заговор с губернатора, ревнив и отмъстителен, защото си го отблъснала, алчен. И така нататък, и така нататък. Записах по-голямата част. Уместната информация — вдига бележника си. — Просто пропуснах подвеждащите неща. А ти знаеш кои са те. Акциите, които Хюбър ти е препоръчал, незаконните деяния, които ти е признал и за които ти не си съобщила. Няма доказателства. Можеш да правиш каквито инвестиции пожелаеш. Това не значи, че имаш вътрешна информация. Нали така? Твоята дума срещу неговата. Тя го гледа и изучава, докато той натиска бутона за набиране на мобилния си телефон.

— Сами? — казва в слушалката. — Искам Хюбър да бъде доведен на разпит. Да. Времето настъпи. Вземи съдебно разпореждане, ще претърсим всяко място, което притежава. И нашето малко другарче Тоби. Доведи и него.

— С удоволствие. Разчитай на мен — отговаря Сами.

— Опит за убийство, заговор за убийство, палеж. И чакай да видя... — Уин поглежда към Ламонт, част от онзи стар стоманен блясък се е върнал в очите ѝ. — Сигурен съм, че федералните ще бъдат радостни да чуят всичко за нарушенията му на разпоредбите на Комисията по ценните книжа и фондовата борса.

— А после какво? Какво ще стане с мен? — пита Ламонт, когато той завършва разговора. — Наистина ли мислиш, че с мен всичко ще бъде наред?

— Странно е как нищо не се променя — отговаря той, докато става от стола и ѝ се усмихва. — Странно е, че винаги става дума за теб, Моник.

Издание:

Патриша Корнуел. В опасност
ИК „Саном Блясък“, София, 2006

САЩ. Второ издание

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-8186-68-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.